

БАРИ АЙСЛЪР РЕЙН-САН: ПОСЛЕДНИЯТ УБИЕЦ

Част 5 от „Джон Рейн“

Превод от английски: Любомир Николов, 2007

chitanka.info

На брат ми Алън и сестра ми Джудит

1.

Никога не съм обичал да работя на ново място. Не знаеш как да се вмъкнеш или измъкнеш незабелязано, не си наясно какви инструменти ти трябва за достъп до обекта, нито къде ще биеш на очи и къде можеш да се слееш с фона или да изчезнеш в тълпата.

За да увеличи шансовете си, започвам с проучване на зоната отдалече, навлизам едва когато съм се сдобил с максимално много сведения и винаги пристигам достатъчно рано, за да опозная терена, преди да е настъпило времето за действие. Подобни тактики са ми позволили да оцелея и дори да постигна умерено благоденствие след повече от четвърт век занимания с онова, в което съм най-добър.

Но този път подготовката бе по-скоро навик, отколкото необходимост. Първо, не изпълнявах задача; бях приключил с онзи живот. Почти приключил всъщност. Оставаше ми да свърша само още нещо — нещо голямо, но засега не исках да мисля за него. Барселона трябваше да е малка забегка — не бизнес, а удоволствие, и мъничко се тревожех, че някаква част от ума ми сякаш не схващаше разликата.

И все пак в непозната среда всички сме склонни да се осланяме на навика, затова неволно превключих на обичайния си подход. А трябваше да си давам сметка колко е глупаво. Барселона наистина ми бе непозната, но истинската територия, в която опитвах да се ориентирам, не е нанесена на никоя карта.

Хванах полет на JAL с междинно кацане в Амстердам и през една мека зимна привечер пристигнах на барселонското летище „Ел Прат“ само с невзрачна пътна чанта в ръката и евтиния костюм на гърба си. Обут бях в съвсем обикновени кафяви кожени мокасина, закупени от мъжкия отдел на универсалния магазин „Аояма“; очила със стоманена рамка и обикновени стъкла прикриваха лицето ми; в джоба си носех пътеводител на японски. През първите си дни в този град щях да бъда анонимен разведен чиновник с отдавна пораснали деца, който търси нещо малко по-вълнуващо от миналогодишното

туристическо пътешествие до Хаваите или Сайпан. Когато пристигнеше Дилайла, щях да си избира друга маска.

Служителите от хотел „Льо Меридиен“ на улица „Лае Рамблас“ говореха английския с колоритна каталунска звучност и съвсем бавно, както им подсказваше собственият ми говор — колеблив и неуверен, със силен японски акцент. Определено бях влязъл в образа. Наследил съм японските черти по бащина линия, а скромният американски принос на майка ми бе прикрит с пластична операция преди много години. Поведението също ми се удаваше с лекота. Бях разполагал с цял живот, за да усвоя театралното майсторство — вярно, не е актьорски курс, но оцелееш ли колкото мен в един наистина кървав занаят, неминуемо научаваш някой и друг трик.

Чувствах се уморен. На трийсет години смяната на часовите пояси изобщо не ме вълнуваше, на четирийсет взе да ми пречи, а сега я усещах по-остро от когато и да било. Отидох право в стаята, поръчах вечеря от рум сървиса, взех си гореща вана и цяла нощ дремах на пресекулки.

Събудих се на разсъмване. За пръв път идвах в Барселона и исках да видя града призори, преди да стане от леглото и да се гримира. Набързо си пуснах душ и излязох тъкмо когато слънцето надникваше иззад хоризонта. Докато минавах покрай витрината на фойето, огледах улицата, после проверих позициите за засада пред хотела. Всичко изглеждаше наред.

Излязох на „Лас Рамблас“ и спрях. Дъхът ми оставяше едва забележими мъгливи облачета в прохладния утринен полъх откъм морето. На десетина метра от мен трима мъже с работни гащеризони и гумени ботуши навиваха мокър маркуч; паветата наоколо бяха още влажни от работата им. Стоях мълчаливо, без да привличам вниманието им. Те приключиха с маркуча, качиха се в служебния камион и потеглиха. Когато шумът на двигателя заглъхна, настана пълна тишина и аз се усмигнах, доволен, че поне за малко градът ще е само мой.

Бавно закрачих на изток към готическия квартал Бари Готик. Усещах, че съм дошъл в крехкото междуцарствие след напускането на последните нощни скитници и преди идването на първите утринни посетители; спрях и се насладих на чувството да бъда посветен в тайния преход. Побродих насам-натам, слушайки звука на стъпките си

по тесните каменни улици, вдъхвайки с удоволствие аромата на прясно изпечен хляб и току-що смляно кафе, гледайки как хората от квартала постепенно излизат иззад вековните фасади на своите поочукани, но непоклатими жилища, за да започнат новия ден.

След като закусих с кроасани и кафе кортадо, посетих знаменития магазин за кухненски прибори „Ханиветерия Рока“, за който бях чел, докато подготвях пътуването. Там, сред самобръсначки от алпака, стоманени ножици и други подобни стоки, си избрах сгъваем нож „Бенчмейд“ с осемсантиметрово острие. От около година бях свикнал да нося нож и не се чувствах спокоен, ако нямах подръка нещо остро.

Вече въоръжен подobaващо, започнах обичайното систематично проучване на града. Нямах да се чувствам в свои води, докато не научех как най-добре да се сливам с пейзажа или как да бягам, ако опитите за маскировка не дадат резултат. Затова през този ден и през следващите пет дни и нощи обикалях навсякъде, по всяко време, с всевъзможен транспорт. Попивах разположението на улици и пресечки, местата на полицейските участъци и охранителните камери, ритмите и ритуалите на пешеходци, туристи и продавачи.

Но толкова много неща ме разсейваха: смесените аромати на тапас и шауарма из лъкатушещите улички на Ел Равал; звуците на музика и смях, отекващи по площадите на Грасиа; полъхът на морски бриз в лицето и косата ми по хълмовете Монтхуик и Тибидабо. Харесваше ми, че местните жители приемат за нещо съвсем нормално утринните литургии в катедрали отпреди шест века. Харесваха ми контрастите: готика и модерниста, планини и море; тежка история и жизнерадостен дух.

А и не ме разсейваше само градът. Изведнъж почнах да забелязвам родителите с малки деца. Те бяха навсякъде: разхождаха бебета в колички, прегръщаха ги, взираха се в лицата им с обезоръжаваща всеотдайност. Тацу, моят бивш кръвен враг и сегашен приятел от Кейсаучо — японския вариант на ФБР — ме беше предупредил, че ще стане така, и както в много други случаи се оказваше прав.

Ала Тацу не ме бе подготвил, просто нямаше как да ме подготви за хилядите други начини, по които новината за Мидори ме обърка, смути и дори потресе. Едва не скъсах веднага с Дилайла, но сетне

размислих. Първо, дължах ѝ обяснение. Второ, все още исках да я видя — и то много.

Никога не бях си представял доколко ще се привържа към Дилайла и тя към мен. Първите ни срещи определено не бяха обнадеждаващи. Най-напред в Макао, където открихме, че работим по един и същ обект. После в Банкок и Хонконг, където тя трябваше да работи с мен. И все пак, колкото и да е парадоксално, инстинктивното недоверие, породено от работата за конкурентни разузнавателни организации — Дилайла за Мосад, аз по онова време извънщатен сътрудник на ЦРУ, — се оказа стабилна основа. Всеки от нас разпозна в другия истински професионалист със строго определени задачи, за когото изискванията на занаята винаги ще стоят над личните желания. Това се превърна в основание за уважение, дори взаимно разбиране и в крайна сметка осигури рамките, в които да отстъпим пред безспорното взаимно привличане. И двамата знаехме, че сексът няма да ни доведе доникъде. В такъв случай защо да не се радваме и на малкото, докато още не е изчезнало?

Но то не изчезна, а се задълбочи. Изкарахме заедно един месец в Рио, след което Дилайла се противопостави на своите работодатели, когато те ѝ наредиха да ме предаде. По дяволите, не просто се противопостави, а бе само на крачка от измяната. Предупреди ме какво да очаквам и после ми помогна да изгладя нещата. Навярно между нас двамата имаше нещо истинско, щом успяхме да преодолеем толкова много смъртоносни препятствия, и тук, в Барселона, идваше времето да разберем какво точно е то.

В деня, когато Дилайла трябваше да пристигне, аз се изнесох от „Льо Меридиен“ и с няколко покупки се подготвих за прехода от анонимен чиновник към онази по-космополитна персона, която смятам за свое истинско „аз“. Набавих си панталони, ризи и тъмносин кашмирен блейзър от „Арамис“ в квартал Ейшампле; бельо, чорапи и някои дреболии от „Фурест“ на Пласа де Каталуня; обувки от „Касае“ в престижния квартал Ла Рибера; и кожена пътна чанта за всичко това от „Льове“ на партера във великолепната сграда „Каса Лео Морера“ на улица „Пасенг де Грасиа“. Когато привърших, потърсих тоалетна и се преоблякох с част от новите дрехи, после хванах такси до хотел „Ла Флорида“, където Дилайла си бе направила резервация.

Пътуването от градския център отне двадесетина минути, предимно по лъкатушния път към върха на хълма Тибидабо. Разбира се, при обиколките из града вече бях проучил хотела и околностите му, но и повторното приближаване се оказа също тъй впечатляващо. Докато таксито се движеше на зигзаг по стръмния планински път, градът с всичките му възможности ту изчезваше, ту отново се появяваше изкусително под лъчите на късното следобедно слънце.

Когато таксито спря пред входа на седеметажния хотел с мазилка в неутрален сиво-кафеникав цвят и остъклени балкони, разкриващи изглед към Барселона и Средиземно море отвъд нея, пиколото отвори вратата и ме поздрави с добре дошъл. Платих на шофьора, озърнах се и излязох. Нямах причини да смятам, че Дилайла или нейните хора искат да ме очистят — ако имах, за нищо на света не бих приел да се срещнем тук, — но все пак, докато таксито се отдалечаваше, аз постоях на място, проверявайки евентуалните позиции за засада. Не бяха много. В изискани хотели като „Ла Флорида“ не гледат с добро око на хора, които се мотаят наоколо без причина. Вярно, управата предполага, че досадникът е папарак, дебнещ да заснеме някоя знаменитост, а не наемен убиец с далеч по-опасни намерения и оборудване, но резултатът е същият: неудобен терен, което днес щеше да бъде в моя полза.

Пиколото държеше чантата ми и изчакваше с професионална дискретност. Гледката бе наистина впечатляваща и навярно вече не го изненадваше, че хората спират да се наслаждат на мига на пристигането. След като се уверих, че всичко е наред, аз кимнах и го последвах навътре.

Фоайето беше светло, а и уютно, цялото от варовик, орехово дърво и стъкло. Няколкото кресла в ъгъла бяха свободни. Изглежда, нямах компания. Продължавах да бъда нащрек, но напрежението ми поспадна.

Красива жена с изискан костюм ми донесе чаша газирана вода и попита как съм пътувал. Отговорих, че всичко е било чудесно.

— А името ви, сър? — попита тя на английски с лек каталунски акцент.

— Кен — представих се с името, което бях казал на Дилайла. — Джон Кен.

— Разбира се, мистър Кен, очаквахме ви. Вашата спътничка вече пристигна — тя кимна на младия администратор, който веднага се приближи да ѝ подаде ключ. — Запазили сме ви стая 309 — според мен най-хубавата в хотела заради изгледа. Вярвам, че ще ви хареса.

— Не се съмнявам.

— Да повикам ли някого да ви помогне за чантата?

— Не, благодаря. Бих искал да пообиколя, преди да се кача в стаята. Да огледам хотела. Чудесен е.

— Благодаря, сър. Моля, обадете се, ако ви потрябва нещо.

Кимнах и се отдалечих. Известно време „обикалях“ партера, проверявайки всичко — магазинчето за сувенири, сумрачния бар, широкото стълбище, многобройните асансьори, — и не открих нищо нередно.

Изкачих се по стълбището до третия етаж, спрях пред номер 309 и се ослушах. Зад вратата цареше тишина. Оставих на пода чантата и празната чаша, свалих си сакото, клекнах и шумно пъхнах ключа в ключалката. Нищо. Вдигнах сакото пред вратата и я открях. Пак нищо. Ако вътре имаше стрелец, значи беше много дисциплиниран. Бързо надникнах ѝ отдръпнах глава. Видях само къс коридор и част от стаята отвъд него. Не забелязах движение.

Изправих се, измъкнах от джоба си автоматичния нож и тихичко го отворих. Прекрачих навътре и подвикнах:

— Ехо!

Никакъв отговор. Никакъв звук. Пуснах вратата да се затвори. Тя звучно щракна зад гърба ми.

— Ехо! — подвикнах отново. Тишина.

— Странно... май съм сбъркал стаята — промърморих аз така, че да ме чуят.

Отворих вратата и пак я затворих. Ако някой дебнеше, по звука би решил, че съм излязъл. Все същата тишина.

Прокраднах се на пръсти по коридорчето, спирайки след всяка крачка да се ослушам. Новите ми обувки „Кампър“ с мека подметка не издаваха нито звук по полирания дървен под.

От края на коридора вече виждах цялата стая, освен банята. Вратата на гардероба беше отворена. Вероятно работа на Дилайла — знаеше, че ще подхожда тактически, и искаше да ми облекчи задачата, но все още не бях уверен.

На видно място върху безупречно бялото покривало на леглото лежеше бележка. Не се поддадох на изкушението. Ако аз бях подготвил засадата, щях да я сложа точно там и да застрелям обекта от балкона или от банята, когато пристъпи да я прочете.

Стъклената врата на балкона беше затворена, завесите дръпнати настрани и не видях навън да има някого. Навярно пак Дилайла се опитваше да ми свали кръвното.

Сега оставаше само банята и аз започнах да се отпускам. При разчистването на стая, особено ако разполагаш само с нож, а другият може да е въоръжен с пистолет, най-трудното е да прекосиш „гибелния тунел“, където противникът има доминираща позиция и чиста линия за стрелба. При това положение фактът, че съм свел точките за засада до една-единствена позиция в банята, значително намаляваше уязвимостта ми.

Пристъпих отстрани до отворената врата на банята. Спрях и се ослушах. Пълна тишина. Размахах сакото пред вратата, за да видя дали няма да привлече изстрел — нищо — после нахълтах вътре. Банята беше празна.

Въздъхнах дълбоко, минах покрай стъклената кабинка на душа и спрях пред прозореца. Гледката наистина бе зашеметяваща: от едната страна градът и морето, от другата заснежените върхове на Пиренеите. Няколко минути гледах навън, оставяйки напрежението да се разсее.

Върнах се до вратата на апартамента и надникнах през шпионката. Не видях никого. Взех чантата и чашата, внесох ги вътре и вдигнах бележката от леглото. Текстът гласеше:

„Аз съм до вътрешния басейн. Заповядай и ти.

Д.“

Нямах възражения. Най-напред проверих стаята за оръжия, после спрях и задишах бавно, за да се успокоя. Прибрах бележката в джоба си, метнах сакото на един стол и тръгнах навън. След минута попаднах в просторен солариум от стъкло и камък със сводест таван и искрящ плувен басейн със стоманено дъно.

Дилайла лежеше по гръб на един от червените тапицирани шезлонги около басейна. Беше облечена с цял кобалтово син бански

костюм, който идеално подчертаваше формите ѝ. Русата ѝ коса бе събрана на тила, а огромни слънчеви очила закриваха половината ѝ лице. Изглеждаше досущ като кинозвезда.

Озърнах се. Нищо не задейства скрития ми радар. За момент ме смути, че дори и сега, след всичко, което бяхме споделили и преживели заедно, все още изпитвах необходимост да бъда предпазлив. Запитах се дали някога ще мога да се отпусна напълно с нея или с когото и да било. Може би имах известна надежда за нещо подобно с Мидори. В края на краищата нали точно затова средновековните крале са уреждали браковете на синовете и дъщерите си за да сключват кръвни съюзи, правещи убийството невъзможно. Не беше ли вярно, че любовта към децата превъзмогва всичко, дори най-дълбоките вражди и съперничества, че е по-силна дори от омразата?

Пристъпих напред и спрях само на няколко крачки зад нея. Исках да видя дали ще усети присъствието ми. Рядко съм срещал човек с по-остър нюх от Дилайла, но от друга страна малцина умеят да се движат тъй безшумно като мен.

Изчаках няколко секунди. Тя не ме забеляза.

— Хей — казах тихичко.

Дилайла се надигна, извърна глава към мен, после свали очилата и ме дари с великолепа усмивка.

— Хей — отвърна.

— Постоях малко тук. Мислех, че ще ме забележиш.

Тя продължаваше да се усмихва.

— Може би не съм искала да те разочаровам. Знаем, че обичаш да се промъкваш незабелязано.

Изправи се и ме прегърна силно. Усетих лекия полъх на парфюма ѝ — аромат, който не съм срещал никъде другаде и винаги ще свързвам с нея.

Наоколо имаше хора, но без сами да усетим, изведнъж почнахме да се целуваме страстно. Винаги ставаше така, когато се разделяхме за по-дълго, а понякога и без да се разделяме. Просто в нас двамата имаше нещо, което не ни позволяваше да отдръпнем ръце един от друг. Не знам какво беше, но понякога не можехме да му устоим.

Наложих се да седна на шезлонга, преди околните да забележат до какво състояние ме е докарала. Дилайла се разсмя, защото много добре

разбираше какво ме е накарало да прекъсна прегръдката, после седна до мен и отпусна ръка на бедрото ми.

— Откога си тук? — попита тя.

— Пристигнах преди броени минути.

— Нямам предвид хотела. В града. В Барселона.

Помълчах, после признах:

— От няколко дни.

Тя поклати глава.

— Колко загубено време. Можех да дойда по-рано. Но знаех, че първо ще искаш да се поогледаш насаме.

— Май ставам предсказуем.

— Разбирам. Просто се тревожа, че нямам какво ново да ти покажа.

Вгледах се в сините ѝ очи.

— Искам да ми покажеш всичко.

Ръката ѝ плъзна по бедрото ми игриво и настоятелно.

— Добре. Да започнем ли от стаята?

Макар че бързахме, връщането в стаята сякаш отне много повече време, отколкото идването ми до басейна преди няколко минути. Все пак се добрахме и аз смъкнах банския ѝ още преди вратата да се затвори.

Събух обувките си в движение и продължихме през стаята, като се целувахме и Дилайла сръчно смъкваше ризата и панталоните ми. Пред леглото спрях за момент, за да сваля боксерките. Дилайла пролази напред и бръкна под една от възглавниците. Въпреки че вече бях проверил там, неволно настръхнах, но после видях, че вади презерватив. Наистина се бяхме самозабравили, личеше си както по това, че тя не посегна по-бавно — а познаваше много добре навиците ми, — така и по факта, че не забелязах жеста навреме, за да го предотвратя.

Дилайла легна по гръб, а аз минах над нея и пролазих между разтворените ѝ крака. Тя пак ме целуна и ми надяна презерватива само миг преди да проникна в нея. За секунда си припомних Мидори и бях доволен, че сме взели предпазни мерки. Във Фукет пропуснахме да го сторим.

Любихме се бързо и грубо. Не говорехме, просто не ни беше до приказки, само стенехме и се задъхвахме, а към края виковете ни

навярно се чуваха в съседната стая.

Докато лежахме запъхтени един до друг, осъзнах, че почти неизменната ми бдителност е била временно потисната от сляпата страст, а после от топлината на удовлетвореното желание. От една страна се чувствах освободен — не, направо съживен, че мога да имам подобни мигове. Но в същото време ме обземаше страх. Още не бях казал на Дилайла какво съм узнал за Мидори. Не знаех нито как да й го кажа, нито кога. Знаех само едно: че за онова, което се готвех да предприема, ще се нуждая от всичките си умения повече от когато и да било.

2.

През остатъка от следобед и част от вечерта дремахме, любихме се и пак заспивахме. Спомням си как по някое време ми мина мисълта, че имаме късмет дето в Барселона вечерят толкова късно, иначе сигурно щяхме да си останем гладни.

Най-сетне успяхме да се изкъпем и облечем, после си поръчахме кола от хотела до ресторант „Торе далта Мар“, извисен на седемдесет и пет метра над морето върху Торе де Сан Себастиан — една от трите кули, обслужващи системата на градската въздушна железница. Дилайла бе направила резервацията и както винаги изборът ѝ се оказа добър. Гледката беше главозамайваща; храната също — яребица, омар и филе миньон, придружени с каталунски специалитети като боб „Ганксет“, шунка „Гуихуело“ и сирене „Идиасабал“. Покрай всичко това видяхме сметката на две бутилки шампанско „Кава“ от местната винарска изба „Римартс“. За пръв път ги чувах, но явно си знаеха работата.

Все още не бях споменал за Мидори. Струваше ми се рано. Бяхме заедно едва от няколко часа и не исках да развалям настроението по време на великолепната вечеря. Пък и след разпалените любовните страсти се чувствах твърде объркан не само относно плановете за бъдещето, но и относно собствените си желания.

Затова се придържахме към познатите теми за разговор — най-вече работа и пътувания. Тя ми разказа, че все още е в служебен отпуск, докато нейната организация приключи разследването около случая в Хонконг, където Дилайла наруши заповедите и ми помогна. Там загубиха един добър агент и някои смятаха, че вината е нейна. Естествено, аз знаех каква е истината, но нямаше начин да ме призоват за свидетел.

— Нямам нищо против да съм във ваканция — добави тя. — Радвам се на свободното време.

Аз кимнах.

— Чудех се как ли ще се отървеш.

Тя вдигна чашата си.

— Според мен всичко мина добре.

Чукнахме се и отпихме.

— Как очакваш да приключи цялата работа? — попитах.

— Изобщо не мисля за това.

Аз обаче я познавах добре и се усмихнах съчувствено. Дилайла не обичаше да понася обиди нито от така наречените си началници, нито от когото и да било.

След малко тя сви рамене.

— Леко съм разтревожена. Не толкова дали ще ме върнат на работа, ще ме порицаят ли, или нещо подобно. По-скоро... Просто мразя начина, по който ме използват, а сетне ме съдят задето съм свършила точно каквото искат. Смъртта на Ал Джиб би трябвало да засенчи всичко останало, но се оказа, че не е така.

Ал Джиб беше терорист от мрежата на Абдул Кадир Хан, който се опитваше да закупи ядрени материали за сглобяване на бомба. В Хонконг Дилайла използва случайната възможност да го убие и в момента тази победа навярно беше единственото, което я спасяваше от нейните противници в организацията.

— Е, те си имат свои приоритети — казах аз.

— Да, имат си — да цъкат с езици на съвещанията. Честна дума, понякога едва се удържам да не ги пратя по дяволите.

— И аз съм си имал работа с тая порода — пресегнах се и докоснах ръката ѝ. — Не им позволявай да те смачкат.

Тя се усмихна и стисна пръстите ми.

— Откакто те видях, съвсем ги забравих. Поне допреди да заговорим за тях.

— Е, в такъв случай трябва да се виждаме по-често — изтърсих, без да мисля.

Тя стисна отново ръката ми и каза:

— Би ми харесало.

Не отговорих.

Привършихме вечерята след полунощ и тръгнахме на северозапад към Ла Рибера. Беше делнична вечер, но въпреки това по „Ел Борн“, една от най-старите улици в града и сърце на Ла Рибера, гъмжаха тълпи, които извираха от баровете покрай улицата и от околните клубове и ресторанти. Успяхме да си намерим свободна маса

в един бар, наречен „Ла Палма“. Беше чудесно старо заведение, непретенциозно, с бъчви за вино в ъглите и наденици по таванските греди. Поръчах за двама ни „Хайланд Парк“ 1958 година — едно от най-добрите малцови уискита в света — на безумната цена от 150 евро чашката, но какво пък, веднъж се живее.

След това продължихме разходката. Дилайла ме хвана под ръка и се сгуши до мен в прохладната нощ. Всичко изглеждаше тъй естествено, че почти бях готов да се разтревожа. Питам се какво ли ще е да бъде тъй всеки ден. После отново си припомних Мидори.

Неусетно се отклонихме на юг, в Бари Готик, където лабиринтът от каменни улички стана по-тесен и тълпите оредяха. Скоро единствените ни спътници бяха ехото на собствените ни крачки, сенчестите стени на мрачни катедрали и залостените врати на жилищата.

На няколко пресечки западно от „Виа Лайетана“ чух шумен разговор на английски и когато завихме зад ъгъла, видях насреща да се задават четирима младежи. По дрехите и акцента предположих, че са от британската работническа класа, вероятно футболни хулигани, ако се съдеше по високия и агресивен тон. Личеше си, че са пийнали. Допуснах, че са ударили на камък с местните момичета из Ла Рибера, не са открили на „Лас Рамблас“ проститутки по свой вкус и сега се връщат за още един опит в Ла Рибера. Бдителността ми се поизостри. Усетих как ръката на Дилайла се напрегна едва доловимо върху моята. Подсказваше, че също е забелязала потенциалната заплаха.

Уличката беше съвсем тясна и нямаше много място за разминаване. Отстъпих наляво, за да заема вътрешната позиция.

Те ни видяха и престанаха да крещят. Лош знак. След това забавиха крачка. Още по-зле. После един от тях мина встрани да ни пресече пътя, а другите го последваха. Крайно нежелателно.

Незабелязано измъкнах автоматичния нож и го притиснах с палец върху дланта си. Не исках някой да разбере какво държа, докато не се наложи да им покажа.

Надявах се просто да се разминем, в краен случай да изтърпя едно блъскане с рамо. Но те се бяха разтеглили във верига, тъй че нямаше начин да се разминем. Е, можех да мина и през тях без затруднения. Запитах се дали да не поваля най-близкия от четиримата с осото-гари — елементарно, но мощно хвърляне от джудото, което би

накарало останалите да се позамислят. И ако Дилайла бе минала зад гърба ми, щях да направя точно това. Но тя стоеше плътно до мен и ми пречеше. Усетих я как забави крачка и се наложи да сторя същото.

В главата ми опита да се загнезди параноична мисъл — всичко можеше да е нагласено от Дилайла. Но веднага разбрах, че не е вярно. Първо, четиримата бяха прекалено млади. Имаха твърде горещо, твърде агресивно излъчване. За професионалиста насилието е просто работа. За тия момчета то бе като отдавна жадувана възможност.

Освен това Дилайла не ме беше довела насам. Щях да го усетя, също както усещах, че не е така.

Всички спряхме и се спогледахме. Започва се, помислих си аз.

— Чудесна вечер, нали, дами? — рече онзи, който пръв се измести към нашата страна на уличката. Гледаше ме със злорада усмивка.

— Ти сигурно си водачът — отвърнах аз спокойно и тихо.

Той сбръчка чело.

— От къде на къде?

— Направи първия ход и другите те последваха. А сега заговори пръв. Според мен това означава, че си водачът. Греша ли? — озърнах се да проверя дали някой не идва изотзад, но всичко бе чисто. После погледнах другите трима. — Някой от вас ли е? Хайде, кажете.

Разговорът не вървеше както бяха очаквали. Не се плаших, не нагрубяхах. Ако тия идиоти имаха поне капка ум, щяха да осъзнаят, че сега аз ги разпитвам.

— Добре де, аз съм — заяви първият, опитвайки да си възвърне инициативата.

Кимнах с подчертано уважение.

— Много си храбър да го признаеш.

— Защо?

Усмихнах му се. Усмивката не беше приятна.

— Защото сега знам, че трябва да те убия пръв.

Той хвърли поглед назад към приятелите си, сякаш искаше да се увери, че още са тук, после пак ме погледна. Усетих как почва да преосмисля нещата.

Но един от приятелите му беше твърде тъп или твърде пиан, а може би и двете, за да разбере в какво положение са изпаднали.

— Тоя те нарече педал, мой човек. И ти си траеш! Мамка му.

— Никого не наричам педал — рекох аз все тъй отмерено и спокойно. — Просто предлагам да не си разваляме вечерта. В момента Ла Рибера е като един огромен купон на открито. Нали натам отивате?

Последният въпрос беше добре пресметнат: не заповед, а само напомняне, предложение, което можеше да бъде прието без загуба на достойнството. И по очите на младежа усещах, че е готов да го приеме. Добре.

Той пак се озърна към приятелите си. За беда не получи от тях каквото очакваше. Отново ме погледна и разбрах, че е взел решение. Погрешно.

Той се раздвижи и повдигна ръка, вероятно искаше да ме смушка в гърдите с пръст или да предприеме някой друг класически и безкрайно глупав ход като прелюдия на насилието. Не знаеше, че аз не си падам по прелюдиите. Предпочитам да постигам желаното по най-краткия път.

Но преди да го просна, Дилайла пристъпи между нас. Досега беше толкова кротка, а хлапакът дотолкова се бе съсредоточил върху мен, че му трябваше малко време, за да проумее. Той застина и понечи да каже нещо. Но така и не успя да проговори.

С възходящ прав ритник Дилайла го улучи право в топките. Онзи глухо изхърка, като че се канеше да повърне, и се прегъна надве. Дилайла прекрачи напред и стовари крак върху извивката на стъпалото му. Той пак изпъшка и се помъчи да отстъпи назад със ситни крачки. Докато пренасяше тежестта върху другия крак, Дилайла се завъртя и го ритна отстрани по коляното. Раздаде се зловец пукот и младокът с писък се свлече на паважа. Видях как Дилайла отмерва разстоянието. После пак прекрачи напред и заби шут право в лицето му. От носа на хлапака изригна кръв и той изпищя като полска мишка в ноктите на сокол.

Дилайла спря и огледа другите трима. В изражението ѝ нямаше предизвикателство, а само мълчалив въпрос: Кой иска да бъде следващият?

Те се вторачиха с разширени очи в своя сгърчен, скимтящ сънародник, после пак вдигнаха глави към нея. Накрая единият успя да измънка:

— Защо... защо трябваше да го правите?

Ако бях в настроение за приказки, или поне малко по-меко настроен, бих им обяснил, че това се нарича „приключващ ход“. Идеята е, че когато си имаш работа не с професионалисти, а с прости побойници, трябва да причиниш на един от тях нещо тъй грозно, тъй безсмислено и жестоко, че останалите мигновено да преминат от „Дайте да потрошим някого“ на вълна „Слава Богу, че не бях аз“. И докато временно са парализирани от твоя садизъм, можеш безпрепятствено да се отдалечиш.

Сега им трябваше само задача, върху която да съсредоточат разпиляното си внимание.

— Най-добре отведете приятеля си в болница — подметнах безразлично аз, знаейки, че това ще помогне. Докоснах лакътя на Дилайла и се отдалечихме.

На връщане до хотела сменихме три таксита. Нямахме смисъл да улесняваме една евентуална проверка кои сме и къде отиваме. Пътувахме с наведени глави и мълчахме.

След като се прибрахме в хотелската стая, аз заключих вратата зад нас. Леглото беше грижливо оправено, светлините намалени и безметежната атмосфера изглеждаше някак нереална след станалото преди малко. Дилайла си свали обувките и ги огледа. Едната явно беше изцапана с кръв, защото тя я отнесе в банята. Чух как потече вода, после спря. След малко Дилайла се върна и остави обувките до прозореца. После седна на леглото и ме погледна, все още зачервена.

— Извинявай за онова — каза.

Свих рамене.

— Радвам се, че онзи път във Фукет беше поне отчасти по взаимно съгласие. Иначе сигурно днес щях да куцам.

Разсмяхме се по-силно, отколкото заслужаваше коментарът, и аз осъзнах, че все още сме леко замаяни.

Обикновено така е след сблъсък. Запитах се дали и тя разпознава признаците. Когато смехът заглъхна, казах:

— Аз обаче не бих си губил времето да се занимавам с ония хлапаци. Просто щях да мина през тях, преди да са събрали кураж.

Тя кимна.

— После разбрах какво беше замислил. Но не съм силна в раменете като теб. Налага се да играя по друг начин. Пък и трябва да

признаеш, че за разлика от теб мога да вкарам в уравнението елементи на изненада.

— Вярно. Май ще трябва да попривикнем един с друг — не бях сигурен как прозвуча това и бързо добавих: — Имам предвид начините на действие — не, и това не звучеше точно. — За да можем... по-добре да се справяме с подобни ситуации.

Погледът ѝ омекна, тя се усмихна съвсем леко и аз усетих, че ме вижда като на длан.

— Значи смяташ, че трябва да попривикнем един с друг?

Погледнах я. Не знаех какво да отвърна.

— Смятам, че не е лоша идея — каза тя, продължавайки да се усмихва лекичко. — И на мен ми мина подобна мисъл.

— Така ли?

— Естествено. А на теб?

Седнах на леглото до нея. Сърцето ми биеше по-силно.

— Да, мислил съм за това.

Тя сложи ръка върху бедрото ми и го стисна.

— Добре.

Трябваше да ѝ кажа. Ако не го сторех, по-късно мълчанието ми щеше да прилича на измама.

— Но съвсем наскоро, след последния ни разговор, получих... новини.

Натискът на пръстите ѝ поотслабна.

— Да?

— Помниш ли как разговаряхме в хотел „Пенинсъла“ в Хонконг? — попитах. Думите излитаха бързо и не можех да ги задържа. — Онази нощ, когато ми разправи за Дов. Казах ти, че има една жена, цивилна, с която провалих нещата.

— Помня.

— Е, изглежда, че последния път, когато бях с нея, още преди да те срещна, не сме... не сме били много предпазливи. И както разбрах...

— О, merde^[1]...

— И както разбрах, има дете. Момче.

Настана дълго мълчание. Седях с разтуптяно сърце и се питах накъде ще се наклонят везните.

— Тя ли се свърза с теб? — попита Дилайла.

Поклатих глава.

— Имам приятел в японското разузнаване. Той се докопал до няколко снимки на жената и детето, направени тайно от моите врагове. Тия хора не знаят как да ме намерят, затова се надяват отново да вляза в живота на онази жена. Затова я държат под наблюдение.

— Застрашена ли е?

— Не. Не ми се вярва.

— Как се казва?

Помълчах, но не исках да изглежда, че крия нещо.

— Мидори.

— Хубаво име.

— Аха.

— Тия хора... надяват ли се да чуеш за детето? И новината да те отведе при Мидори?

— Да, така изглежда.

— Какво ще правиш?

— Не знам.

— Мисля, че знаеш. Иначе нямаше да повдигнеш въпроса.

Разтрих слепоочията си и се замислих.

— Дори не съм сигурен дали детето е мое. Но трябва да науча. Разбираш ме, нали?

Ново дълго мълчание. Ръката ѝ още лежеше върху бедрото ми, но вече като забравена. След малко тя каза:

— Разбирам. Но от думите ти излиза, че засега Мидори и момчето не са застрашени. Ако отидеш там, можеш да подложиш на риск и тях, и себе си. — Помълча, сетне добави: — Но ти и сам го знаеш.

— Да.

Дилайла отдръпна ръка.

— Е, не съм очаквала да изясним това смахнато положение помежду ни само за няколко дни заедно. Каквото и да става, ще трябва време. Постъпи както сметнеш за добре.

Погледнах я.

— Съжалявам.

Тя поклати глава.

— Вината не е твоя — после се разсмя. — Между нас двамата никога не е било лесно, нали?

— Може би не биваше да ти казвам. Толкова рядко сме заедно и не искам да съсипвам срещата.

— Нищо не си съсипал. Радвам се, че ми каза. Това беше проява на уважение.

— И какво ще правим сега?

— Ще се радваме да бъдем заедно. Както винаги.

Но аз не исках да бъде както винаги. Исках нещо повече, а доколкото усещах — тя също.

Исках да ѝ го кажа. Но премълчах и вместо това изрекох:

— Благодаря.

Тя поклати глава и се усмихна.

— Отивам да се изкъпя. Ще ми правиш ли компания?

Гледах я, искаше ми се да кажа още нещо, а не знаех какво. Накрая рекох:

— Една вана ще ми дойде добре.

По-късно Дилайла лежеше до Рейн в тъмното. Бледите лъчи на месечината проникваха през един от прозорците и тя го гледаше как спи по онзи свой свръхестествено тих и спокоен начин. След сблъсък като днешния повечето хора биха били напрегнати — тя самата се чувстваше така, — но Рейн заспа почти незабавно след като си легнаха.

Когато оставаха насаме, той умееше да бъде тъй нежен с нея, че тя почти забравяше на какво е способен. Но беше виждала и другото му лице, първо в Макао, после в Хонконг, и тази вечер го бе предусетила в Бари Готик. За нищо на света не би му казала, но се намеси в сблъсъка с онези пияни англичани отчасти защото се боеше от онова, което можеше да извърши Рейн. Беше забелязала как при сблъсъка измъкна нещо от джоба си и го държеше прикрито върху дланта — най-вероятно нож. Вярно, тя самата нарани зле онзи младеж. Но беше напълно уверена, че Рейн щеше да го убие.

Преди да си легнат, двамата отново се любиха в банята. Тя се радваше на това и го приемаше за добър знак. Сега трябваше да се справят с нова ситуация, както впрочем при всяка поредна среща, но усложнението не бе засегнало дълбокото им взаимно привличане. Надяваше се привличането да не е причинено тъкмо от трудностите.

Бе имала такива връзки, когато забраната, опасността или някоя друга подобна тръпка поддържаше пламъка. Не искаше и с Рейн да бъде така. Искеше нещо по-стабилно. Нещо...

Тя се усмихна. Беше ѝ хрумнала дума, която не искаше да изрече: нещо трайно.

Осъзнаваше чувствата си още преди да се срещнат тук, но не искаше да си ги признае докрай. Боеше се. Ала сега, изправена пред перспективата да го загуби, защото друга жена е хвърлила коз на масата, вече не можеше да затваря очи пред надеждите си.

Изведнъж откри, че размишлява на иврит, и това ѝ се стори странно. Френският беше неин основен език за всички сърдечни дела. Изключение правеше само Дов и тя с тревожна изненада разбра, че Рейн неусетно е заел подобно място в съзнанието ѝ — мястото, където пазеше първия си език, първата си любов, може би и първото си „аз“.

Продължаваше да го гледа. Приятно бе да усеща този мъж легнал до себе си. Наистина приятно. Не беше както с Дов, но и как би могло да бъде? Тя срещна Дов още преди да съзрее, когато беше невинна, дори беззащитна. Всъщност още си беше малко момиче. От онова момиче отдавна нямаше и помен, тъй че как би могла да очаква друга такава любов?

Но в онова, което изпитваше към Рейн, имаше нещо, неизпитвано нито с Дов, нито с когото и да било. Двамата с Рейн принадлежаха на един и същ свят. Всеки разбираше навиците на другия и не осъждаше миналото му. Разпознаваха и приемаха товара на стореното в изминалите години. Знаеха, че този товар неотвратимо ги дели от цивилизованото общество и в същото време ги обединява като някакъв таен знак.

Отгоре на всичко не можеше да отрече, че ги сближава някакво изумително тайно привличане, водещо неизбежно към секса.

Но не вярваше да е любов в истинския смисъл на думата. Беше по-скоро като... възможност за любов. За момент тя се запита каква е разликата и дали изобщо някога ще я разбере, но сега не ѝ се мислеше за това.

Той поемаше риск, отивайки да види Мидори и детето. Сам го бе казал. А мъж като Рейн никога не би поел подобен риск, ако не се надява да спечели нещо сериозно.

Дилайла се замисли над това. Какво правят мъжете, когато са изправени пред трудно решение? Отлагат го, опитвайки да съберат повече данни. Може би точно това вършеше и Рейн в момента. Но я болеше дори от самата мисъл, че съществува такова решение.

Тя винаги се стараеше да бъде реалистка, да държи надеждите под контрол. Знаеше, че няма бъдеще в своята организация. Използваха я за нещата, които умееше, но никога нямаше да ѝ поверят истинска власт. И отдавна бе приела мисълта, че след всичко сторено никога няма да има нормален живот. Никога няма да създаде семейство. Просто никому не би позволила подобна близост.

Освен... Беше допуснала Рейн до себе си. Именно затова тази вечер я заболя от думите му. Болеше я на място, което не можеше да опише, което дори не бе подозирала, че е част от нея.

Имаха резервации за една седмица, но сега тя не знаеше докога ще остане Рейн. Изведнъж осъзна, че това може да е последната им среща. Или дори последната им нощ.

Може би детето не беше негово. Той сам бе казал, че има такава възможност. Или жената можеше да го отхвърли. Или нещо друго да обърне събитията натам, накъдето ѝ се искаше.

Гледаше го как спи и с изненада откри колко ревнива е станала изведнъж. И наранена. И гневна.

Разбира се, не беше безпомощна. Имаше какво да стори, за да постигне желанието резултат.

В банята бе изкопчила още малко сведения от Рейн. Съвсем малко — само това, че заминава за Ню Йорк. Но в комбинация с името, което бе споменал, и още няколко подробности, които си спомняше от Хонконг, би трябвало да е достатъчно. Щеше да търси японка на име Мидори, която е емигрирала от Япония в Щатите през последните три години, в момента живее в Ню Йорк и през последните осемнайсет месеца е родила момченце — вероятно пак в Ню Йорк. Нейната организация беше намирала хора въз основа на далеч по-оскъдни данни.

Дълго лежа будна, като се бореше с противоречивите импулси на надежда и страх, съчувствие и гняв, изкушение и вина. Накрая заспа, точно преди лунното сияние да отстъпи пред първите слънчеви лъчи.

[1] По дяволите (фр.). — Б.пр. ↑

3.

Двамата с Дилайла останахме в Барселона до края на седмицата. Моето „положение“, както го наричах, не изпълваше мислите ми чак толкова, колкото бях очаквал, и това вероятно се дължеше на присъствието на Дилайла, защото открих, че мисля за него главно когато тя си имаше някаква друга работа и ме оставяше сам. В такива моменти ме обземаше главозамайваща смес от вълнение и страх, и винаги се радвах на нейното завръщане.

Естествено, новината я изненада, но не можех да разбера какво друго изпитва. Не знам какво точно очаквах — да ми се разсърди? Да спори? Да се цупи? Само че нямаше нищо подобно. Ставахме рано и си лягахме късно, любехме се преди следобедната дрямка и вече нито веднъж не заговорихме за това.

Единственият намек за истинските ѝ чувства бе фактът, че изпадаше в лошо настроение много по-рядко, отколкото в Рио. Там за пръв път останахме заедно за по-дълго време и аз не веднага привикнах с нейните периодични депресии и раздразнения. Но в крайна сметка взех да харесвам и тази нейна страна, защото бе истинска. Тя ми подсказваше, че Дилайла се чувства уверена с мен, че не разиграва театър. И сега се питах дали демонстрацията на позитивна настроеност в Барселона не е съзнателно преиграване, целящо да прикрие онова, което наистина става душата ѝ.

Сутринта, когато потеглих, тя дойде с мен до аерогарата. Преди да вляза за проверка, аз нарах чантата и се зачудих какво да кажа. Тя ме гледаше с неразгадаемо изражение.

— Надявам се да бъдеш предпазлив — наруши мълчанието Дилайла.

Не беше типично за нея. Свих рамене.

— Не е трудно да ти го обещаю.

— Повече ме тревожи дали ще изпълниш обещанието.

— Непременно.

Тя кимна.

— Ще се обаждаш ли?

Още по-нетипично за нея.

— Естествено — отвърнах аз, но всъщност умът ми вече бе другаде.

Целунах я и заставах на опашката. Когато се обърнах след минута, Дилайла беше изчезнала.

От един телефонен автомат в чакалнята се обадох на моя партньор Докс. Грамадният бивш снайперист от морската пехота ми бе съобщил номера на новия си, абсолютно чист клетъчен телефон по нашия безопасен сайт за обяви. Сега гостуваше на родителите си в Щатите и за да се свържа безопасно с Мидори, щеше да ми трябва неговата помощ.

Сигналът се промуши под Атлантика и нейде отатък клетъчният му телефон иззвъня. После прокълтя мощен баритон:

— Докс слуша.

Неволно се усмихнах. Когато не се прикриваше, Докс беше най-гръмогласният снайперист, когото съм виждал. И изобщо един от най-гръмогласните хора на света. Но бе доказал, че е надежден приятел. И адски способен, ако не се броят някои разлики в стиловете ни, които понякога ме изнервяха.

— Аз съм — казах.

— Какво значи „аз“. Кълна се, че ако е поредното обещание да ми подарите безплатен комплект кухненски ножове срещу съгласието да се превключа към вашата мобилна мрежа...

— Докс, стегни се. Аз съм, Джон.

Той се разсмя.

— Спокойно, готин. Никой друг не знае този номер, тъй че разбрах от самото начало кой е. Просто исках да видя дали ще те накарам да се разприказваш по открита линия. Както виждам, малко си се поотпуснал и това не е зле.

— Е, май го дължа на теб.

Той пак се разсмя.

— Не си длъжен да ми благодариш, знам как се чувстваш. Какво си си наумил? Не очаквах да те чуя толкова скоро.

— Имам... ситуация, в която би могъл да ми помогнеш. Ако проявиш интерес.

— Делова или лична?

— Не е делова. Но ще ти платя добре.

— Синко, ако си в лична беда и се нуждаеш от моята помощ, няма да ти взема пари. Партньори сме. Просто ще ти помогна, както и ти би ми помогнал.

Толкова бях свикнал да бъда сам срещу целия свят, че за момент просто онемях, осъзнавайки колко мога да разчитам на този човек. Едва успях да избъбря:

— Благодаря ти.

— Няма защо, мой човек. Казвай какво ти трябва.

— След колко време можеш да бъдеш в Ню Йорк?

— По дяволите, още утре, ако се налага.

— Не, изкарай почивните дни с вашите. Така или иначе имам първо да свърша някои неща. Какво ще речеш да си уговорим среща за понеделник?

— Дадено.

— Може и да не вземеш пари за това, но няма да позволя да се охарчваш заради мен. Ще ми кажеш колко си платил за пътуването, разбрахме ли се?

— Дадено, просто ще се настаня в обичайния си апартамент в „Пенинсъла“, а ти ще уредиш сметката директно с управата.

— Чудесно. Макар че някой хотел в центъра може да е по-удобен.

— Дявол да го вземе, мой човек, шегувам се. Не за „Пенинсъла“ — заведението е изключително. Шегувам се, че ще те оставя да платиш. Ти ми прехвърли дела си от печалбата за хонконгската операция, забрави ли? Това би трябвало да покрие доста повече от текущите ми разноски.

В Хонконг Докс бе загърбил пет милиона долара, за да ми спаси живота. След това в малък знак на благодарност му прехвърлих хонорара си от операцията. Той не желаше да приеме, но накрая се съгласи.

— Добре, няма да споря с теб — рекох аз.

— Чудесно. Можеш обаче да черпиш по една бира. Или пък от онова скъпарско уиски, дето си падаш по него.

Усмихнах се.

— Ще ти се обадя в понеделник.

4.

Времето не ме притискаше, затова избрах заобиколен въздушен маршрут, което винаги е по-безопасно. Минах през граничния контрол на летище „Дълес“ край Вашингтон. Самоличността Уатанабе, която си бях създал преди три години за обиколката из Бразилия, все още действаше и ми помогна да мина през границата без затруднение. Оставаше ми само един кратък полет до Ню Йорк.

Въпреки заобиколния маршрут, след пристигането на летище „Кенеди“ внимателно огледах тълпата посрещачи, после тръгнах да обикалям аерогарата, за да предизвикам разкриването на евентуална опашка.

Когато се уверих, че съм сам, излязох навън. Посрещна ме хладен и дъждовен нюйоркски следобед. Небето беше оловносиво и изглеждаше, че дъждът всеки момент ще премине в сняг.

Не бях идвал от няколко години. Детските ми години се делиха между Токио и щата Ню Йорк, и Манхатън бе първият голям американски метрополис, който някога бях виждал за по-дълго. Впоследствие на няколко пъти го бях посещавал по работа, но не като днешната.

Нямаше много чакащи за таксита. Наредих се на опашката и когато дойде моят ред, заръчах на шофьора да ме откара до хотел „Риц Карлтън“ в Батъри Парк. Бях си направил резервация от Барселона, но не ми се искаше да го споменавам в телефонния разговор с Докс. Може би наистина се отпусках, както подхвърли той. Но някои навици отмират трудно.

Докато пътувахме, гледах навън през запотените стъкла. Чистачките на колата трополяха безспирно, а навън нейде в далечината тътнеха гръмотевици. Навлязохме в Манхатън. Редките пешеходци криеха глави под чадъри или качулки и крачеха прегърбени, сякаш върху плещите им тежеше някаква зловеща съдба.

Когато пристигнах, очаквах да се развълнувам, но сега не изпитвах вълнение. Страхувах се.

Ако животът ти е заплашен, боиш се почти непрекъснато. Но постепенно си създаваш система за преодоляване на страха. Избираш определени инструменти, усъвършенстваш тактиката си и след успехите почваш да им се доверяваш. Привикваш да се съсредоточаваш повече върху подхода, отколкото върху крайното направление и това държи страха настрана. Подготвянето на оборудването ти помага да запазиш спокойствие.

Затова, докато спирахме пред хотела, аз опитах да се съсредоточа върху въпроса как да стигна до Мидори, тоест върху работата, с която съм свикнал, а не да се питам какво ще правя после, за което нямах ни най-малка представа.

Регистрирах се и поех към стаята си на дванайсетия етаж. Хареса ми от пръв поглед — просторна, с висок таван и цяла остъклена стена с изглед към Статуята на свободата и Нюйоркския залив. Не знам защо, но мястото ми се стори добре избрано: да, Манхатън, но на безопасно разстояние, буквално до самата вода, а не онзи сухоземен лабиринт, където можех да се объркам, загубя, че и по-лошо. Подредих си багажа, изкъпах се и позвъних да ми вземат дрехите за пране. После грабнах хотелския чадър и тръгнах да изпълня няколко вечерни задачи.

Вървах на север по Западна улица и дъждът равномерно трополеше по чадъра. Сегиз-тогиз покрай мен притичваха окъснели служители от финансовия район, но иначе кварталът бе мрачен и пуст. Във Веси се изкачих по едно сиво стълбище и свърнах на изток по надлеза. Дъждовната вода от ламаринения навес се стичаше на локви по бетона. Вляво, зад ограда от телена мрежа, купища строително оборудване дремеха в прашната тъмнина. Минах надясно и спрях за момент пред металната стена като посетител пред завеса в болнично отделение, после надникнах през един процеп. Под мен, застинала в блясъка на халогенните лампи, безмилостни като осветление в моргата, лежеше огромната яма, където бяха изгорели двете кули. На пръв поглед изглеждаше просто като обширен строителен обект. И все пак из въздуха отчетливо тегнеше усещането за цялата чудовищност на набега, създаде това ампутирано място и кривите тротоари и надлези около него. Отломките бяха разчистени, оборудването прибрано, светлините включени... и сетне сякаш бе настанало някакво странно посмъртно вкочаняване. Мъртвите бяха отнесени, ала тепърва

предстоеше това парче земя да се засели отново, а засега то изглеждаше печално и анемично — чистилище, изпълнено с дух на преходност. Озърнах се, забелязах други хора, които също бяха спрели да погледат странната пустош наред града, и осъзнах, че настроението на мястото е заразно. Продължих напред.

Вървах така, докато достигнах Трибека, където долитащите от ресторантите и клубовете светлини и смехове ми помогнаха да се изтръгна от обхваналата ме мрачна магия. Започнах да мисля оперативно. Най-напред ми трябваше мобилен телефон. Обикновено ги избягвам. Никога не ми е допадала идеята да нося нещо, което безшумно проследява и дори обявява на всеослушание позицията ми — особено след разкритията за подслушвателната програма на Агенцията за национална сигурност след единайсети септември, — и предпочитам да разчитам на електронни сайтове за обяви, а при необходимост да ползвам случайни улични телефони. Но сега ми трябваше средство за бърза връзка с Докс. Е, мобилен телефон с предплатени минути би трябвало да е достатъчно безопасен за краткото време, в което щях да го ползвам.

Бих предпочел да купя телефона, без да се идентифицирам, но правителствата по цял свят, включително Чичо Сам, забраняват анонимното закупуване на предплатени клетъчни телефони, защото терористите явно много си падат по тях. Все пак под името Уатанабе успях от един магазин в Чайнатаун да се сдобия с два плоски модела „Нокия“ с по петстотин предплатени минути, заедно с два комплекта безжични слушалки.

Второ място в списъка ми за покупки заемаше сгъваемият нож. Бях оставил предишния в Барселона, защото при качването в самолета трябваше да мина през проверка на багажа, затова предпочетох да не го вземам. Намирането на нов в Ню Йорк обаче се оказа сложно. Местните закони за носенето на скрити ножове са толкова строги, че не открих магазин, където да продават нещо по-едро от обикновено швейцарско джобно ножче. Тъкмо бях решил да се задоволя с кухненски нож в кания под мишницата, когато попаднах на подходящия уличен търговец — плешив негър на неопределена възраст с мегаватова усмивка и тайнствен поглед, който ми продаде сгъваем „Страйдър“ с десетсантиметрово криво острие.

След това спрях в един магазин за армейски стоки и намерих там сиво яке, което щеше да изглежда тъй анонимно в града, че да ме прави невидим. Взех и обикновен черен чадър, а хотелския с емблемата на „Риц Карлтън“ захвърлих сред стоките в ъгъла на магазина. Добавих флотско бейзболно каскетче и флотска раница, и вече напълно оборудван продължих на север. Избрах отмерена походка — нито много бърза, нито много бавна, като на човек, който си има работа и причина да бъде в квартала, но не чак толкова спешна, че да ускори крачка.

Тацу ми бе намерил адреса на Мидори, апартамент на Кристофър Стрийт в Уест Вилидж. Високият му пост в Кейсаучо си имаше предимства при издирването на информация, макар че трябваше от време на време да се отплащам с неофициални „услуги“. Тацу си поставяше благородни цели, но определено смяташе, че те оправдават използването на твърде широк обхват от средства.

За последен път бях видял Мидори в Токио преди повече от две години. Тогава тя ме проследи, за да говорим очи в очи за станалото с баща й, а аз признах какво съм извършил. И наред всичката онази скръб, ярост и болка някак без да усетим се озовахме в леглото за последен път. От тогава насам често си мисля за онази нощ. Преживявам я наново, анализирам я, диря скрит смисъл. Но винаги свършва по един и същ начин: Мидори се привежда над мен, потръпва в екстаз и прошепва през сълзи: „Мразя те“.

Е, щяхме да разберем колко дълбоко е това чувство. И колко трайно.

Вървях по Шесто авеню чак до Кристофър Стрийт, където завих наляво. Разбира се, вече бях опознал тия маршрути с помощта на карти от интернет, но нищо не може да замени личната среща с местния терен. И ето, отвъд улицата видях седемнайсететажна сграда, на вид отпреди войната, с портиер под зеления навес над входа. При това осветление, с тези дрехи и ниско спуснатия чадър заради лошото време не се боях, че може да ме забележат, и спокойно забавих крачка. Гледах сградата и си представях къде бих поставил засада, ако чаках да дойде човек като мен. Нямаше много подходящи места. В тази част от улицата паркирането беше забранено, тъй че наблюдението от спряла кола отпаднаше. А ресторантите и гей баровете, с които се слави

Кристофър Стрийт, се намираха твърде далече от сградата, за да бъдат полезни.

Разбира се, оставаше портиерът. Не беше изключено някой да се е свързал с него, да го е подкупил, за да дебне за идването на азиатца от снимката в някое досие. Мислено си отбелязах да разгледам по-късно тази възможност.

Продължих напред. Пред баровете в края на улицата стояха хора, предимно пушачи, но никой не бе заел удобна позиция за наблюдение на жилищната сграда и не усетих в държанието им нищо нередно. Забелязах, че някои от заведенията имат оркестри, и се запитах дали Мидори не е избрала квартала заради възможностите за нощен живот. Вероятно. Искаше ми се да надникна вътре, просто за да видя дали нещо няма да действа скрития ми радар, но както винаги всичко опираше до баланса между усилие и полза, и този път реших да не бъда чак толкова педантичен. Ако някой бе дошъл да наблюдава Мидори, трябваше да заеме позиция близо до нейния апартамент, а не в някоя от кварталните кръчми. А ако все пак в някое заведение имаше наблюдател, той можеше да ме забележи също тъй лесно, както аз него. Вътре нямаше да разполагам с прикритието на якето и чадъра.

Продължих на зигзаг в южна посока. Трудно бе да изтълкувам какво означава това, но тази вечер не бях засякъл никого. Може би се съсредоточавах повече върху обществените ѝ прояви или пък тази вечер тя не си беше у дома и те го знаеха. Трябваше да разбере повече, преди да мога да се приближа безопасно до нея.

Спрях за бърза вечеря в едно бистро в Сохо и след това продължих. Според нейния уебсайт Мидори имаше по четири вечерни изпълнения седмично в един джаз клуб, наречен „Зинк Бар“, на ъгъла на Хюстън и Ла Гуардия. Намирането на клуба ми отне доста време, макар да знаех адреса. Беше скрит под уличното ниво в подножието на стръмно стълбище и златните букви, обявяващи за неговото съществуване, се виждаха само когато застанеш право отсреща.

Слязох, минах през червените завеси, платих пет долара куверт и влязох.

Когато очите ми привикнаха към тъмнината, с удоволствие забелязах, че заведението е точно такова, каквото се надявах. Представляваше издължен правоъгълник с бар от едната страна и маси

от другата. В дъното имаше сцена. Ако някой наблюдаваше Мидори, Докс щеше да го засече без затруднение.

Не бях планирал да се задържа, но ми допадна човекът, който свиреше — китарист и вокалист на име Ансел Матюс, — затова си поръчах осемнайсетгодишно уиски „Макалън“ и седнах да го послушам, размишлявайки в полумрака. Представих си как само след няколко вечери Мидори ще свири в същата тази зала и сърцето ми неволно се разтуптя.

През следващите три дни неуморно обикалях долната част на Манхатън, за да привикна с ритъма на квартала и да се запозная наново с разположението на улиците. В днешно време градът изглеждаше удивително безопасен. На няколко пъти късно през нощта минах покрай личности със застрашителен вид, но без присъствието на Дилайла излъчването ми беше съвсем различно, местните го долавяха незабавно и бързаха да се отдръпнат.

При една от тези екскурзии около два след полунощ на една мръсна уличка с изподраскани стени минах покрай невзрачна врата точно когато отвътре излизаше добре облечена двойка. Осъзнах, че вътре има бар или клуб и с неприсъща за мен импулсивност натиснах звънеца. След малко чух изщракването на освободено резе и отворих вратата. Вътре царуваше непрогледен мрак и ми трябваше известно време, за да разбера, че гледам завеса. Минах през нея и се озовах пред още една. Когато я разтворих, попаднах в тих и удивителен бар.

Залата беше само една, с тухлена стена от едната страна и мазилка и ковано желязо от другата. Имаше около осем сепарета, осветени предимно със свещи, а между тях зърнах малък барплот от дърво и метал. Тиха музика, която не разпознах веднага, но харесах от самото начало, се смесваше със сдържани смехове и разговори. Барманката, красива жена на около двацет и пет години, ме попита дали имам резервация. Признах, че нямам, но тя ми каза, че все пак мога да седна на бара.

Узнах, че заведението се нарича „Милк енд Хъни“. Барманката, която се представи с името Кристи, ме попита какво работя и аз открих, че не ми се иска да я лъжа. Отвърнах, че бих предпочел да чуя повече за бара, и тя заедно с колегата си Чад ми обясни, че „Милк енд Хъни“ съществува, за да предлага най-добрите коктейли в Манхатън и подходящата атмосфера, за да им се наслади човек. Сами приготвяли

плодовите сокове и спиртните настойки, и дори сами си правели леда — такава заведение беше. Мястото ми допадна дотолкова, че се задържах да изпробвам три от техните изумителни смеси — включително кайпириня, направена от ром „Пот Стил“ и гроздов сок. Всичко беше приготвено с грижа и усърдие, каквито не бях виждал никъде извън Япония.

Представих си как вода тук Мидори без някаква специална причина или повод, освен желанието ни да бъдем заедно. Осъзнах, че никога не сме го правили. Първоначално я използвах, за да изкопча информация за баща ѝ. После избягах заедно с нея, за да я опазя от хората, които ме бяха наели да го убия. Накрая, когато опасността отмина, тя почна да ме преследва, за да разсее или потвърди подозренията си кой съм и какво съм направил. Събитията се развиваха тъй стремително, че нямаше възможност просто да се отпуснем и да разберем какво става между нас двамата.

Какво става между нас двамата, помислих си. *Ти уби баща ѝ.*

Господи. Какво си въобразявах? Никога не бих могъл да я доведа тук или където и да било. Това беше чисто безумие, просто нямаше начин да стане.

Исках да изляза, да хвана първия самолет за където и да било, и да забравя, че Мидори живее тук. Между нас с Дилайла имаше нещо хубаво. Бях идиот, че го подлагах на риск.

Но трябваше да видя детето. Трябваше да знам.

Проблемът беше, че не рискувах само връзката си с Дилайла. Залагах много повече и го знаех.

Но в момента не можех да мисля за залозите. Не бих понесъл да ги погледна трезво.

5.

В понеделник вечерта позвъних на Докс, както се бяхме уговорили. Той току-що бе пристигнал и се бе настанил на Томпсън стрийт 60 в Сохо, и по негово предложение се срещнахме в заведение, наречено „Иър Ин“ на Спринг стрийт, между Уошингтън и Гринич. От „Риц“ до там имаше около половин час път пеш, а времето беше хладно и свежо, затова тръгнах на север покрай реката, после завих на изток към ресторанта. Влязох вътре и видяното ми хареса: сенчеста, непретенциозна зала от тухли и греди с осезаемо усещане за история. Имаше дълъг бар и десетина дървени маси, пръснати из помещението.

Озърнах се и видях на една ъглова маса с пряка видимост към вратата да седи Докс, грамаден като самолетоносач и неподвижен като Буда. Като ме забеляза, той стана, приближи се и ме грабна в мечешката си прегръдка. Трябва да призная, че ако не броя временното спиране на дъха, беше много приятно и аз също го прегърнах, макар и с известно смущение.

— Радвам се да те видя, готин — рече той, прехвърляйки ръка през раменете ми. — И то не къде да е, а в Ню Йорк.

Огледах залата и видях странна, но някак естествена смесица от хора, които определих като шофьори и младежи от средната класа. Никой не се перчеше, никой не използваше клетъчен телефон, никой не ни обръщаше внимание. Хората просто се забавляваха. Никой не задейства вътрешния ми радар.

— И аз се радвам да те видя — отвърнах. — Къде ти е брадичката?

Той се ухили и потърка брадата си.

— Нали чу Дилайла, готин. Когато в Хонконг ми каза, че имам хубави черти, лицето ми окосмяване изчезна завинаги.

Разсмях се. Седнахме на неговата маса, за да можем да наблюдаваме залата и да поговорим по-дискретно.

— С днешния самолет ли пристигна? — попитах.

— Не, пътувах с кола. Дълго време отсъствах и реших да отделя няколко дни за път, та да поразгледам страната. Пък и на летищата вече прекаляват с мерките за сигурност. Мразя да избирам между смърт чрез бюрокрация, от една страна, и пълно обезоръжаване, от друга, само за да пътувам малко по-бързо, нали ме разбираш?

— Искаш да кажеш, че не ти дават да си носиш пушката в самолета? Така е, Докс, няма правда на тоя свят.

Той се разсмя.

— Е, винаги има заобиколни пътища. Сложих си снайперската винтовка в багажника за всеки случай. Както казват в рекламите, не напускайте дома си без нея.

Поръчахме си хамбургери и бира „Гинес“. Докато се хранехме, аз му разказах всичко: за Мидори и моята роля в смъртта на баща ѝ; за последната ми нощ с нея в Токио; за разкритието на Тацу за бебето; как вървят нещата с Дилайла. Всичко.

— Брей да му се не види, първият ми импулс е да ти честитя — рече той, когато приключих. — Но ти изглеждаш толкова противоречиво настроен, че не знам какво да кажа.

— А ти как би реагирал?

— Уместен въпрос. Е, имал съм няколко фалшиви тревоги, но за щастие всеки път се разминаваше, преди да изпадна в паника.

— Значи сам си бил на ръба на паниката, а обвиняваш мен, че съм противоречиво настроен пред лицето на истината?

Той се усмихна.

— Не те обвинявам. Просто се опитвам да проявя съчувствие към онова, което изпитваш. Под грубата си външност всъщност съм грижовен и състрадателен.

— Сам не зная какво изпитвам.

— А какво искаш да направиш?

— Трябва да я видя. И бебето. Но след като хората на Ямаото я наблюдават... става сложно.

— Каква е тая история между теб и Ямаото?

— Той е политик, свързан с всичко в Япония — строителни измами, подкупи, проституция, наркотици, изнудване и какво ли не още. Тясно свързан с якудза. Всъщност самият той е якудза. Те получават нареждания от него, а не обратното. Политиката за него е

само хоби, което използва, за да развява десните си убеждения и да се самоубеждава, че върши всички тези престъпления с благородна цел.

Докс се почеса по главата.

— И ти си се запознал с Мидори покрай него?

— В известен смисъл. Той ме нае да убия баща й, макар по онова време да не знаех, че парите идват от него. После случайно се срещнах с Мидори и когато узнах, че Ямаото се кани да унищожи и нея, сторих необходимото, за да го спра. Ние с Мидори... за известно време бягахме заедно. Беше... не знам, беше просто едно от тия безумни неща, които се случват понякога.

Той кимна.

— Да, и на мен ми се е случвало.

— Както и да е, Ямаото явно все още ми има зъб заради неприятностите, които му причиних, когато се сблъскахме. И това се превърна в трайна вражда.

— Той е в Япония, но има хора тук, така ли?

— Триадите му помагат. Китайската мафия има в Ню Йорк солидно присъствие от якудза.

— Тия момчета от триадите не се ли намърдаха и в Япония?

— Да. В Токио отдавна се води борба между якудза и тамошните триади. И двете групи се стремят да завладеят изцяло проституцията и търговията с наркотици. Ямаото сигурно е отстъпил нещо на токийските триади, за да наблюдават Мидори в Ню Йорк.

— Добре, схванах. И ти искаш да ти помогна да засечеш наблюдателите, за да се промъкнеш покрай тях.

— Точно така.

— Е, по дяволите, това дори не мога да го нарека услуга. Когато ми позвъни за пръв път, си мислех, че искаш да пратиш някого на ваканция в един по-хубав свят.

— Ако беше само това, щях да се справя и сам.

— Да, сигурно. Можеш ги тия неща. — Той отпи глътка бира. — Знаеш ли, всъщност наблюдението не ме тревожи. Мисля, че ще можем лесно да засечем пролуците и ти да се промъкнеш през тях.

— Много добре.

— Но мислил ли си за... нали се сещаш.

— Не, за какво?

Той допи бирата си и махна на сервитьорката да донесе още две.

— Тя нали знае, че си очистил нейния старец. Според мен с такова нещо трудно се свиква. Поне аз не бих го преглътнал лесно.

— Е, и какво да правя? Просто да се преструвам, че не знам за детето?

— Не, май и това не можеш да сториш. Сложна ситуация, признавам.

Сервитьорката ни донесе бирите и се отдалечи.

— Значи оттогава я държат под око? — попита Докс.

— Откакто са научили за детето. Около година. Това ги убеди, че ще се върна при нея.

Той ме погледна наполовина развеселен, наполовина разтревожен.

— Е, май добре са налучкали.

Аз свих рамене.

— Не ти ли е хрумвало първо да ѝ се обадиш по телефона? — попита той. — Или да ѝ пратиш вест по имейла?

Поклатих глава.

— Идеята не ми се струва добра.

— Боиш се, че може да я следят електронно?

— Не, Тацу ми каза, че няма такова нещо. Но не знам как би реагирала на една вест от мен. По-добре ще е да се срещнем лично.

Докс кимна и отпи една трета от халбата.

— Е, тя е джаз пианистка, нали? Всеки може да разбере кога има концерти. Ако искаш да се добереш до нея, най-вероятно ще почнеш оттам.

— Правилно. Значи можем да очакваме наблюдение на концертите. Но снимките, които ми даде Тацу, не са от концерт. На тях е в някакво открито кафене заедно с детето. През деня.

— Щом е било през деня, значи най-вероятно са я проследили от мястото, където живее.

— Съгласен съм.

— Знаеш ли, да пращат от време на време някого да слуша джаз в нейно изпълнение е едно. Но ако са отпуснали на Ямаото толкова хора, че да наблюдават и апартамента на Мидори, значи ще им дължи доста голяма услуга.

— Нали ти казах, че цялата работа се превърна в кръвна вражда.

— Човече, ти имаш страхотна дарба да настройваш хората срещу себе си. Не ти ли е хрумвало някога да се запишеш на курс по добри маниери?

— Да, включил съм го в предстоящите задачи.

Той помълча, сякаш обмисляше нещо.

— Една подробност, която може би не сме взели предвид. Сградата има ли портиер? Тия приятели не взимат кой знае каква заплата и...

— Да, и аз си го помислих. Има портиер и не е изключено някой да се е свързал с него. Но смятам, че шансът е малък. Ако Ямаото държи портиера в джоба си, защо да си създава главоболия с китайците? Знаем, че те му струват много повече от един подкупен портиер.

Докс кимна.

— А какво означава всичко това за теб и Дилайла?

Поколебах се.

— Не знам.

— При сегашните обстоятелства май не можеш да я помолиш за помощ.

— Много смешно.

— Ако тя те зареже и избере мен, няма да ми се сърдиш, нали? Със сигурност ще ѝ писне от хамлетовските ти номера, а усещам, че тайно е влюбена в мен.

Погледнах го втренчено, но той не трепна. Докс винаги е обичал да ме дразни.

— Все ще се примиря някак — казах.

Той се разсмя.

— Добре. Ще запомня думите ти. А сега, какъв е планът ти?

— Започваме с концертните изпълнения. Те са най-лесният подход. Точно там ще очакват да се появя, тъй че и ние ще очакваме тях.

— И кого точно ще търсим?

— Според мен — самотен китаец на възраст между осемнайсет и трийсет години. На всеки концерт ще има сравнително малък брой азиатци. Между тях още по-малко ще бъдат мъжете на тази възраст. И ако такъв човек се окаже сам, значи него търсим.

— Ами ти?

— Те търсят мен, затова не мога да се появя. Но ти можеш. Ще ти наемем компаньонка, за да не биеш на очи.

Той се ухили.

— Започва все повече да ми харесва.

— Аз ще чакам отвън. Ако видим нашия човек, ще го проследим след концерта, за да научим повече за противниците и тяхното прикритие. Ще ти вземем и дигитален фотоапарат — нещо, което да работи при слабо осветление. Ако заснемеш човека, можем да пратим снимката на Тацу. Той ще се опита да я сравни със своята база данни.

— Нима ще може да разпознае някаква си дребна риба?

Свих рамене.

— Тацу знае почти всичко, а каквото не знае, има кого да попита.

— А как ще осигуряваме връзката?

— Не разполагам с техника, каквато използвахме в Хонконг, но би трябвало да се справим с клетъчни телефони и безжични слушалки. Ето. — Извадих комплекта, който си бях набавил, и го побутнах през масата към него. — Предплатен телефон. Засега напълно стерилен. Аз имам още един такъв. За по-сигурно дай да не ползваме личния ти телефон.

— Да, вече си научих урока. И все пак настоявам за едно.

— Какво?

— Сам да си избира компаньонката.

— Непременно. Но мисля, че този път би било по-добре да е от женски пол. Така по-малко ще привличаш вниманието.

Двамата се разсмяхме на спомена как в Банкок Докс без да иска се натъкна на катой, тоест травестит. Възнамерявах да го подигравам за случката додето сме живи.

— Да, горката Тиара — рече той. — Сигурно още въздиша по мен. Ей, приятел, голяма излагация щеше да стане, схващаш ли?

Притворих очи като от болка и кимнах.

— Схващам.

Той се изкиска.

— Добре, къде ще е първото изпълнение?

— В „Зинк Бар“. Само на няколко пресечки от тук. Тя ще свири там четири вечери поред от утре, по две изпълнения на вечер. Вече проверих заведението и според мен мястото си го бива. Ще се появим

за второто изпълнение утре в полунощ. Искам да видя какво ще стане, когато приключи.

— Добре звучи.

— Не пропускай първо да проучиш терена. Улиците, пресечките, всичко.

— Да, мамо.

Погледнах го, но просто нямаше как да споря с неустоимата му усмивка.

Около час обсъждахме плана. Когато свършихме, Докс отиде да си търси компаньонка, а аз се върнах в хотела сам.

6.

В полунощ на следващата вечер седях край витрината на втория етаж в едно заведение, наречено „Пегу Клуб“ — бар на ъгъла на Хюстън и Устър Стрийт, диагонално срещу „Зинк“. Отпивах по малко от специалитета на заведението — нелош коктейл с джин, хапвах леки предястия и четях „Економист“, за да не изглежда, че дебна някого.

В дванайсет и половина видях Докс да излиза от входа отсреща. Държеше телефона в ръка. След миг завибрира и моят. Вече си бях сложил слушалката и след първия сигнал натиснах бутона за приемане.

— Да?

— Човекът е тук — съобщи той. — Точно както предполагаше. Китаец на двайсетина години, около шейсет и пет килограма. Самсамичък, почти не пие, само зяпа сцената. Изглежда яко хлапе. Откакто започна музиката, не е потропнал с крак нито веднъж.

Чувах долитащата отвътре музика. Особено пианото. Опитах се да не мисля за него.

— Само един ли? — попитах.

— Да. Няма друг.

— Направи ли снимка?

— Да, три-четири. Онзи мъничък „Панасоник“, който ми даде, върши чудесна работа в тъмното.

— Той забеляза ли?

— Маскирал съм се напълно, мой човек, той дори не знае, че съм там. Освен това ме придружава прекрасната и чаровна мис Джасмин, с която се запознах днес по интернет.

— Добре, връщай се вътре — казах. — Бъди готов да го последваш, когато излезе. Искам да разбера къде отива, дали ще остане около Мидори, или ще я прехвърли на някого.

— Разбрано.

Докс изключи телефона, кимна ми лекичко и влезе вътре.

Четирийсет и пет минути по-късно видях клиенти да излизат от бара и разбрах, че изпълнението е свършило. Телефонът ми забръмча.

— Да?

— Идва — уведоми ме Докс. Обичайно гръмовният му глас сега звучеше толкова тихо, че да го чувам аз, но не и мис Джасмин или някой друг. — В момента би трябвало да го виждаш на стълбището.

— Мидори още ли е вътре?

— Да, разговаря с някакви хора. Симпатична жена, ако нямаш нищо против, че го казвам. Харесва ми дългата ѝ азиатска коса. И свири страхотно на пиано.

Китайското хлапе излезе, направи няколко крачки на запад по Хюстън и спря да запали цигара.

— Виждам го — съобщих на Докс. — Май ще направи почивка за една цигара.

— Някой би трябвало да му каже, че тютюнът убива.

Както очаквах, китаецът се облегна на стената зад себе си и продължи да пуши. Усмихнах се. Явно забраната на кмета Блумбърг за пушенето в обществени заведения се оказваше благотворна не само за сърцата и дробовете на нюйоркчани, но и за всеки, който следи някого и се нуждае от повод да виси пред входа на ресторант.

— Да, не си тръгва — казах аз. — И едва ли ще иде някъде, докато Мидори още е вътре. Имай готовност да ми съобщиш, когато тя се намери да излиза.

— Разбрано.

Изключих телефона и продължих да наблюдавам още няколко минути. Ако някой друг щеше да я поеме оттук, беше крайно време китаецът да му се обади. Но хлапето не вдеше телефон. Не знаех какво плаща Ямаото на триадите за следенето, но май срещу това му осигуряваха само единично обслужване. Е, няхах нищо против.

Платих си сметката, слязох долу и тръгнах към изхода. От тротоара няхах много добра видимост към „Зинк“, затова пресякох към северната страна на Хюстън и тръгнах на запад. Свързах се с Докс.

— Как върви?

— Май се готви да тръгва. В момента пожелава лека нощ на собственика.

Минах край групичка пушачи пред един бар и спрях наблизко като добре възпитан клиент, излязъл навън да си води телефонния разговор.

— Ето я, идва — обяви Докс.

Преглътнах и вперих поглед във входа на „Зинк“. След миг Мидори се появи откъм стълбището. На тротоара спря и погледна в моя посока. Усетих как сърцето ми се разтуптя. Но тя не гледаше тротоара, а уличното платно — търсеше такси. А и аз се бях прикрил зад пушачите. Нямаше как да ме забележи.

Беше облечена с късо яке от черна кожа. Както спомена преди малко Докс, косата ѝ бе разкошна и дълга, каквато я помнех. Съжалих, че не съм по-близо. Искях да я разгледам добре.

И все пак неволно се навъсих на нейната наивност. Когато излезе от клуба, дори не се озърна в двете посоки, камо ли да провери най-удобните места за наблюдение. Иначе моментално щеше да забележи китайското хлапе. То стоеше точно там, където можеше да се очаква.

Мидори спря едно такси и се качи. Хлапакът не направи опит да я последва. Постоя още минута, допуши си цигарата, после тръгна към моята позиция. Влязох в бара и го проследих с поглед през стъклото. Вътре беше по-тъмно, отколкото на осветения тротоар отвън, и знаех, че отразената светлина не му позволява да ме види, дори и да погледнеше. Аз обаче го разгледах добре.

Когато отмина, аз се измъкнах от бара и тръгнах след него. Знаех, че според плана Докс ме следва.

Държах се на разстояние за в случай, че хлапакът погледне назад, но той не се обърна нито веднъж. Просто вървеше на югоизток към Чайнатаун. Видях го как влезе в една занемарена китайска закувалня на Мълбъри Стрийт срещу Кълъмбъс Парк. Пресякох улицата и минах откъм страната на парка. Видях го да седи на една маса срещу по-възрастен, едър китаец с гола глава и боксьорски нос.

Не чувах какво си говорят, а и да можех, сигурно беше на китайски. Но стойката им подсказваше, че не хранят топли чувства един към друг. Момчето седеше отпуснато, почти нацупено. По някое време вероятно каза нещо непочтително, защото плешивият тип стана и го зашлеви два пъти. Плесниците не изглеждаха много силни — по-скоро целяха да унижат и да докажат кой командва парада. След това хлапакът седна малко по-стегнато, а плешивият се върна на мястото си.

Докс мина покрай ресторанта. Знаех, че прави още снимки. Светкавицата беше изключена и щяха да излязат с ниско качество, но Тацу имаше хора, които могат да го повишат. Докс се върна на

предишната позиция зад мен и продължихме да наблюдаваме още няколко минути, но нямаше кой знае какви промени. Запомних името и мястото на заведението, после двамата се събрахме пред парка и тръгнахме към една денонощна закусвалня, където сравнихме наблюденията си и планирахме ходовете за следващата вечер.

Когато приключихме, Докс каза:

— Ако това е всичко засега, бих искал да се върна в ресторанта, където оставих изкусителната мис Джасмин. Тя много си пада по мен, усещам го.

— И плюс това тарифата се върти — подсказах аз.

Той се разсмя.

— На мен пък ми се ще да ѝ завъртя нещо друго. До утре, амиго.

Докато Докс отиваше да оползотвори направените разходи, аз се отправих към едно интернет кафене да изпратя на Тацу снимките и другата информация.

След като пуснах посланието, позвъних лично на Тацу да погледне в нашия сайт за обяви. Когато го чух, стори ми се, че не е добре. Обикновено спокойният му глас сега звучеше дрезгаво, сякаш се насилваше да говори. Като го попитах, отвърна, че има грип.

Да, стареехме и двамата. Исках да приключа с тази история час по-скоро.

7.

На следващата сутрин отидох в друго интернет кафене и проверих сайта за обяви. Чакаше ме вест: китайският хлапак се казваше Еди Уонг. Беше ма джай — редови член от нюйоркския клон на тайванската триада „Обединен бамбук“, а закусвалнята на Мълбъри се оказа техен щаб. Уонг беше само на двайсет и четири години, но имаше богато криминално досие в родния си град Тайпе, предимно контрабанда на наркотици, но и изнудване. Знаеше се, че носи филипински нож с форма на пеперуда, наречен балисонг, и явно не се колебаеше да го използва.

Плешивият, когото видях с него, беше Уей Цзян — дай ло, тоест водач на местната банда. Тацу предполагаше, че щом водачът се среща пряко с толкова дребна риба, значи работата е важна лично за него. „Обединен бамбук“ водеше война срещу якудза в Токио, но в момента там имаше неспокойно примирие. Тацу предполагаше, че затишието е в резултат на тяхната помощ за Ямаото в Ню Йорк срещу съответно отплащане, точно както допускахме и ние с Докс. Щеше да се опита да узнае нещо повече.

Тази вечер с Докс се срещнахме както предния ден. Сега обаче, когато Докс ми позвъни със съобщението, че Уонг пак е в „Зинк“, аз станах и тръгнах към Уест Вилидж.

Бях се маскирал по-старателно отпреди — с перука, стърчаща изпод бейзболното каскетче, очила с рогови рамки и два дебели пуловера под якето, които ми добавяха на вид още петнайсетина килограма. Полагайки максимални усилия да не привличам вниманието, направих разузнавателна обиколка из района. Проверих местата, които бих използвал за наблюдение на апартамента. Проверих дори местните кръчми, в случай че Уонг имаше партньор, очакващ в околностите да поеме Мидори след нейното изпълнение в „Зинк“. Теренът бе чист. Настаних се в някакъв джаз клуб на една пресечка от нейното жилище и зачаках.

Половин час по-късно телефонът ми избръмча. Излязох навън да отговоря.

— Представлението свърши — съобщи Докс. — Мидори току-що хвана такси.

— А нашият приятел?

— Засега се мотае наоколо. Точно както снощи.

— Обади ли се по телефона?

— Не.

— Добре. Изглежда, че ни предстои работа.

— Знаеш ли, мислех си за нещо. Това, че снощи не отиде там, не е гаранция и за тази вечер. Ами ако...

— Виж, щом още не е тръгнал подир нея, значи изобщо няма да го стори. Поне тази вечер. А аз вече проверих всички възможни позиции около нейното жилище. Чисто е. Сега е моят шанс.

— Да, но...

— Нищо няма да ми се случи.

— Не твърдя обратното. Но защо просто да не намина да хвърля едно око? Не би било зле да съм наблизо.

— Оценявам предложението. Но бих предпочел... да го направя сам. Нали ме разбираш?

Настана мълчание. После той въздъхна примирено:

— Купонът си е твой, братче.

Една част от съзнанието ми се опитваше да заговори, да каже, че той е прав, че не би било зле да бъде наблизо. Но бързо се овладях. Мидори или щеше да ме покани вътре, или да ми затръшне вратата. И в двата случая се нуждаех само от минута.

— Ще ти се обадя — обещах аз. — Ще ти съобща какво става.

— Добре. Да се пазиш, готин.

Прекъснах връзката и изключих телефона. Работата щеше да бъде деликатна и не исках нищо да ме разсейва.

Отдалечих се по улицата и свалих каскетчето и перуката. Понечих да прибера перуката в джоба, но си представих как Мидори я вижда да стърчи и реших да я хвърля. Вече ми бе послужила и отсега нататък можеше само да предизвика подозрения. Натъпках каскетчето в един от джобовете на якето. Зачаках. След няколко минути по улицата се зададе такси. Тръгнах към него.

Таксито спря пред сградата на Мидори. Вратата се отвори. Спрях на три метра от него.

Мидори се озърна и ме видя. Застина.

Опитах се да кажа нещо, но от гърлото ми не излезе нито звук. Минаха няколко безкрайни секунди. Накрая изрекох:

— Мидори.

Тя ме гледаше. Искях да се озърна, да проверя околностите. Потиснах това желание. Тя открай време мразеше непрестанната ми напрегнатост. Заради нея изпитваше недоверие.

— Защо си тук? — попита Мидори.

— Знаеш защо.

— Как... — започна тя, после млъкна. Вероятно бе решила, че всъщност няма значение. Или че не желае да знае.

— Може ли да се кача?

Тя млъкеше.

— Само за минутка — чух да изрича собственият ми глас.

След кратко колебание тя кимна. Влязохме. Макар да не бях забелязал камери, предположих, че във фоайето трябва да има някаква дистанционна охранителна техника, затова вървах с наведена глава.

— Здравей, Кен — подхвърли Мидори на портиера и влязохме в асансьора.

Докато се изкачвахме, тя не ме погледна. Мълчахме и двамата.

Излязохме на седемнайсетия етаж и тръгнахме по коридора. Тя отключи една врата и прекрачихме в приятно обзаведен хол. Под от тъмно дърво, пухкави персийски килими, черно-бели фотоси на голи дървета през зимата. Удобни на вид тапицирани кресла и диван. В ъгъла имаше детска люлка, обкръжена от пъстри играчки. Свалихме си връхните дрехи и обувките, и влязохме навътре. Аз смъкнах и двата пуловера. Вече не ми трябваха, а в апартамента бе топло.

Красива мургава жена излезе иззад вратата, където предполагам, че е спалнята. Тя се озърна към мен, после погледна Мидори.

— Наред ли е всичко, Дине? — попита Мидори.

Жената кимна.

— Малкото ангелче спи. Преди това му дадох цяло шише мляко — говореше с латиноамерикански акцент. Вероятно от Салвадор.

Мидори кимна.

— Благодаря. Ще дойдеш ли утре вечер?

— Разбира се. — Жената си взе палтото от дивана, обу си обувките и спря на прага. Усмихна се и изрече с нелошо японско произношение: — *Оясуми насаи*. Лека нощ.

Мидори отвърна на усмивката и на свой ред пожела:

— *Буенас ночес*.

Жената затвори вратата зад себе си. Стояхме неподвижно. Чух как тиктака часовникът на стената.

— Колко... колко е голям? — попитах след малко.

— Петнайсет месеца.

Всичко съвпаднаше. Бяха минали почти точно две години от последната ни среща в Токио.

— Чух, че си го нарекла Коичиро — казах, припомняйки си разговора с Тацу.

Мидори кимна.

— Хубаво име.

Тя пак кимна.

Помъчих се да измисля нещо, което не би прозвучало банално. Нищо не ми дойде наум.

— Щастлива ли си? — попитах.

Още едно мълчаливо кимване.

— Дявол да го вземе, Мидори, няма ли поне да ми кажеш нещо?

— Минутата ти изтече.

Извърнах очи, после пак я погледнах.

— Не говориш сериозно.

— Може би си забравил. Ти уби баща ми.

Представих си как отговарям: „Я стига, не го ли обсъдихме вече?“ Реших, че няма да е уместно.

— Тогава защо роди бебето? — попитах.

Тя ме погледна със застинало, безизразно лице.

— Когато разбрах, че съм бременна, осъзнах, че искам дете. Фактът, че бебето е от теб, беше чиста случайност.

Прозвуча тъй жестоко, че се запитах дали не го прави нарочно. Дали не се предпазва от нещо, което ѝ вдъхва страх.

— Виж, дори не мога да си представя какво изпитваш... — започнах аз.

— Вярно е, не можеш.

— Казах, че съжалявам за станалото с баща ти. Но знаеш, че после сторих всичко, за да поправа нещата. Да изпълня неговите желания.

Мислех си да добавя: „И не забравяй, че той така или иначе умираше от рак на белите дробове. Както го сторих, поне не се мъчи“.

Но имах чувството, че тя ще го сметне за оправдание. И може би щеше да има право.

— Е, не направи достатъчно — отвърна Мидори.

— Значи това е наказание — казах.

След дълго мълчание тя изрече:

— Не те искам в неговия живот. Нито пък в моя.

Това беше. Точно тези думи, от които се боях. Сега висяха във въздуха между нас.

— Какво ще му кажеш? — попитах. — Че баща му е мъртъв?

Подобна лъжа би била уместна. Но мисълта за нея ме ужасяваше. Защото осъзнавах, че ако тя изрече такива думи, в най-важните отношения те щяха да станат верни.

— Още не съм решила — отговори Мидори.

— А може би трябва. Може би трябва да си помислиш какво ще му струва нещо подобно.

Мидори се разсмя грубо — вероятно на нахалството ми.

— Може ли да ти задам един въпрос? — попита тя.

Кимнах.

— Кога за последен път си убил някого?

Опитах се да намеря отговор. Мълчанието се разтегляше.

Мидори пак се разсмя.

— Не усещаш ли, че има нещо нередно? Колко души биха се замислили над подобен въпрос?

Усетих, че се изчервявам.

— Искаш да знаеш кога за последен път съм убил някого? Беше преди около месец. И човекът, когото убих, беше един от най-жестоките майстори на бомби в света. Знаеш ли какво означаваше смъртта му? Живот за десетки, може би стотици хора.

— Вероятно всички убийци си казват такива неща.

Гневът, който се опитвах да удържа, изведнъж бликна на воля.

— Аз пък смятам, че вероятно всички префърцунени джаз пианисти си мислят нещата, които си мислиш и ти, защото това ги кара

да се чувстват страхотно възвишени.

Тя ме изгледа яростно. Добре, помислих си аз. Това ми трябваше.

— Може и да си права — продължих. — Може би моят проблем е в търсенето на оправдание. Но твоят е, че си затваряш очите. Вярваш ли, че можеш да живееш в безупречна чистота като сега, без някой друг да си изцапа ръцете? Наистина ли искаш Коичиро да израсне в свят, в който никой не се опитва да премахне хората, които сринаха кулите само на три километра от тук?

Дълго мълчахме и се гледахме задъхани от ярост.

— Но ти все още убиваш хора — процеди тя.

Затворих очи.

— Виж, опитвам да се променя. Да направя нещо добро. И до голяма степен... до голяма степен това е заради теб. И заради баща ти.

Ново мълчание. После тя го наруши:

— Може би си прав, може би онова, което вършиш, пази нощем в леглата дечицата като Коичиро. Но не за това говоря. Говоря за теб. Животът, който водиш, и нещата, които вършиш, биха подложили Коичиро на риск. Не го ли разбираш?

Тежестта на думите ѝ едва не ме смаза. В края на краищата нима трябваше да се промъквам покрай наблюдението на Ямаото само за да постигна едно-единствено неловко посещение?

— Знам какво изпитваш към мен — продължи тя. — И знам, че дори без да си го виждал, обичаш Коичиро. Защо искаш да ни подложиш на заплаха?

Затворих очи и въздъгнах. Нямах отговор. Тя беше права. Зачудих се какво си въобразявах, защо изобщо дойдох тук. Отново се проточи дълго мълчание.

— Добре — кимнах накрая. — Разбрано.

Мидори ме погледна. В очите ѝ видях съчувствие и от това ме заболя още повече.

— Благодаря — промълви тихо.

Пак кимнах.

— Може ли само да видя... сина си?

— Не мисля...

Погледнах я.

— Моля те. Не ме прогонвай така.

След дълго колебание тя кимна към вратата, откъдето бе излязла преди малко Дине. Тръгна натам и аз я последвах.

Зад вратата имаше малка спалня в ъгъла на сградата с прозорци на двете стени, закрити със завеси. Видях люлка, масичка за повиване, люлеещ се стол. Лампа с формата на зайче разливаше мека, успокояваща светлина.

Пристъпихме до люлката. Сложих ръце на ръба и надникнах вътре.

На дюшечето, завито с пухкаво синьо одеялце, лежеше дребничко същество с буйна черна коса. Очите му бяха затворени, имаше малко носленце и виждах как гърдите му се повдигат и отпускат в съня.

За пръв път осъзнах, че всичко е истина. Това дете беше мое. Аз бях негов баща.

Усетих как в очите ми напират сълзи и примигнах, за да ги спра. Не помнех кога съм плакал за последен път и нямаше да започвам сега, не и пред Мидори.

— Може ли... нали няма нищо лошо, ако...

Мидори ме погледна, после кимна. Посегна в люлката и внимателно повдигна Коичиро, все още увит в синьото одеялце. Целуна го лекичко по челото, след това пак ме погледна. Очите ѝ бяха големи и честни, и аз видях, че се страхува. Но все пак го правеше. По дяволите, пак трябваше да примигвам.

Тя отпусна бебето в ръцете ми и остана наблизо, без да ме изпуска от очи. Момченцето въздъхна насън и се завъртя към мен, сякаш търсеше топлина. Както го гледах, изведнъж по бузите ми се затъркаляха сълзи, не можех да ги спра. Можех само да мигам, за да избистря очи и да гледам това мъничко лице, докато се наложи пак да примигвам.

Не знам колко дълго стояхме така. По някое време Мидори положи ръка на рамото ми и аз усетих болка в стиснатите си челюсти. Върнах ѝ Коичиро и избърсах лице, докато тя отново го настаняваше в люлката.

Минахме в хола. Мидори затвори вратата зад нас.

Гледах тавана и дишах съсредоточено, опитвайки да се овладее. В ума ми подскачаха хиляди объркани мисли.

— Ами ако... — започнах аз, но не довърших.

— Какво?

Погледнах я.

— Ами ако се измъкна от онзи живот? Наистина се измъкна.

Тя въздъхна.

— Не вярвам, че можеш.

— Ами ако успея?

Минаха още безкрайни секунди. Накрая тя изрече:

— Тогава ще видим.

Искаше ми се да каже повече, но не смеех да я попитам.

На масичката за кафе до дивана имаше бележник и химикалка.

Пристъпих към нея и записах номера на клетъчния си телефон.

— Ето. Ако ти трябва помощ за каквото и да било, обади ми се.

Мидори откъсна листа.

— Това телефонен номер ли е?

— Да. Клетъчен телефон. Ако не отговоря, остави съобщение на гласовата поща. Ще я проверявам редовно.

— Брей, номер, на който наистина да ти се обаждам — рече тя с тънка усмивка. — Май имаш напредък.

Аз също се усмихнах.

— Казах ти, че мога да се променя.

— Ще видим.

Посегнах и я докоснах по рамото.

— Благодаря.

Тя кимна.

Ръката ми остана на рамото ѝ. Осъзнах, че тя не е възразила.

Пристъпих по-близо и тя не се отдръпна.

Обгърнах с ръка раменете ѝ и я привлякох към себе си. След малко и тя ме прегърна.

Дълго стояхме така, просто унесени в прегръдката. Целунах я по челото, после по бузата. После пак по челото. Мидори ухаеше приятно, точно както си спомнях.

— Джун, недей — прошепна тя.

Никой друг не ме наричаше с умалителното от моето японско име — Джуничи. Приятно ми бе да го чуя. Целунах я по клепачите. Тя повтори:

— Недей.

Не ме интересуваше. Нищо не ме интересуваше. Целунах я нежно по устните. Тя не отвърна на целувката, но и не се отдръпна. Усещах дъха ѝ.

Мидори сложи длан на гърдите ми. Мислех си, че ще ме отблъсне, но тя просто я остави там. Усещах топлината ѝ през ризата си.

Пак я целунах. Този път тя издаде звук, нещо средно между стон и упрек, и изведнъж обхвана главата ми с длани. После започна да ме целува.

Прегърнах я и тя се притисна към мен. Но когато взех да измъквам блузата ѝ от джинсите, тя се изплъзна от прегръдката.

— Джун, престани. Трябва да спрем.

Кимнах задъхан.

— Да.

— Трябва да си вървиш. Моля те.

Примигнах и тръснах глава. После попитах:

— Ще ми се обадиш ли?

— А ти ще напуснеш ли онзи живот?

— Ще се опитам.

— Тогава ти ми се обади. Когато приключиш.

Не можех да искам повече. Тръгнах към вратата, обух си обувките, облякох пуловерите и якето. Кимнах на Мидори. Тя също кимна. Не си казахме нито дума повече.

В асансьора нахлупих каскетчето и прекосих фойето с приведена глава. Излязох навън и проверих невралгичните точки. Всичко беше чисто. Тръгнах на изток. Студеният вятър брулеше лицето ми, но аз почти не го усещах. Чувствах се изтощен и опустошен. Трябваше да зная, че не съм в състояние да се предпазя. Трябваше да зная какво ще се случи.

След като Рейн излезе, Мидори дълго стоя и гледа вратата. Той изчезна също тъй ненадейно, както се бе появил, но все още присъстваше невидимо наоколо и променяше всичко, от усещането върху устните ѝ до очертанията на апартамента и нейните планове за бъдещето.

Колко пъти си бе казвала, че го мрази заради онова, което стори с баща ѝ, заради лъжите му след това, заради всичко, което представляваше. И все пак преди по-малко от две минути тя го целуваше с такова опиянение, че още се чувстваше замаяна. Как, по дяволите, намери сили да го отпрати? За момент ѝ се прииска да не го бе сторила и от мисълта я обзе срам.

Седна на дивана, затвори очи и закри лицето си с длани. Беше я заболяло от неговия въпрос — какво ще каже на Коичиро за баща му. Разбира се, неведнъж беше обмисляла това, но така и не намери подходящ отговор. По-лесно бе да отлага, да си казва, че когато Коичиро порасне, все ще измисли нещо, но сега почваше да се съмнява.

Когато за пръв път разбра, че е бременна, имаше чувството, че собственото ѝ тяло я е предало, че е като жена, носеща детето на войник, който я е изнасилител. Уговори си час в клиника, твърдо решена незабавно да прекъсне бременността и повече да не мисли за нея. Но същата нощ, докато лежеше в леглото и гледаше тавана, разтривайки неволно корема си с длан, тя си помисли, че може би ще е по-добре да не действа прибързано. Все още имаше време. Защо да не изчака няколко дни, да обмисли решението си по-обстойно? Абортът оставаше като вариант. Нямахме къде да избяга.

Но тия няколко дни постепенно се удължиха. Тя непрестанно мислеше за обстоятелствата. Харесваше ѝ да живее в Ню Йорк, да свири тук, да се радва на свободата далеч от Япония. И никак не беше трудно да се среща с мъже. Виждаше как я гледат, докато свири, мнозина идваха по няколко пъти и тя усещаше нервното звучене на гласовете им, когато се приближаваха да ѝ благодарят след изпълнението. Излезе на среща с неколцина от тях, но нито един не се оказа особено интересен.

По някое време осъзна, че след трийсет и пет шанса за брак и семейство вероятно е отминал. Но това не я тревожеше. Съсредоточаваше се върху хубавото в своя живот и си казваше, че един съпруг само би ѝ пречил. Но през дългите безсънни нощи, след като узна за бременността, Мидори разбра, че всъщност опитва да се примири с неизбежното. Тъй като обстоятелствата изглеждаха непохватими, тя бе склонна да ги приеме. Ала сега всичко се променяше.

Тя вярваше в съдбата и сегашните събития изглеждаха съдбовен знак. Да, знаеше, че може свободно да избере аборта или бебето, тъй че как би могла която и да било от двете алтернативи да бъде съдба? Но логиката не я интересуваше особено. Вслушваше се в гласа на интуицията. А интуицията ѝ казваше да задържи бебето.

Но тя не изпитваше желание да се помъчи да открие Рейн. Не само заради баща си. По-скоро заради онова, което представляваше самият той. После, когато бебето се роди, убеждението ѝ никога да не му казва само се задълбочи. От мига, когато лекарят извлече онова мъничко дете от нейното изтощено, измъчено тяло, когато чу плача му и пое в ръцете си горещото, хлъзгаво телце, знаеше, че трябва да го опази от заплахата, vyplътена в Рейн.

А сега, след като имаше Коичиро, просто не можеше да си представи една раздяла с него. Предишният ѝ живот, колкото и да беше добър, изглеждаше едва ли не като сън и понякога ѝ прилягаше от мисълта, че почти е била готова да направи аборт, сякаш някога в миг на слабост е вдигнала ръка срещу детето си. Никога не би сметнала това за възможно, но чувството, че е майка на това момченце, бе по-силно от всички останали чувства в досегашния ѝ живот.

Тя стана, мина в спалнята и се загледа в спящия Коичиро. Осъзнаваше, че всичките ѝ вътрешни протести срещу чувствата към Рейн всъщност са само преструвка, крехка фасада, която рухна още от първия натиск. Жегна я усещане за вина, сякаш обичта към този човек беше предателство спрямо баща ѝ. Но нима баща ѝ би искал тя да умре, без да му роди внуци? И би ли желал внукът му да израсне, без да познава баща си? Без съмнение въпросът кой точно е бащата на Коичиро ставаше маловажен в сравнение с тия далеч по-сериозни въпроси. А Рейн наистина се бе опитал да довърши опита на баща ѝ да разкрие корупцията в правителството и това бе неговият начин да изкупи стореното. Тя усещаше, че по някакъв необясним начин баща ѝ би одобрил извършеното по-късно от Рейн. Че би могъл дори... да му прости.

Приведе се и целуна челцето на Коичиро, после се изправи и продължи да го гледа. Когато видя как Рейн държи тяхното бебе и за пръв път го видя да плаче, нещо в нея омекна, знаеше това. Нямахше представа какво ѝ се иска и какво би сторила, ако Рейн се върнеше.

Вече не беше сигурна в нищо. Освен в това прекрасно дете. Би сторила всичко, за да го защити. Всичко на този свят.

8.

На Уейвърли свърнах вляво по тротоара без никаква цел или план. Просто исках да се движа, да крача. Не можех да прогоня от мислите си лицето на Коичиро. Беше тъй малък, тъй невинен в съня си. Тъй безпомощен.

Мидори бе права да ме държи настрани. Ужасявах се от мисълта, че моето присъствие би могло да застраши малкия ми син.

Но ти можеш да се промениш, казах си. Може би вече си се променил. Има изход. Трябва само да го откриеш. Заради Коичиро.

Продължих да вървя. Разбира се, можех да го постигна. Нали точно това търсех. Нали Тацу винаги казваше, че от това се нуждая. Как го бе изразил при последната ни среща в Токио? „Знаеш не по-зле от мен, че ти трябва някаква връзка със света, нещо, което да те отклони от унищожителния път, по който вървиш“.

Е, може би ставаше точно според предсказанията му.

Все още долавях аромата на Мидори, все още усещах вкуса ѝ по устните си. Вярно, тя се стресна, когато ме видя отначало, но сега оставяше вратата открената, нямаше никакво съмнение. Трябваше само да намеря най-добрия път за измъкване от миналото. Пак си помислих за Коичиро. Господи, наистина можеше да се получи. Можеше.

Когато бях на пет метра от следващата пресечка, чух стъпки иззад ъгъла. Вдигнах очи и преди да сторя какво и да било, точно пред мен Еди Уонг зави по Уейвърли откъм Десета улица. А аз бях захвърлил скапаната перука. Глупак. Глупак.

Ако в онзи момент бях на себе си, бих могъл да реагирам по-ефикасно. Бих извърнал лице, бих променил излъчването си и щях да го отмина без изобщо да усети.

Но не бях на себе си. Тялото ми беше на улицата, но умът ми още се рееше из апартамента на Мидори, опитваше се да се измъкне изпод лавината от надежда. Вместо да извърна глава, за секунда погледнах

право в него като човек, който не може да откъсне очи от мястото на кървава катастрофа.

Той също ме погледна. Лицето му застина — безпогрешен признак, че ме е разпознал. Осъзнах, че и той вижда на моето лице същото изражение.

Не, помислих си, не, мамка му...

Уонг забави крачка, умът му навярно се бореше да осмисли ситуацията. Каквото и да бе планирал за случая, то се основаваше на предположението, че ще ме забележи предварително, а не че ще се сблъскаме така изведнъж. Реагирайки на подсъзнателното желание, тялото му загуби още няколко скъпоценни секунди, за да реши как да постъпи.

Аз взех решение по-бързо. Дори не беше решение, по-скоро рефлекс, усъвършенстван от дългия ми живот на убиец. Рефлекс, който бе сдържан досега от необичайното емоционално състояние, но свирепо ме тласна към действие, след като осъзнах, че съществува заплаха за Мидори и детето ми.

Хвърлих се право към него. Докато приближавах, дясната му ръка се стрелна към джоба на палтото, където навярно държеше прословутия си балисонг.

Има много плюсове в това да предпочиташ определено оръжие и да тренираш редовно с него. Но има и потенциални минуси: ако разчиташ прекалено на него, ще се опиташ да го извадиш, когато е за предпочитане да избереш друг начин на действие. Затова често се случва полицаи да бъдат убити с нож, преди да е измъкнал пистолета си от кобура. Той вижда връхлитащия нож, но е станал тъй зависим от пистолета, та просто не осъзнава, че няма време за стрелба преди да го намушкат. Ако някой се нахвърли върху теб, най-добрата тактика е да се отдръпнеш или по друг начин да забавиш атаката, а после да прибегнеш към любимото си оръжие, за да имаш шанса да го използваш. Иначе няма значение дали пистолетът е в кобура ти или у дома в сейфа.

Но Уонг явно не знаеше това. Той посегна за балисонга и докато посягаше, аз стигнах до него. Без да спирам, с десния лакът го ударих отпред и отстрани по гърлото, като същевременно стиснах с лявата си ръка десницата му. Ударът с лакът целеше да засегне нервните възли в

шията и да блокира действието на дясната му ръка. Стискането на бицепса беше резервен ход със същата цел.

Уонг изпъшка и се изпъна от удара. Пак го фраснах с лакът и енергията започна да се изцежда от тялото му. Продължавайки да се движа напред, тъй че да застана от дясната му страна, издърпах за бицепса ръката му нагоре и плъзнах моята десница зад врата му, за да спра движението назад. После дръпнах главата му надолу и го блъснах с коляно в лицето. Главата му отскочи, а аз бързо повторих удара. После още веднъж.

Усетих как тялото му омекна. С един ритник в глезените го повалих по гръб. Той тежко се просна на тротоара. Вдигнах крак и жестоко стоварих пета върху откритото му гърло. Тялото му се разтърси, но той вече беше загубил съзнание и навярно дори не усети удара, който го уби.

Целият сблъсък бе траял по-малко от десет секунди. Вече напълно мобилизиран, аз се огледах. Чух стъпки иззад същия ъгъл, откъдето бе изскочил Уонг преди малко, и отново се стегнах за смъртоносна схватка. Но се оказа излишно. Беше Докс. Така се бях напрегнал да го напада, че тялото ми потрепери от усилието да се удържа.

Като ме видя да стоя над проснатия Уонг, той рязко спря и възкликна:

— Ах, мамка му!

Пак се озърнах. Улицата беше пуста. Срещу нас ремонтираха сграда и отпред имаше голям контейнер за смет.

— Помогни ми — казах. — Да го пренесем в контейнера.

— В контейнера? Защо?

— Не питай, по дяволите. Просто го направи!

Без повече приказки Докс сграбчи Уонг за китката и го вдигна от тротоара. Преметна ръката му през врата си и помъкна тялото към контейнера. Аз го последвах.

Пред контейнера бръкнах в десния джоб на Уонг. Усетих вътре нещо студено и гладко, и го извадих. Както очаквах, оказа се балисонг с лъскави дръжки, вероятно титаниеви.

— Това ли носеше? — попита Докс.

— Да — отговорих, прибирайки ножа в джоба си. — Сега да го пъхнем вътре.

Горната част на контейнера беше висока почти два метра и за щастие тънеше в сянка. С общи усилия успяхме да преметнем раменете на Уонг през ръба, после го избутахме нагоре, докато се прекатури вътре. Като го държахме за глезените, отпускахме постепенно и когато коленете му опряха в ръба, пуснахме. Той се плъзна надолу и с глух шум тупна върху боклуците на дъното.

Пак се озърнах. Наоколо все още нямаше жива душа.

— Да вървим — подканих. — По това време едва ли някой е видял или чул нещо. Но искам да бъда сигурен. Ще се върна след малко.

Тръгнахме напред.

— Защо ще се връщаш? — попита Докс.

— Не мога да оставя трупа тук. Твърде близо е до жилището на Мидори. Ще разберат какво е станало.

— И как ще го преместиш?

— Трябва да взема назаем колата ти.

— Точно от това се боях.

— Няма много кръв — успокоих го. — Не съм го намущкал. Ще подложка нещо под него и всичко ще бъде наред.

— Да, но къде ще го...

— Ще го надупча и ще го хвърля в Хъдсън. Но трябва с нещо да го откарам дотам.

Завихме по Шесто авеню и изведнъж се озовахме сред светлини и хора. Улицата изглеждаше нормално. Това ме успокои.

— А ти изобщо какво правеше тук? — подхвърлих в движение.

— Като те чух как приключи телефонния разговор, готин, налегна ме лошо предчувствие. Просто не приличаше на стария, предпазлив Рейн.

— Не очаквах да се сблъскам с него — измънках виновно. — Мислех, че се е върнал в закусвалнята като снощи.

— Така и направи. Видях го да разговаря с шефа си. Май пак се съдърпаха. Според мен шефът му рече незабавно да се пръждосва навън на студа и да върши за каквото му плащат, защото се въртна и излезе.

— През цялото време ли разговаряха, без да гледат видеомонитор или нещо подобно?

— Само разговаряха. Защо? Да не мислиш, че са ти щракнали снимка?

Поклатих глава.

— Питам се дали няма скрита камера във фойето. Но дори и да има, дори да разполагат с достъп до нея, едва ли това е довело Уонг обратно, когато се сблъскахме. Личеше, че не е подготвен.

— Меко казано. Знаеш ли, когато видях накъде отива, опитах да ти позвъня, но не успях да се свържа.

— Бях изключил телефона.

— Е, ако някой състави списък с великите постижения на човешката мисъл, не вярвам да се класираш вътре с тази мъдра идея.

Не отговорих. Заслужавах дори и по-лоша подигравка. Какво си въобразявах, по дяволите? Бях наясно със ситуацията. Винаги съм бил наясно.

Може би опитвах да се държа както би желала Мидори. Позицизирано. Може би опитвах да покажа и на нея, и на себе си, че ще се справя.

Опитът бе продължил цели трийсет секунди. И ето какво се случи за толкова кратко време.

— Съжалявам — казах.

— Няма нищо. Такава ситуация може да изкара от релси когото и да било. И като стана дума, одеде щях да те питам: защо си правиш труда и поемаш рисковете да го вкарваш в контейнера, а после да го вадиш оттам? Аз просто щях да го оставя да си лежи завит с палтото и да се изпикая отгоре, та да изглежда и да мирише като припаднал пияница.

Спрях и го погледнах. Дявол да ме вземе, как не се сетих сам?

— Прав си — казах. — Не знам какво ми става.

— Просто много ти се струпа, това е.

— А щом сме решили да използваме твоята кола, на кого му дреме, че ще бъде целият опикан?

Докс се навъси.

— Знаеш ли, като се позамислих, контейнерът май не е чак толкова лоша идея.

Намерихме една денонощна закувалня и влязохме вътре. Седнахме настрани от останалите клиенти и си поръчахме кафе. Все още бях прекалено напрегнат, за да хапна нещо.

— Покажи ми какво носеше онзи — помоли Докс. Извадих ножа и го плъзнах към него, прикрит под салфетка.

— Дявол да го вземе, синко, това е двуостър стоманен „Арк Ейнджъл“. Момчето си е разбирало от работата. Ще го задържиш ли?

Вече бяхме обсъждали тази тема в Банкок, без да стигнем до пълно съгласие. Докс си падаше по трофеите, аз не.

— Смятах да се отърва от него — заявих.

Той направи подчертано печална физиономия.

— Би било жалко.

Извъртях очи към тавана и разперих ръце в смисъл „заповядай, твой е“. Докс ме удостои с поредната неустойима усмивка, изтри ножа със салфетката и го прибра в джоба си.

— Не забравяй да го почистиш старателно — напомних аз. — Спирт, после белина.

— Да бе, да — кимна Докс. — Макар че образът ти на най-предпазливия човек в света ще се нуждае от поизлъскване след издънката тази вечер.

Премълчах и погледнах часовника си. Беше малко след три. Слънцето щеше да изгрее след още три часа.

Осъзнавах, че и да се отърва от трупа на Уонг, няма да спечеля кой знае колко време. Неговият шеф Цзян навярно знаеше къде е отивал тази вечер. Докс ги беше видял да разговарят точно преди Уонг да тръгне към жилището на Мидори. Следователно Цзян щеше да предположи, че ако с младежа се е случило нещо, станало е по време на наблюдението. Мястото и времето щяха да го насочат към мен. Цзян щеше да докладва на Ямаото. Не вярвах Ямаото да посегне пряко на Мидори и бебето, но щеше по някакъв начин да увеличи натиска върху тях, за да ме измъкне на светло. А ако Мидори заподозреше, че внезапната ми поява отново е въвела в живота й Ямаото и неговата компания, всичките ми надежди да бъда с нея и Коичиро щяха да се изпарят мигновено.

Трябваше да има някакъв изход. Трябваше.

Обмислих какво знам. Цзян беше шеф на бандата. Уонг докладваше пряко на него. Можеше да се предположи, че Цзян от своя страна докладва пряко или чрез посредник на Ямаото. Това означаваше, че Цзян е връзката между изчезването на Уонг и по-активната намеса на Ямаото.

А оттам следваше, че ако нещо сполети Цзян, никой няма да знае къде или кога е изчезнал Уонг. По дяволите, ако разиграех нещата

както трябва, никой изобщо нямаше да разбере какво се е случило с Уонг. Дори можеха да си помислят...

— Знаеш ли какво? — подох, докато в главата ми почваше да се оформя зачатък на план. — Тоя балисонг все пак ще ми трябва.

— Защо?

Исках да му кажа, но знаех, че тогава ще настоя да помага. А вече и бездруго го бях подложил на твърде сериозен риск.

— Ще ти обясня по-късно — отговорих уклончиво. — Но в момента нямаме много време. Колко ти трябва, за да докараш колата?

Той сви рамене.

— Заръчах на момчето от хотела да я паркира и сигурно я е откарало в някой местен гараж. Значи някъде от половин час до четирийсет и пет минути.

— Добре. Върви да я вземеш и обикаляй около Източен Хюстън. Скоро ще ти се обадя.

Той ме погледна.

— Какво си замислил, мой човек?

— Не се тревожи. После ще ти кажа.

— Каниш се да очистиш Цзян, нали?

Въздъгнах.

— Може би.

— Да, коварните умове мислят еднакво. Но това няма ли да влоши положението?

— Възможно е. Но след като ги видяхме заедно, наясно сме, че Уонг и Цзян не се понасят. Сигурно и други го знаят — те не го криеха много-много. А Уонг се слави като майстор на балисонга.

Докс се ухили.

— Имаш предвид този тук — каза, вадейки ножа от джоба си.

— Именно. Налице е възможност за стратегическа заблуда и смятам да я използвам.

— Значи планът е да очистиш Цзян с ножа на Уонг и да го представиш за сблъсък между двамата. После Уонг изчезва и всички решават, че се е укривил заради стореното.

— Точно така.

— Грубо, но ефикасно. Сигурен ли си обаче, че искаш да го направиш сам? Ще ти е за втори път тази нощ, а първият път не мина много добре, ако не възразяваш, че ти напомням.

— Да, вече го спомена. Оценявам твоята честност.

— Вярно, на нея дължа част от чара си.

— Засега само се каня да хвърля едно око на закусвалнята. Дори не знам дали Цзян още ще е там толкова късно. Като видя какво е положението, ще решим как да действаме.

— Да, но...

— Виж, така или иначе ми трябва колата ти, за да преместя трупа на Уонг. Върви да я докараш, а аз в това време ще проверя закусвалнята.

— Нали няма да предприемеш нищо без мен?

— Че кога съм го правил?

Той се разсмя.

— Тази вечер изпуснах Уонг от поглед само за десет секунди. Когато завих зад ъгъла, той вече бе мъртъв. Тъй че право казваш, не си свършил нищо без мен.

— Ножът — напомних му.

Той уви балисонга в салфетка и го плъзна по масата.

— Добре — рекох. — Да действаме.

9.

Докс отиде да вземе колата, а аз хванах такси до северните покрайнини на Чайнатаун. Улиците бяха тихи и пусти. Продължих пеш до Кълъмбъс Парк и надникнах в закусвалнята. Видях класически образец на добра и лоша новина. Добрата новина беше, че заварих Цзян. Лошата — че играеше карти с още двама китайци, на вид типични бандити. Вероятно наистина бяха бандити на средно ниво.

Гледах, чаках и потръпвах от студа. Малко преди четири картоиграчите станаха. Добре. Телефонът ми забръмча. Извадих го.

— Слушам.

— Взех колата и съм наблизо. Какво е положението при теб?

— Гледам и чакам.

— Той там ли е?

— Да, с още двама. Но мисля, че гостите му се канят да си вървят.

— Защо да не дойда? Взел съм си карабината. От парка мога да ги гръмна и тримата.

— Не, казах ти, със стрелба нищо няма да стане.

— Виж, готин, имаш си работа с трима души. Трябва ти подкрепление и аварийен план. Скачаш без резервен парашут, братче.

Мъжете тръгнаха към вратата.

— Излизат — съобщих. — Значи така или иначе вече е късно да действаш от парка. Аз ще дебна Цзян. Ти стой в колата и имай готовност.

— Но...

Затворих телефона и извадих ножа. Тримата стигнаха до вратата.

При всички видове убийство лице в лице има някаква ужасна интимност. Огнестрелни или метателни оръжия, голи ръце... всички те си имат цена. Но с нож е най-зле. Отчасти заради кръвта. Отчасти заради звуците, които издава намушканият човек, когато умира. Отчасти заради почти сексуалното усещане при пронизването. Познавам войници, които са прерязвали човешки гърла и сега не могат

да си сменят маслото на автомобила. Заради лепкавото усещане по ръцете.

Бих го направил другоаче, ако имаше начин. Господи, мисълта Докс да ги застреля от сто метра ме изкушаваше непоносимо. Но ако успееш да се приближи до Цзян насаме...

Мъжете минаха през вратата. Цзян се обърна и я заключи, после дръпна гофрираната метална ролетка, изпонаплескана със спрей, и заключи и нея. Тръгнаха заедно на север по Мълбъри. Аз поех през парка успоредно на тях.

На ъгъла на Бейард Стрийт двамата продължиха на север. Цзян зави надясно.

Поех си дълбоко дъх и издишах. Добре...

Излязох от парка и започнах да догонвам Цзян. Погледнах наляво. Двамата се отдалечаваха с гръб към мен. Пресякох Мълбъри. Деляха ни пет метра. Три.

Най-бързият, най-сигурен и изотзад най-чист начин би бил да му прережа гърлото. Но не исках убийството да изглежда като извършено от военен или друг професионалист. Целях да прилича на нападение на буен хлапак, обзет от отмъстителна ярост.

Метър и половина. Безшумно пристъпвах по тротоара.

Цзян спря и посегна към джоба си. Знаех, че не ме е чул, затова не вярвах да извади оръжие. По-скоро се канеше да запали цигара. Макар че в този момент нямаше значение дали е едното или другото.

С лявата ръка затиснах устата му и го дръпнах назад. Десницата ми вече се вдигаше нагоре, стиснала здраво балисонга. Забих ножа отдясно под ребрата, после отново и отново, пронизвайки черния дроб може би пет пъти за две секунди. Внимавах да удрям на точното място, между ребрата и таза. Балисонгът е най-добър за срязване, а не за мушкане, и ако улучех кост, ръката ми можеше да се плъзне върху острието. После се прицелих в слънчевия сплит и забих ножа нагоре и наляво, за да разкъсам дясната сърдечна камера.

Завъртях го и разсякох лицето му. Цзян вдигна ръце, но аз не му обърнах внимание, просто се мъчех атаката да изглежда предизвикана от лична омраза. После го блъснах и той се свлече на земята. Нападението бе тъй внезапно и болката вероятно тъй непоносима, че Цзян не издаде нито звук. Знаех, че с раните, които му нанесох, след двайсет секунди ще изпадне в безсъзнание от загубата на кръв, а

смъртта няма да закъснее. Дори санитарите да чакаха зад ъгъла, вече не можеха да го спасят.

Заобиколих го и се отправих към Бауъри. Сгънах балисонга и го пуснах в джоба си. Ножът беше опръскан с кръв, аз също. Не бе изненадващо, но засега нищо не можех да сторя.

Свърнах в една тясна уличка западно от Бауъри, извадих клетъчния телефон и се обадох на Докс. Ръцете ми трепереха.

Той отговори веднага.

— Какво става?

— Вземи ме от кръстовището на Бейард и Бауъри. Северозападният ъгъл.

— Там съм след по-малко от минута.

— Малко се поизцапах.

— По дяволите, знаех, че ще предприемеш солова акция. Добре, ще подложа вестници.

Огледах дрехите си и помислих: „Мамка му, дано да е неделният «Таймс».“

— Какво караш? — попитах.

— „Додж Рам“ с товарна каросерия. Черен.

— Когато стигнеш до ъгъла, намали скоростта. Няма да ме забележиш веднага.

— Разбрано. В момента завивам по Бауъри откъм Канал Стрийт. След секунда би трябвало да ме видиш.

Надзърнах от уличката. Ето го.

— Виждам те — съобщих му. — Затварям.

Прекъснах връзката и излязох на Бауъри. Дясната врата се отвори и аз стигнах до нея тъкмо когато Докс метна върху седалката дебело вълнено одеяло. Разпънахме го да покрие облегалката и пода, после се вмъкнах в кабината. Докс хвърли бърз поглед към мен и потегли.

— Да, здравата си се изцапал — рече той. — Добре, че дойдох подготвен. През отминалите години това одеяло е виждало доста телесни течности, мои и на някои ощастливени дами, но доколкото знам, за пръв път попива кръв.

— Ще ти купя съвсем същото. Северно от Деланси има магазин на Армията на спасението.

Той се изкиска, хладнокръвен както винаги.

— Сега накъде?

— Към контейнера. Ако наоколо е чисто, искам да се отърва от Уонг.

— Остави ли ножа до трупа на Цзян?

— Не. Би било твърде очевидно. Освен това съм го опипвал. По него има следи.

— Май това означава, че няма да остане за мен.

— Адски си прав, точно това означава.

— Добре де, добре, само питах.

Потеглихме обратно към Вилидж. Преди малко ми беше студено, но сега се потях. Не видяхме полиция, а на Уейвърли нямаше жива душа. Докс спря пред контейнера, аз влязох вътре и успях да повдигна Уонг край стената колкото Докс да се пресегне отгоре и да го сграбчи за китката. Измъкнахме трупа, сложихме го на задната седалка и отново потеглихме.

— Какво носиш напоследък? — попитах аз.

— Нож ли имаш предвид?

— Да.

— Мой човек, нали знаеш, че имам ножове за цяла банда. Още пазя онзи „Фред Перен Ла Гриф“, дето го взехме в Банкок и...

— Питам за основното ти оръжие. Какво носиш в момента?

— Точно сега е „Емърсън СГС-12 Комрид“. Страхотен нож. Ако ти се наложи, можеш да срежеш и автомобилна врата. Ето го.

Той посегна надолу, измъкна ножа от джоба си и ми го подаде. Отворих го. Да, щеше да свърши работа. И още как.

Хвърлен в реката труп изплува, защото газовете от гнилостните бактерии превръщат храносмилателната система и други телесни части в същински балони. Ако не искаш това, трябва да надупчиш балоните, та да не се надуват. Проблемът е, че нещата не опират само до стомаха. Същото може да се случи с гръдната кухина, белите дробове, лицето и други части. Затова предотвратяването му е зловеща и гнусна работа.

Намерихме подходящо мрачно местенце край кейовете на река Хъдсън, южно от тунела Холанд. Докс отби от магистралата Уест Сайд, изгаси фаровете и спря зад едно пусто игрище. Реката беше на две крачки.

Измъкнахме Уонг и го хвърлихме на земята. Докс понечи да го вдигне отново.

— Не — спрях го. — Остави на мен. Ти потегляй и минавай отгук на всеки пет-десет минути. Когато свърша, ще те чакам.

— Хайде бе, човек, нека да ти помогна. Ще стане по-бързо.

— Не бива колата да остане тук. Ще привлича внимание. Пък и така те подложих на риск. Аз ще се справя. Тръгвай.

— Добре. Ще минавам на всеки пет минути.

Кимнах. Докс потегли. Преметнах ръката на Уонг през врата си и повлякох трупа към края на кея. Дъхът ми оставяше бледи облачета в студения въздух. Тялото ми се стори адски тежко и аз осъзнах колко съм уморен.

Оставих трупа колкото се може по-близо до ръба, извадих ножа на Докс и се заех да върша необходимото. Когато приключех, на дъските несъмнено щяха да останат петна. Но тъй като сърцето не бие, мъртвците кървят по-малко от живите. За мой късмет изглеждаше, че над града се задава поредният дъжд. Той щеше да изчисти. А и кой изобщо би обърнал внимание на някакви си тъмни петна по кейовете на Хъдсън?

Работех. Опитвах да се концентрирам върху непосредствената задача, но умът ми непрестанно се връщаше към картини от жилището на Мидори. Моят син в прегръдката ми. Изражението на Мидори, докато ми го подаваше. Погледнах какво върша и ми приля от контраста. Надеждата и великолепното усещане за нови възможности отпреди няколко часа гаснеха с всеки удар на ножа.

Просто търпи. Просто свърши всичко докрай.

Цялата работа не би трябвало да отнеме повече от минута, но ми се стори, че е минало много повече. Когато приключих, прибрах ножа в джоба си и останах на колене, за да си поема дъх. Отметнах глава, вдъхнах студения въздух и се помъчих да не мисля за нищо.

Чух откъм север да се задава кола по пътя успоредно на магистралата. Озърнах се и видях на седемдесет метра от мен да мигат лампите на полицейска кола. По водата плъзна лъчът на прожектор.

Ах, по дяволите. Без дори да помисля, търкулнах Уонг в реката и скочих след него.

Задържах се с пръсти за ръба на кея, но дори и така потънах до кръста в ледената вода. Студът блъсна тестисите ми като чук и едва се

удържах да не изпъшкам.

Чух колата да идва все по-близо и по-близо. Това сякаш продължи цяла вечност. Дали намаляваха скоростта? Търсеха ли нещо? Или вече ме бяха видели?

Погледнах надолу. Уонг бе изчезнал под повърхността.

Ослушах се, но не чух нищо. Бяха ли спрели? Прожекторът освети кея и вече не се съмнявах, че е така. Представих си как две ченгета идват към мен с насочени пистолети. Не можех да сторя нищо, освен да вися и да чакам.

Най-сетне лъчът се раздвижи. Чух как наблизко изхрущяха автомобилни гуми. Чувствах се объркан и нямах представа колко време е минало. Почнах да броя наум. Хиляда и едно. Хиляда и две. Когато стигнах до трийсет, се изкатерих на кея. Пролазих два-три метра и останах да лежа изтощен. Не усещах краката си. Ако сега дойдеше някой, бях обречен.

Но полицаите бяха изчезнали. След минута се надигнах и седнах. Поех дъх и се опитах да съживя с разтриване вдървените си крайници. Треперех и зъбите ми тракаха като електрическа пишеща машина. Осъзнах, че стена.

Чух да се задава нова кола. Този път разпознах фаровете и радиатора на пикапа на Докс. С усилие се изправих и закуцуках към него.

Той слезе. Преди да разбере какво става, огромната му ръка ме обгърна през раменете и практически ме понесе към колата. Метна ме на седалката и след малко отново бяхме на магистралата.

— Какво стана, по дяволите? — попита Докс.

— Ч-ченгета — избъбрих аз през тракащите си зъби. — Наложих се да скоча във водата.

— Ох, Господи, ще трябва да те затоплим. Посинял си повече и от нашия Уонг. Можеш ли да си събуеш панталоните?

— Да.

Посегнах към катарамата на колана, но вкочанените ми пръсти се оказаха съвсем безполезни.

Докс включи отоплението на пълна мощност и насочи отворите към мен. Най-сетне успях да смъкна мокрите дрехи. Омотах ги около обувките и метнах вързопа отзад. Кожата ми беше настръхнала цялата. С истинско блаженство усещах горещия полъх по голите си бедра.

Докс се озърна.

— Готин, на това пенис ли му викаш? Не знам какво толкова намират у теб такива чудесни дами като Дилайла и Мидори. Наистина се чудя.

— Нали знаеш...

— Да бе, знам, от студената вода е. Всички казват така.

Бих се разсмял, но зъбите ми още тракаха.

Като всеки благоразумен човек, който пътува подготвен за най-лошото, Докс имаше резервни дрехи в колата. Освен това носеше храна, вода, палатка, спален чувал, аптечка и около хиляда патрона. Дрехите бяха твърде големи за мен, но така щях да бия на очи много по-малко, отколкото ако се върнех в хотела гол.

Изхвърлихме моите заедно с изцапаните ножове в различни кофи за смет из града. Когато приключихме, осъзнах, че умирам от глад. Спряхме в една закувалня, където излапах с вълчи апетит чиния пилешка супа и грамаден сандвич с пастърма. Денонощните заведения в Ню Йорк определено бяха голямо удобство за хората, които работят нощем.

Когато Докс ме остави близо до „Риц“, слънцето изгряваше и се чувствах изтощен до предела. Обещах да му позвъня през деня, след като се наспя и си избистря ума.

Влязох под душа и пуснах почти непоносимо гореща вода, за да прогоня студа от костите си и вонята на кръв и мръсна речна вода от кожата си. После се проснах в леглото и за миг отново се озовах пред дома на Мидори, изпълнен с предчувствие за надежда. Още не бях заспал, но вече сънувах.

10.

Спах почти до обяд, после излязох и от един телефонен автомат позвъних на Тацу в Токио.

Той се обади чак след четвъртия сигнал. Обикновено вдига още на първия.

— Хай — каза Тацу. Изглеждаше уморен. Е, там беше нощ.

— *Оре да* — отвърнах на японски. Аз съм.

— Нека да ти се обадя от друг телефон.

Гласът му наистина звучеше дрезгаво. Сигурно грипът здраво го газеше.

— Разбира се — съгласих се и прекъснах. След малко телефонът иззвъня.

— Извинявай — рече той. — Напоследък сменям телефоните често, отколкото съм свикнал.

— Не използваш ли кодиран сигнал?

Той се разсмя и веднага се закашля.

— Само когато се опитваме да привлечем вниманието на Агенцията за национална сигурност.

Усмихнах се. За Агенцията за национална сигурност кодираните сигнали са като кръвта за акулите. Все едно се привеждаш да шепнеш в ухото на някого — който те види, веднага наостря слух. По-добре да отидеш да разговаряш някъде, където не те гледат.

— Как мина? — попита Тацу. — Успя ли да се срещнеш с нея?

— Да.

— А синът ти?

— Видях и него.

— Само го видях?

— Не, беше много повече. Аз... — помълчах и споменът, сякаш се надигна някъде в гърдите ми. — Държах го на ръце, докато спеше.

— Това е добре — каза той.

Представих си как се усмихва.

— Ти как си? — попитах. — Май караш тежък грип.

— Нищо ми няма.

— Изпаднах в сериозна ситуация и се нуждая от твоята помощ. Ще пусна информация в сайта за обяви.

— Може би известно време няма да имам достъп до сайта. В болница съм.

Навъсих се и притиснах слушалката по-плътно до ухото си.

— Какво става?

— Нищо. Скоро ще ме изпишат. Разкажи ми за ситуацията. Изглежда по-сериозна от моята.

— Сигурен ли си, че телефонът е безопасен?

— Напълно.

Добре. Разказах му всичко. Когато свърших, той попита:

— Какво мислиш?

— Знаеш какво мисля. Не мога да спра на половината път. Единственият начин да се отърва е да продължавам, докато приключи всичко.

— Искаш да кажеш...

— Виж, в тази работа китайците са просто изпълнители. Те не ме познават, не знаят на какво съм способен и затова ще повярват на очевидното обяснение за станалото с техните хора — дребен бандит с невъздържан характер е избухнал, убил шефа си и избягал. Но Ямаото ще надуши истината. И за да замеси активно китайците, в негов интерес е да се опита ги да убеди, че аз стоя зад смъртта на двама от техните хора. Ако не се отърва и от Ямаото, всичко ще е било напразно. Дори по-лошо, защото ако китайците съобразят какво се е случило всъщност, може да си отмъстят на Мидори и сина ми. Те знаят адреса им, дявол да го вземе. Нали ги наблюдават.

Мълчание. Накрая Тацу каза:

— Съгласен съм.

— Много ясно, че ще си съгласен. Точно това искаше. Недей да си въобразяваш, че не го разбирам.

— Нямах намерение да подлагам на заплаха сина ти.

— Показа ми онези снимки, за да направиш бебето по-реално за мен и да не мога повече да си затварям очите. Иначе можеше просто да ми кажеш.

— Може би, но...

— Ти си гаден манипулатор, Тацу. Знаеш, че съм прав. Но нямам време да споря с теб. Нямам време дори да те мразя. Нуждая се от помощта ти.

— Искаш да ги преместя някъде?

Знаех, че може да го направи. На времето беше прехвърлил Мидори в Ню Йорк, за да я защити от Ямаото. Но Ямаото все пак я откри.

— Не искам да правиш каквото и да било — казах. — Ако тя усети какво става, вече не би пожелала да ме види. Просто ми кажи как да стигна до Ямаото.

— Не можеш просто да стигнеш до него. Знаеш, че той се бои от теб. До лудост. Много рядко излиза навън. Обграден е с телохранители. Пътува с бронирана кола.

— Разполагам със снайперист. Трябва само да знам къде и кога.

— Точно тази информация се пази най-строго.

— Ами щабът и жилището му?

— Точно на тези места очаква неприятности и взима най-сериозни предпазни мерки.

Помълчахме. Бях толкова разочарован, че се задъхах.

— Знаеш ли — рекох, — ще ми се просто да арестуващ този тип. Наистина.

— Вече сме обсъждали това. Освен другите си дейности Ямаото е влиятелен политик, защитен от своята мрежа от връзки и изнудване. Един пряк удар срещу него няма да ми донесе нищо, освен уволнение. Повярвай ми, и аз бих искал да го арестувам.

— Чудесно, тогава просто ми кажи как да се добера до него.

— Опитвам се. Но ако нещо сполети Ямаото веднага след смъртта на китайците, нещата няма да изглеждат добре за теб. Може да си създадеш проблеми с триадите, а сам казваш, че предпочиташ да го избегнеш.

— Тогава как?

— Трябва да предизвикаш сблъсък между Ямаото и китайците. Да ги накараш да се подозират взаимно, вместо да подозират теб.

— Слушам те.

Ново мълчание. Стори ми се, че той отпива нещо. Закашля се, после продължи:

— През последните десет години има рязък скок в производството на метамфетамини в Китай и Тайван. Китайските триади си сътрудничат с якудза за нелегалното вкарване на дрога в Япония.

— Това ли им е предложил Ямаото срещу наблюдението на Мидори и детето?

— Не самата контрабанда. Тя съществува от доста време. Новото, както научих, е, че Ямаото сменя доставчиците. По-рано купуваше продукцията от корейски банди. Сега се е пренасочил към тайванската триада „Обединен бамбук“ срещу обещанието им да наблюдават Мидори в Ню Йорк, където развиват широка дейност. Това е сделката.

— И къде има пробив за нас?

— Новото споразумение е нестабилно. Играчите не са привикнали един с друг и се подозират. Взаимната неприязън продължава да тлее, а изострените напоследък отношения между Китай и Япония засегнаха и връзките между бандите. Също като самите държави, бандите винаги са готови да припишат на другия най-лошите мотиви. Трябва им само леко побутване и ще се хванат за гушите.

— Какво имаш предвид?

— Досега Ямаото и „Обединен бамбук“ разменяха сравнително малки пратки метамфетамин, защото все още не си вярват. Но един мой информатор ми събщи, че тази седмица пристига особено голяма доставка — най-голямата досега. Двете страни са нервни заради количеството на дрогата и солидните суми. Ако нещо се обърка...

Замислих се. Не можех да бъда сигурен, че китайците ще си обяснят случая с Уонг и Цзян както се надявах. А каквото и да приемеха, ако Ямаото научеше за смъртта на Цзян и изчезването на Уонг, щеше да си направи изводи. Заподозреше ли, че съм се свързал с Мидори и детето, можеше да предприеме ход срещу тях, за да ме изкара на светло. Ужасяваше ме мисълта да ги оставя сами и беззащитни. Но единственият начин да ги опазя беше да атакувам Ямаото.

— Вярваш ли на информатора си? — попитах.

— Винаги е бил надежден. Затова още не е зад решетките.

— Кои са участниците?

— Якудза приема стоката. Неизвестен брой китайци ще я доставят. По моя догадка поне двама.

Значи ще се съберат най-малко четирима души, може би повече. Прекалено много, за да се справя сам. Нямах да е лесно.

Въздъгнах.

— Какво му става на Ямаото? Защо толкова се е побъркал по мен? Нали разбираш, в крайна сметка аз бях принуден да напусна Япония. Да, спечелих две-три битки, но не вижда ли, че той спечели войната?

— Не вярвам да гледа на нещата по този начин. И не заради това, че го понатупа. Той се страхува от теб. Знае на какво си способен.

— Аз напуснах скапаната страна. Защо не си гледа живота?

— Не забравяй, той уби твоя приятел Хари, макар че не дръпна спусъка сам. Суетен е и непременно би отмъстил за подобна загуба. Затова вярва, че ти би сторил същото и следователно е под постоянна заплаха.

Думите ме жегнаха. Да, Тацу просто обясняваше защо Ямаото продължава да ме преследва. Но същевременно ми напомняше за неизплатения дълг и знаеше, че срамът заради Хари ще ме подтикне към действие. Тацу умееше да говори двусмислено.

Открай време знаех, че рано или късно ще трябва да си разчистя сметките с Ямаото. И сега не ставаше дума само за миналото. Ямаото ми пречеше да постигна нещо, каквото и да бе то, с Мидори и сина си тук, в Ню Йорк, сега. Днес. Бях глупак, дори страхливец да чакам толкова дълго, преди да погледа истината в очите. И сега трябваше да импровизирам, което винаги е неизгодно.

Е, нямах какво да се прави. Освен да си кажа, че това ще е последната битка, последната война.

— Къде си? — попитах. — В коя болница?

— „Джикей“.

— Вече е късно да хвана днешните полети. Потеглям утре и ще бъда там в събота следобед по твое време. Тогава ще ме инструктираш.

11.

Дилайла седеше на дивана в парижкия си апартамент. Опитваше да се съсредоточи върху книгата, която четеше, но не можеше да прогони измъчващите я мисли. Беше се върнала от Барселона преди седмица — цяла седмица! — и все още нямаше вести от Рейн. Вярно, досега поддържаха връзка без ангажименти, но този път на летището той сам бе обещал да ѝ се обади. И особено след онова, което си казаха или почти си казаха в Барселона — какво означаваше неговото мълчание? Само едно разбираше тя: беше изгладил нещата с бившата си приятелка и му липсваше смелост или учтивост да съобщи на Дилайла. Какво да прави сега — тя ли да му се обади? И какво да каже? „Здрасти, Джон, поднови ли връзката със старата си любов и новото семейство? Има ли все още в живота ти място за мен?“ Я стига! Вече и без това бе казала твърде много.

Не, седмицата не беше приятна, най-вече заради цялото онова безкрайно административно разследване. Нейният колега Боаз се бе обадил да я попита как е и когато го притисна, ѝ призна, че доколкото чул, новините не били добри. Май се мъчели да изберат между официално порицание, което би било само унижително, и постоянно отстраняване от оперативна дейност, което едва ли би могла да понесе. Боаз беше приятел и се опита да подслади горчивата си откровеност, като ѝ каза колко поддръжници има, но каква полза от това? Ако началството решише да я обеси, значи щеше да увисне на въжето.

Перспективите за бъдещето не изглеждаха розови. Себе си виждаше в заседателни зали, пълни с шкембести плешиви мъже, които се чешат по брадите и цъкат с езици. За Рейн си представяше радостна среща с Мидори по пладне, съзлививи обяснения и извинения привечер; нежна любовна игра през нощта, докато бебето спи наблизко в люлката. Логиката ѝ подсказваше, че не е така, но моментът бе тежък и тя не можеше да командва въображението си, а само да спори с него.

Беше дала на Боаз сведенията, които получи от Рейн. Боаз знаеше, че при дадените обстоятелства поръчката не може да бъде

служебна, но все пак ѝ помогна. Компютрите изровиха име: Мидори Кавамура, трийсет и осем години, японска гражданка, понастоящем живееща в Ню Йорк, майка на Коичиро Кавамура, роден в Ню Йорк преди петнайсет месеца. Джаз пианистка. Дилайла надникна в нейния уебсайт и щом видя снимката, разбра, че е тя. Би го разбрала и без справката от разузнаването.

Трябваше да признае, че жената е красива. Имаше гъста, лъскава, абсолютно права азиатска коса и порцеланова кожа, за каквато повечето жени биха дали половината от живота си. И явно имаше талант. Но беше цивилна. Пълна безсмислица.

Е, влечението може да е много силно и да издържи на дълга раздяла. Може дори да издържи и далеч по-лоши неща, както доказваше връзката ѝ с Рейн. Болеше я да го признае, но може би всичко беше съвсем просто. Рейн обича тази жена и иска да бъде с нея, нищо повече.

Или пък той казваше истината, че е важно бебето, а не Мидори. Но жената така и не му бе съобщила, той е трябвало да узнае чрез някакви тайно направени снимки. Рейн твърдеше, че сам е объркал отношенията си с нея, но какво означаваше това? Нима ги беше объркал толкова зле, та Мидори да се опита да скрие от него съществуването на сина му?

Между страничните сведения, които ѝ достави Боаз, имаше доклад, че бащата на Мидори е починал от сърдечен удар по-малко от месец преди тя да замине за Америка. Дребна подробност сама по себе си. Но Дилайла знаеше, че специалитетът на Рейн е „естествената“ смърт, че той планираше да предизвика сърдечен удар на своя обект в Макао, когато случайността за пръв път го сблъска с Дилайла.

Бе помолила Боаз да се разрови още малко и узна, че бащата Ясухиро Кавамура е бил дългогодишен служител в Министерството на строителството, което означаваше, че сигурно е бил затънал до шия в корупция. Не беше случайна фигура, а играч.

Дилайла мислено размести подробностите и постепенно започна да се оформя една възможна картина. Рейн и бащата на Мидори... Бе малко трудно за вярване, но нещо ѝ подсказваше, че е истина. Но знаеше ли жената?

Ако подозренията ѝ бяха правилни, значи разполагаше с ценен инструмент. Но и опасен. Трябваше да си помисли как да го използва и

дали изобщо да прибегне до него.

Мобилният ѝ телефон иззвъня. Тя го погледна. На екрана не се изписа номер.

Силно раздразнена от собствените си празни надежди, Дилайла затвори книгата и взе телефона.

— Ало?

— Хей — обади се Рейн. — Аз съм.

Тя помълча с разтуптяно сърце, после попита:

— Как мина?

— Ами... малко се усложни.

— В какъв смисъл?

— Сега не мога да говоря за това.

— Защо? Слушам те.

— Просто не мога в момента.

— О, така ли?

Усети леда в собствения си глас.

— Стига, Дилайла, не ставай такава.

— Каква?

По дяволите, какво толкова имаше в него, та я караше да се цупи и капризничи като ученичка? Мразеше се за това.

След кратко мълчание той каза:

— Извинявай, Дилайла.

Сърцето ѝ се разтуптя още по-силно.

— За какво?

Ново мълчание.

— Налага се да отскоча за няколко дни до Токио и да уредя нещо. Ще ти се обадя след това, бива ли?

Тя едва не отговори: „Колкото се обади след Барселона ли?“ Прехапа устни и вместо това попита:

— Какво ще правиш в Токио?

Пак мълчание. После той отвърна:

— Скоро ще ти се обадя. Дочуване. И затвори.

За момент тя се втрени в телефона и трябваше да напрегне цялата си воля, за да не го запокити към стената.

Проклетник! Токио значи? Какво беше замислил, семейна среща ли? И какво искаше да каже с това „дочуване“? Дали всъщност не означаваше „сбогом“?

Просто я беше зарязал, нали? Двамата се сближаваха, тя се отваряше все повече и повече, но щом получи по-добро предложение, той веднага си плю на петите. Какво си мислеше, че може да се забавлява с нея, когато му скимне, а после да я зареже?

И то след рисковете, които бе поела, за да му помогне в Хонконг, и заради които сега си имаше неприятности. Проклет да е. Проклет!

Знаеше, че се поддава на чувствата, но в момента не даваше пет пари за това. Нямахше да седи сама на другия край на света, докато мъжете от нейната организация решават какво да правят с нея в службата, а мъжът на сърцето ѝ решава какво да прави с нея в живота си.

Отново се замисли какво е накарало Мидори да скрие бебето от Рейн, какво е сторил той, за да предизвика такава реакция. После си каза: „Да върви по дяволите.“

Отиде до лаптопа и си направи резервация за следобедния полет на „Ер Франс“ до Ню Йорк. Ако се канеше да ѝ върти номера, щеше да му покаже, че и тя владее тази игра.

12.

С Докс се срещнахме за вечеря в един японски ресторант на Томпсън Стрийт в Сохо, наречен „Поличба“. Беше хубаво заведение, тихо и сумрачно, с първокласна храна. След като си поръчахме суши и бира, аз обясних ситуацията в Япония, рисковете и евентуалните плюсове.

— Искам да те питам нещо — каза Докс, когато приключих.

— Добре — съгласих се, мислейки, че ще е нещо сериозно.

— Ами, в суматохата изобщо не ми обясни как е минало снощи, преди да забъркаш голямата каша.

Трябваше да си познавам човека.

— Добре мина — отвърнах.

— Добре ли? Какво означава „добре“?

— Ами, нали разбираш... добре.

— Говоря за дамата.

— Да, мисля, че мина добре.

— Дявол да те вземе, мой човек, трябва ли да ти пусна ток по топките, та да се разприказваш?

— Добре мина. Тя не ме изхвърли. Позволи ми да видя... сина си.

Синът ми. Запитах се дали някога ще привикна с тези думи. Само като ги произнасях, почвах да се чувствам леко замаян — едновременно щастлив, тревожен и объркан.

— И как беше?

— Беше... хубаво.

Той извъртя очи към тавана.

— Джон Рейн, титан на красноречието. А успя ли поне... нали ме разбираш.

Погледнах го.

— Какво да съм успял?

— Нали знаеш... отвори ли ти се парашутът?

— О, за Бога...

— Значи се е отворил.

Примирено поклатих глава, но не казах нищо. Той се ухили.

— А само преди броени дни беше в Барселона с прекрасната Дилайла. Развратник такъв.

— Преди малко се обадох на Дилайла.

— Как мина?

— Не знам. Казах ѝ, че са възникнали усложнения и ще ми трябва малко време, за да уредя нещата. Тя се вкисна. Случва ѝ се понякога. Но както съм затънал до гуша в момента, не мога да мисля и за настроенятия ѝ. Не мога.

— Е, голям късмет е да можеш да вкиснеш жена като Дилайла.

— Виж, дай да си говорим за Япония, бива ли? Интересува ли те?

— Естествено, че ме интересува. Няма да те изоставя в беда.

Кимнах. Никога нямаше да мога да му се отплатя. Но поне изглеждаше, че този път ще изкара солидна печалба.

— Според информатора — подех — доставката е необичайно голяма. Значи става дума и за необичайно голяма сума пари. Все пак нищо не е гарантирано.

— Е, никога не съм си представял, че ще се меря едновременно с японската и с китайската мафия, но по всичко личи, че там е тлъстата пачка. В добавка да убиеш и окрадеш такива хора, те кара да се чувстваш добре. Нали разбираш, не е като да ограбиш магазин за бонбони.

— Да, гарантирам ти, че не продават бонбони — кимнах аз. Искаше ми се да добавя: „Не ставай самонадеян“, но точно в момента не бях в най-добрата позиция за подобен съвет.

Докс отпи глътка бира, после се облегна назад и се оригна.

— Е, потенциалната печалба изглежда солидна — заяви той. — Смятай, че съм в играта. Но ти не го правиш за пари, нали?

— Не смятам да ги дам за благотворителност, ако това питаш.

— Всъщност питам дали го правиш, за да разчистиш кашата, която забърка снощи пред жилището на Мидори.

— Точно затова.

— За да можеш да бъдеш с нея и момчето.

— Да.

— И да си осигуриш нормален живот.

Кимнах смутено. Нямах представа накъде бие.

— Искам да ти кажа една смешка — продължи той. — Мисля, че ще ти хареса.

Погледнах го.

— Давай.

— Един ловец с пушка върви през гората и вижда грозен, грамаден мечок. Цели се, стреля и не улучва. Мечокът се приближава и казва: „Господине, никак не ми допада да ходят на лов за мен. Май ще трябва да ти дам урок“. Просва ловеца по корем на един пън, смъква му гащите и го опъва здравата.

— Хм... — изсумтях.

— Малко по-късно ловецът пак обикаля и пак вижда мечока. Цели се, стреля и отново не улучва. Мечокът се приближава и казва: „Ей, синко, ти май не разбираш от дума. Е, добре, явно трябва да повторим урока“. И повторно му тегли патката.

Чудех се за какво ми разказва всичко това.

— Представи си значи, след един час ловецът още веднъж се натъква на мечока. Отново стреля и не улучва. Е, този път мечокът идва навъсен и много сериозен. И му казва: „Слушай, дай да се разберем. Ти май не си тръгнал на лов, нали?“

При тия думи Докс избухна в смях. Гледах го и тихомълком се чудех на чувството му за хумор. След малко кикотенето му позаглъхна.

— Схвана ли? — попита ме.

— Да, но...

— Ловецът си ти, готин. Все си казваш, че просто опитваш да постъпиш правилно, да бъдеш със семейството си, да зарежеш стария живот и какво ли не още. Но при теб в крайна сметка винаги опира до убиване. Винаги.

Колкото и да се преструваше на селски наивник, Докс притежаваше ум като бръснач.

— Харесвам Америка — продължи той. — Така де, погледни ни, вечно си казваме колко сме миролюбиви. „Ние сме миролюбци, обичаме мира.“ Сигурно затова харчим за армията си повече от всички останали страни, взети заедно, затова имаме над седемстотин задгранични военни бази в сто и трийсет държави и затова воюваме почти без прекъсване още от времето, когато сме били просто групичка колонии. Как мислиш, ако някой марсианец кацне на земята и

се опита да определи най-миролюбивото общество, дали ще избере Съединените щати? Не ме разбирай погрешно, не казвам, че има нещо лошо в това. Ние сме войнствен народ, личи си от пръв поглед, умеем да воюваме и дори ни харесва. Просто не разбирам защо не си го признаваме. Бас държа, че ако престанем да се преструваме, продажбите на успокоителни ще спаднат наполовина.

— Може би — казах разсеяно аз.

— Но схващаш какво имам предвид, нали? Какъвто си — такъв си, също като ловеца. Останалото е просто оправдание за онова, което така или иначе искаш да сториш.

— Само дано не намекваш, че ти си мечокът. Той се разсмя.

— Имам предвид, че рано или късно трябва да приемеш истинската си същност. Мисля, че тогава ще се почувстваш по-спокоен. Дявол да го вземе, погледни мен. Според теб защо дамите ме харесват толкова много? Нали разбираш, не само защото природата ме е надарила богато, но и защото се чувствам добре в собствената си кожа. На жените това им допада.

Затворих очи.

— Ако виждаш друг изход от ситуацията, кажи ми и ще го приема.

— В момента не виждам да има друг изход. Но не е там работата и ти го знаеш.

Кимнах.

— Слушай, налага се да тръгвам. Трябва утре рано сутрин да потеглим за Токио, а още не съм направил резервации и едва се крепя на крака.

— По дяволите, човече, недей да гледаш толкова мрачно. Снощи се размина на косъм, но все пак успя. Според теб колко души биха се справили в подобно положение? Ти си изключителен, дявол да го вземе, това е. А сега имаш добър план за уреждане на нещата и добър партньор да ти помага. Затова спри да се самосъжالياваш, инак кълна се, ще ти сритам задника още тук, в ресторанта.

— Добре — казах аз и се усмигнах измъчено. — Ще си помисля над твоите думи.

Той пак се разсмя.

— Искаш да кажеш, че ще потърсиш основания да ги отхвърлиш. Може и да намериш. Но няма да ти помогнат. Защото ти казвам

истината.

13.

Рано сутринта излетях за Токио от летище „Кенеди“. Бих предпочел заобиколен маршрут, но нямахме време. За по-сигурно Докс пътуваше отделно и щяхме да се свържем след пристигането на летище „Нарита“.

Преди да мина през проверката, отскочих до една тоалетна в края на чакалнята за заминаващи. Тя беше по-далече от проверяващите и охраната, отколкото всички други, покрай които бях минал. С лепенки закрепих здраво сгъваемия нож зад една от тоалетните чинии. Предполагах, че има петдесет на сто шанс да бъде открит от чистачите, но ако извадех късмет, щеше да ме чака тук, след като си свърших работата с Ямаото, и така щях да си спестя труда да търся нов.

Пристигнах на „Нарита“ късно следобед на другия ден. След като предприех необходимите мерки, за да се уверя в липсата на местни посрещачи, намерих Докс и хванахме експреса до токийската централна гара. Едрият мъжага изглеждаше съвсем безгрижен сред азиатското обкръжение и аз си спомних колко време прекарва в региона. Колкото до мен, чувствата ми бяха както винаги смесени. За един дълъг период Токио беше за мен най-близо до онова, което можех да нарека свой дом. И все пак не бях на мястото си нито тук, нито където и да било — и едва ли някога щях да бъда.

Докато Докс обикаляше из лабиринтите на огромната гара, аз отскочих до най-близкия магазин на „Водафон“, та мистър Уатанабе да си купи нови два клетъчни телефона с предплатени карти. Бих предпочел да не претоварвам излишно самоличността на Уатанабе, но малките пазарчета за телефони на черно, които действаха в Шин-Окубо и Уено, докато живеех в Токио, сега бяха разчистени, а нямах време да търся къде са се преместили. Така или иначе, връзката между „Сингюлар“ в Щатите и „Водафон“ в Япония изглеждаше доста слаба и това ме успокояваше. Бих помолил Докс да купи телефоните, но твърдо бях решил да го замесвам колкото се може по-малко.

След като уредих този въпрос, позвъних на Мидори. Тя не отговори, но ѝ оставих на гласовата поща съобщение с новия номер. Дори ако не ѝ се наложеше или не пожелаеше да ме потърси, държах да ѝ покажа, че съм достъпен за нея във всеки момент, макар и само по телефона. Не исках да си мисли, че ще се изпаря пак, както стана, когато тя за пръв път напусна Токио.

Излязохме от гарата. Исках веднага да се срещна с Тацу, затова Докс, който бе живял доста време в Токио и можеше да се ориентира, отиде да се обзаведе с обичайната си железария, а аз поех към болницата „Джикей“. Хванах влака по линията Яманоте до гара Шинбаши и оттам повървах малко пеш. Беше хладна, но ясна вечер и ми доставяше удоволствие да вървя на открито след дългия полет от Ню Йорк.

Обиколих болницата, проверявайки невралгичните точки, и влязох през един страничен вход. Колкото до мен, чувствах се в безопасност, но връзката ми с Тацу беше известна, а той си имаше и доста свои врагове, тъй че отивайки да го видя, можех да попадна в засада. Но нищо не задейства вътрешния ми радар. Отидох до информацията в препълнената приемна зала и казах на една от жените, че искам да посетя пациента Ишикура Тацухико. Тя провери в компютъра и ме уведоми, че Ишикура-сан е в онкологията.

Звучите наоколо сякаш заглъхнаха. Студена вълна плъзна по лицето и шията ми и продължи към корема. Жената започна да ме упътва, но аз само я гледах, без да чувам и дума. Помолих я да повтори, но след като се отдалечих, открих, че почти не помня какво ми е казала. Ориентирах се по надписите, но се чувствах изгубен сред лабиринта от коридори с луминесцентно осветление.

Най-сетне открих онкологията, но не си спомних кой номер стая ми бе казала дежурната. Попитах една сестра и тя ме поведе по коридора. Пред една от вратите стоеше атлетичен японец в сив костюм и с къса военна подстрижка. Сакото му се издуваше под мишницата, а в едно от големите му уши забелязах слушалка. Докато се приближавахме, той ме погледна и аз се постарях да види и двете ми ръце.

Спряхме пред вратата. Докато пазачът ме обискираше, сестрата надникна вътре и каза на японски:

— Извинявайте, Ишикура-сан, имате посетител.

— *Ии йо* — отвърна отвътре немощен глас. Добре.

Сестрата ми махна с ръка. Телохранителят ме въведе, оставайки плътно зад гърба ми.

Тацу седеше в леглото, подпрян на възглавници и обкръжен от обичайната потискаща болнична машинария, с венозна система в ръката и кислородна тръбичка в носа. Бях го видял само преди месец, но сега изглеждаше отслабнал поне с десет килограма и много по-стар. Болестта го разяждаше отвътре и от пръв поглед ставаше ясно, че всички машини и венозни системи на този свят са безсилни срещу нея.

Отдясно на леглото седеше красива млада жена със спящо бебе в ръце. Дъщерята на Тацу, досетих се. При последната ни среща той ми бе съобщил, че му се е родил внук.

Почувствах се като натрапник, но Тацу ми махна с ръка.

— *Хисашибури* — изрече той с немощен глас. Отдавна не сме се виждали.

После кимна на телохранителя и човекът излезе. На езика ми напираха стотици лъжи, но нито една от тях не прекоси устните.

— Дявол да го вземе, Тацу — промърморих, като го гледах и клатех глава. — Дявол да го вземе.

Той кимна с усилие, сякаш искаше да каже: „Да, знам“, след това посочи жената до себе си.

— Дъщеря ми Каору. И внукът ми Арихиро.

Очите му бяха хлътнали, но в тях грейна усмивка. Поклоних се на жената и изрекох официално:

— Много ми е приятно.

Заради бебето тя не стана, но наклони глава.

— Слушала съм много за вас. Вие помагате на баща ми в работата му.

Озърнах се към Тацу.

— Опитвам се.

Тацу я упрекна:

— Не му казвай какво говоря.

Жената се усмихна.

— Само хубави неща.

Аз кимнах.

— Тогава навярно лъже.

Тацу се изкиска. Жената се изправи с детето в едната ръка и положи другата върху рамото на баща си.

— Трябва да отнеса детето у дома — каза му. — Да го нахраня и да го сложа да спи.

— Да — кимна Тацу. — Върви. Моят приятел не приказва много, но е добра компания.

С лека гримаса той се завъртя на една страна и жената доближи бебето до него. Тацу прошепна нещо в ухото на детето, после с нова гримаса се надигна и го целуна лекичко по челото. После се облегна назад и дълбоко въздъхна.

— Ще дойда утре — обеща дъщеря му и пак го докосна по рамото.

Тацу кимна.

— Да. Доведи и малкия.

— Разбира се — тя отиде до вратата и се обърна към мен. —
Благодаря.

Нямах представа за какво ми благодари. Поклоних се и тя изчезна.

Тацу ме погледна и махна с ръка към стола.

— Да си поговорим, приятелю. Случайно да носиш хубаво уиски?

Седнах до него.

— Мислех, че си отказал пиенето. По заповед на жената.

Той ме изгледа с типичното си кисело изражение, запазено за моментите, когато се случваше да изрека монументална глупост, недостойна за коментар, и за момент отново заприлича на себе си.

— Е, вече няма значение, нали?

— Зле ли е?

Киселата гримаса отстъпи място на усмивка, сякаш това бе най-забавният разговор, който водеше от много време насам.

— А ти как мислиш?

Помълчахме. После попитах:

— Колко ти остава?

Той сви рамене.

— Може би няколко седмици.

Господи!

— Не могат ли?...

— Рак на стомаха. Последен стадий. Вече е в лимфните възли, в хранопровода... затова съм отслабнал толкова. Нищо не мога да хапна.

— Значи уискито нямаше да свърши работа.

Той се разсмя.

— Можех поне да го помириша.

Пак помълчахме.

— Предполагам, че все още искаш да премахнеш Ямаото — поде Тацу.

Не знаех какво да отговоря. Толкова малко време му оставаше, и ми се струваше нечестно да го прахосвам с подобни приказки. Но после осъзнах, че той иска точно това, може би се нуждае от него.

— Да, все още.

— Добре. Доставка ще пристигне в пристанище Уаджима.

— Уаджима...

— На полуостров Ното, префектура Ишикава. Японско море. Бандите избягват големите пристанища, защото там охраната е по-строга. Предпочитат тихи местенца като Фушики в Тояма, Минамата в Кумамото, Хосошима в Миядзаки.

— Или както сега, Уаджима.

— Да. Хората на Ямаото са си направили резервации в една тамошна странноприемница на име „Нотоношо“. Областта е известна с горещия минерален извор Небута и те отиват уж заради него. Имената им са Кито и Санада, но могат да пътуват под чужда самоличност.

— С колко време разполагам?

— Те пристигат вдругиден. Доставка ще е следващата нощ. Моят информатор все още не знае колко китайци ще участват. Но предполагам, че не повече от трима. Иначе двамата от якудза няма да са спокойни.

И аз мислех същото, но само кимнах.

— Рейн-сан, извинявай, но вече не си в първа младост. Ще можеш ли?...

— Намерил се кой да го каже — рекох.

Тацу се разсмя.

— Не бой се — добавих аз. — Имам помощник.

Той вдигна вежди.

— Познавам ли го?

Поклатих глава.

— Ами ти? Знам, че си работохолик, Тацу, но как успяваш тук...

— През деня непрекъснато имам посетители. На докторите никак не им харесва, но аз настоявам: „Какво толкова? Малко работа няма да ме убие“.

Разсмяхме се, после пак замълчахме.

— Трябва да изглежда, че хората на Ямаото са убили китайците и са откраднали наркотиците — каза той. В очите му пламтеше учудваща страст. — Това ще подложи Ямаото на голям натиск. Много голям.

На смъртното си легло повечето хора биха се съсредоточили върху други въпроси. Но не и Тацу. Борбата с корупцията беше дело на неговия живот и той щеше да я продължава до последен дъх.

Сложих ръка на рамото му.

— Ще имам грижата.

Тацу кимна и се поотпусна в леглото.

— Добре — каза той и ме потупа по ръката. За момент стисна зъби и тихо изстена, после болката отмина. — Трябва да побързаш, Рейн-сан. Скоро няма да мога да ти помагам.

Кимнах.

Той се усмихна.

— Защо изглеждаш толкова тъжен?

Поклатих глава.

— Ти си голям досадник.

Исках да го разсмея, но не успях. Той само стисна за миг ръката ми.

— Знаеш ли, много мислих за онова, което ми каза. Че съм гаден манипулатор. Тук нямам кой знае какво за правене, мога само да лежа и да мисля.

— Стигна ли до някакви изводи?

— Че си прав. Че отлично знаех какво върша, когато ти показах снимките. Че ситуацията се разви точно както се надявах. Освен в едно.

— Че забравих уискито?

Той пак стисна ръката ми и този път не я пусна.

— Не, че подложих семейството ти на заплаха. Ако нещо се случи със сина ти...

Тацу бе загубил единствения си син при злополука още в невръстна възраст. Беше ми споменавал за това само на два пъти: първо, когато го попитах преди години, и още веднъж през онази нощ, когато ми каза, че аз също съм станал баща. Момчето бе умряло преди повече от три десетилетия, но болката и до днес се таеше в очите на Тацу. Така и не бе изчезнала, и сега знаех, че само едно нещо може да я прогони. И то скоро щеше да дойде.

— Нищо няма да му се случи — успокоих го. — Ще се погрижа за това.

Той затвори очи и измънка нещо. Трябваше ми известно време, за да го разбера. *Онегай шимасу*. Моля те.

Още няколко минути седяхме така. Очите му оставаха затворени и аз разбрах, че е заспал.

Станах и пристъпих към вратата. Кимнах на телохранителя, после проверих коридора. Всичко беше наред.

Спуснах се по стълбите и излязох през един заден изход, после започнах обиколка по улиците, за да се уверя, че не ме следят. Добре беше да имам оперативна задача, върху която да се съсредоточа. Това ми помагаше да не мисля.

Когато се уверих, че съм сам, позвъних на Докс. Той вече се беше настанил в своя хотел — грамадния и анонимен „Шинагава Принс“. Уговорихме си среща в кафене „Старбъкс“ на гара Шинагава след два часа, за да имам време да се настани в също тъй анонимния „Шинджуку Хилтън“.

Приключих разговора и тръгнах към Яманоте. Думите на Тацу още кънтяха в главата ми: „Скоро няма да мога да ти помагам.“

14.

Когато пристигнах в Шинагава, отначало се обърках. Някогашният мизерен и затънтен квартал, вонящ на кланици, беше облагороден. Южно от гарата всичко бе чисто ново: високи стъклени сгради, искрящи магистрали, скъпи на вид ресторанти. Господи, до входа на гарата имаше дори деликатесен магазин на „Дийн енд Делука“.

На една вътрешна тераса в гарата, над пешеходния надлез, намерих кафенето, което ми бе описал Докс. Той вече ме чакаше там, седнал до парапета, и гледаше отвисоко тълпите. Вероятно се наслаждаваше на добрата си позиция с идеални възможности за обстрел. Забеляза ме и леко кимна в знак, че е безопасно да се приближа.

Отидох да си поръчам билков чай. Бях уморен от пътуването и смяната на часовия пояс, но исках да увелича шансовете си за спокоен сън тази нощ. Взех чая и седнах на масата срещу Докс.

— Предположих, че ще дойдеш по-рано — рече той. — За да спестим време, подраних и аз.

Разбира се, през последната година беше опознал моите навици и използваше тази възможност да ми натрие носа. Вече свиквах с това.

— Много предвидливо от твоя страна — подхвърлих.

— Предвидлив съм си. Дори ти донесох подарък. И с риск да те разочаровам ще кажа, че не е кимоно или луксозно копринено бельо.

Той сложи на масата книжна торба. Надникнах вътре, видях черен сгъваем нож и го извадих. Разгънах острието под масата.

— Това е „Бенчмейд Президио 520S“ — обясни Докс. — Девет сантиметра острие с режещ ръб от специална сплав. Реших, че може да ти хареса.

— Много ми харесва — потвърдих, после сгънах ножа и го прибрах в джоба си. — Благодаря.

Той кимна.

— Какво разправя твоят приятел?

Разказах му какво съм узнал от Тацу.

— Ако срещата е вечерта след два дни, ще трябва да побързаме — каза Докс, когато свърших. — Твоят приятел може ли да ни осигури необходимата екипировка?

— Не. За да свършим работата както трябва, ще ни трябват някои необичайни неща.

Той се усмихна.

— Е, мисля, че знаем къде да търсим специалните стоки.

Кимнах. Естествено, имаше предвид Томохиса Канезаки, американски японец от ЦРУ, работещ в посолството в Токио. През изминалите години и двамата бяхме имали вземане-даване с Канезаки. Някои от предметите, които получавахме, бяха легални; с други се сдобивахме чрез малко по-предприемчиви методи. За момента той ни беше по-скоро приятел, отколкото враг, макар че човек никога не бива да се осланя на подобни етикети. В крайна сметка бизнесът си е бизнес.

— Ще му се обадя — казах. — Но няма да споменавам, че си замесен. Колкото по-малко знае, толкова по-добре.

— Съгласен.

— Трябва да сме готови за действие вдругиден в шест сутринта. Странноприемницата, където ще отседнат хората на Ямаото, приема гости от два следобед, а искам да бъда там преди тях.

— И ние ли ще отседнем там?

— Само аз. Вече си направих резервация. Ти обаче трябва да останеш в сянка. По ония места не се мяркат много бели лица, а не искаме с нещо да те запомнят.

— Палатка ли да си разпъна? Не че имам нещо против, просто е добре да знам.

— Ще наема ван. Необходим е за операцията, но може и да послужи като подвижно жилище, нали ме разбираш.

— Разбирам. Добре, утре ще напазарувам това-онова. Май само две нощи ще се радвам на лукс тук, в „Принс“, а после играта загрубява.

Кимнах.

— Дай да решим какво ни трябва, после ще се обадя на Канезаки.

Обсъдихме всичко, като започнахме от целта на операцията и на тази основа определихме екипировката. Когато приключихме, Докс се върна в „Принс“, а аз намерих телефонна кабина пред гарата.

Канезаки вдигна още след първия сигнал по стар навик, който знаех, че е изкопирал от Тацу.

— *Хай* — изрече лаконично той, пак по примера на по-стария си колега.

— *Хей* — отвърнах аз.

— Да не би вече да живееш в Токио? — попита той след кратко мълчание.

Усмихнах се. Бях използвал уличен телефон точно заради неговата анонимност. Исках да запазя клетъчния телефон чист колкото се може по-дълго.

— Имам работа тук — обясних. — Нищо, което да те раздразни, ако научиш. Ще ми трябва твоята помощ.

— Добре.

— Телефонът ти сигурен ли е?

— Да.

— Една упойваща пушка с нощен мерник и минимум десет приспивателни стрелички; два пистолета със заглушители, инфрачервени лазери и нощни мерници, резервни пълнители, по сто патрона с кух връх и набедрени кобури; два прибора за нощно виждане; един джипиес за проследяване на автомобили с магнитно закрепване.

— Това ли е всичко?

Усетих сарказма в гласа му.

— Да.

— За Коледа ли ти трябва? Не знам дали ще се побере в чорап...

— Трябва ми за утре вечер.

— Джон, не се занасяй.

Канезаки обичаше да подчертава трудността на всяка поискана услуга, за да може да изкопчи по-големи отстъпки в замяна. Вероятно това бе причината за мърморенето му и сега. Или пък молбата ми наистина го затрудняваше. Все едно. Нямах време за празни приказки.

— Можеш ли да го направиш? — попитах. — Ако не, ще потърся друг начин.

— Не казвам, че не мога...

— Тогава какъв е отговорът ти?

— Виж, недей да ме пришпорваш. Да се изпише такава железария, не е като да заемеш няколко йени от дребен лихвар.

— Сигурно си прав.

— Ако мога да го направя, ще ми бъдеш длъжник.

— Какво ще ти дължа?

— Услуга. Работа.

Само дето не добави: „Душата си“. Надеждите ми за Мидори и Коичиро почнаха да се смалчават като искрата в изгасен телевизор.

Всъщност нямаше защо да се изненадвам. Можех да споря с него, но в момента залогът беше по-голям от душата ми.

— Щом така предпочиташ — казах. Гласът ми сякаш долиташе от много далече.

— Това „да“ ли беше?

Изведнъж отчаяно ми се прииска да отвърна: Майната ти. Да му го кажа лично, както аз си знам. Но вместо това казах само:

— Да.

— Добре. За колко време ще ти трябват нещата?

— Най-много седемдесет и два часа.

Мълчание.

— Има ли риск нещо да се обърка и да ми пламне задникът?

— Не, ако всичко мине добре.

Той се разсмя.

— Господи, сега ми олекна.

— Да, и на мен — вметнах.

— Ще видя какво мога да направя. Обади ми се утре следобед.

— Ще ти пусна списъка и в сайта за обяви. Просто за да съм сигурен, че няма да пропуснеш нещо.

— Бива.

Оставих слушалката и я избърсах по навик.

Спрях в едно интернет кафене и пуснах списъка на екипировката в сайта, който използвахме. Вече няха какво друго да правя, освен да се помъча да поспя.

Върнах се в хотела и си пуснах много горещ душ. Топлината прогони напрежението от мускулите ми и по-късно, когато се отпуснах в леглото, тялото ми омекна почти като гума. Но умът ми не искаше да се изключи. Непрекъснато си представях лицето на Коичиро и си

спомнях как се сгуши в мен, когато го прегърнах. Дълго гледах в тавана и по някое време осъзнах, че също като Тацу нашепвам отново и отново: „Онегай шимасу“. Моля те. Моля те.

15.

В петък вечер Дилайла се събуди от дрямка в хотел „Мърсър“ в Сохо. По време на полета изобщо не бе мигнала, но в хотела заспа веднага след като си разопакова багажа. По това време в Париж бе ранно утро и сега тялото ѝ се чувстваше готово за действие.

Тя дръпна завесите и погледна към онова, което управата на хотела наричаше „изглед към двора“. Всъщност гледката не беше лоша. Наистина имаше двор, красив под лъчите на почти пълната луна, а тя предпочиташе по-скоро да гледа двор, отколкото шумна улица.

Хотелът ѝ харесваше. Беше малко упадъчен — портиер с черно поло и физиономия на кандидат за киноактьор, безплатни презервативи в банята и тъй нататък — но все пак в Сохо тия неща изглеждаха нормални.

Тя се изкъпа, изсуши си косата и сложи съвсем малко грим — спирала, руж и едва забележима очна линия, за да внесе драматична нотка. После няколко капки от любимия си парфюм, изработван лично за нея в „Герлен“. Слагаше от него, когато имаше среща с Рейн. Знаеше, че той харесва парфюма, и тази мисъл ѝ доставяше удоволствие.

Мина в спалнята, извади дрехите, които смяташе да облече, и ги огледа: тесни черни джинси, твърдо да. Любимите ѝ махагоново кафяви ботуши с висок ток, определено да. А сега горната дреха. Хмм, може би коприненото сако на „Шанел“, което бе купила от „Трите стъпала на Катрин Б.“ на улица „Гизард“; то несъмнено беше разкошно. Но... не, може би мънистената украса щеше да изглежда прекалено разкошно за джаз бар в Сохо. Значи... да, по-добре да си сложи болерото „Санта Еулалия“. То беше пищно, с шоколадовокафяв цвят, който страхотно отиваше на косата ѝ, а щеше да върви и с джинсите. Рейн ѝ го бе купил на „Пасенг де Грасиа“ в Барселона... тази мисъл също щеше да ѝ доставя удоволствие. А отдолу... да, тъмнокафявата копринена камизола „Сабия Роза“, сутиен в същия цвят и прашки — изглеждаха секси дори както лежаха на леглото. Добре.

Беше свикнала да се приготвя за мъже, а не за жени, но когато облече всичко и застана пред огледалото, установи, че всичко е точно както трябва. Изглеждаше секси, но не крещящо, сякаш се беше облякла за собствено удоволствие, а не за да впечатли някого.

Взе коженото палто „Джекел“, което беше донесла, и слезе с асансьора до фоайето. Някои от гостите я загледаха, навярно се питаха дали не е от знаменитостите, с които се славеше хотелът. Бе свикнала с подобна реакция и обикновено почти не ѝ обръщаше внимание, но този път ѝ стана приятно. Продължи напред, като се правеше, че не забелязва погледите им.

Според уебсайта на Мидори тази вечер беше последното от четирите ѝ седмични изпълнения в близкия „Зинк Бар“. Значи имаше да убие малко повече от час до втората част на програмата. Точно колкото да похапне. На ъгъла на Западен Бродуей и Брум Стрийт Дилайла намери едно заведение, наречено „Къпинг Рум“ с точно подходящата тиха, спокойна атмосфера. Поръча си салата, мариновани агнешки котлети и чаша червено вино. Докато се хранеше, продължи да размишлява, но не стигна до никакви изводи.

Когато привърши, измина пеш няколкото пресечки до „Зинк“. Надникна вътре, но втората част още не бе започнала и Мидори навярно беше някъде отзад. Неволно очакваше да види Рейн. Не знаеше кога заминава за Токио. Е, ако се появи, толкова по-зле, да се оправя сам. Тя имаше не по-малко право от него да бъде тук.

Заведението беше почти пълно, но отпред, близо до сцената имаше свободно място и тя го зае. Сърцето ѝ биеше малко по-силно от обикновено и Дилайла осъзна, че е нервна. Едва не се разсмя. Беше изпълнявала задачи, в които най-малката грешка или просто някоя нещастна случайност можеше да ѝ струва живота. А ето че в далеч побезобидна ситуация трепереше като аматьорка. Смешно. Поръча си чаша червено вино.

Усецаше погледите на мъжете от съседните маси и знаеше, че някои от тях събират смелост да я заговорят. Винаги ставаше така, когато излизаше сама. Неизбежно се намираще кой да я заговори. Ако го харесаше, което се случваше рядко, приемаше неговата компания. В противен случай го отпращаше и след това останалите не смееха да си опитат късмета.

С крайчеца на окото си забеляза как някой става през две маси от нея. Онзи с изтърканото кожено яке, късата черна коса и наболата брада, предказа тя. Беше го забелязала на влизане, докато оглеждаше залата за евентуални проблеми.

Оказа се права. Мъжът застана на почитателно, но не прекалено голямо разстояние от нейната маса.

— Извинете — каза.

Дилайла го погледна и вдигна вежди.

— Вероятно чакате някого — продължи той с усмивка, — но ако не е така, аз и моят приятел бихме се радвали да ви поканим на нашата маса. Почитателка на Мидори ли сте?

Всъщност беше симпатичен. Якето ѝ харесваше, чаровната хулиганска усмивка също. Но не тази вечер.

— Все още я опознавам — отвърна Дилайла. — И наистина чакам някого. Но беше мило от ваша страна. Благодаря.

Мъжът кимна.

— Е, ако по някаква причина човекът се побърка и не дойде, ние сме през две маси от вашата.

— Благодаря — повтори Дилайла.

Този път тонът ѝ подсказваше, че разговорът е приключен. Мъжът се усмихна още веднъж и си тръгна.

След малко от една врата в дъното излязоха Мидори и двама младежи. Всички бяха облечени в черно, но за разлика от някои позьори, Мидори не изглеждаше претенциозно в този цвят. Божичко, дори напротив — изглеждаше фантастично с тази черна коса и бяла кожа. Мисълта „Тя има дете от него“ прониза Дилайла и тя се изненада от яростната ревност, която я обзе.

Мидори седна на пианото; двамата младежи поеха бас-китарата и барабаните. Светлините изгаснаха и тримата започнаха да свирят. Дилайла не познаваше джаза толкова добре като Рейн, но разпозна първата мелодия — „Остър завой отпред“ на Бил Еванс.

Така е, помисли си тя. Но за кого?

Сервитьорът ѝ донесе поръчаното вино. Още към средата на чашата първоначалната ѝ нервност почна да се изпарява. Внезапно осъзна защо е нервна: не се преструваше. По време на мисиите винаги работеше под прикритие. Прикритие, колко чудесна дума. Нещо, зад

което да се прикриеш, нещо, което да те защити. Нещо, без което ще се чувстваш гол.

Беше дошла със съвсем смътна представа какво иска да направи. Да пропъди Мидори, да я сплаши, да каже или да стори нещо, което да отрови отношенията между нея и Рейн. Но това беше елементарен рефлекс. Егото ѝ тъй отчаяно искаше да ги раздели, че оставаше сяло за другите възможности.

Информация, това ѝ трябваше. Много неща искаше да узнае. И нямаше да я получи, ако се прави на наранена, гневна, отмъстителна жена, каквато се чувстваше в момента. Не. Щеше да постигне целта си, ако тази вечер загърбеше бушуващите чувства и се превърнеше в друга личност. Личност, с която Мидори да се почувства приятно, да бъде привлечена от нея и да заговори открито.

Когато след час изпълнението свърши и ръкоплясканията затихнаха, нервността ѝ отдавна бе изчезнала. Знаеше коя е тази вечер, знаеше какво иска, знаеше как да го получи.

Някои от посетителите чакаха да си поговорят с Мидори и нейните колеги. Неколцина си бяха купили дискове с нейна музика и молеха за автограф. Дилайла гледаше. Жената беше любезна и дружелюбна с почитателите си, но личеше, че това е просто професионална маска, зад която се криеше, докато си бърбеше с тях. Маската не беше съвсем фалшива, сърдечността изглеждаше искрена — но все пак това не бе истинската жена. Дилайла се усмихна леко. Познаването на маската щеше да ѝ помогне да разбере кога е достигнала до истинската, живата личност, скрита отдолу.

Мъжът с коженото яке се приближи.

— Вашият познат май наистина се е побъркал. Да ви предложи ли едно питие? — попита той.

Дилайла се усмихна. Знаеше, че мъжът през цялото време я държи под око и е забелязал, че все още е сама. Хареса ѝ, че дойде да я попита. Някой с по-малко кураж просто би пратил питието. Редовно го правеха, а тя ужасно мразеше това. Беше толкова жалко — опит да обвържеш някого от безопасно разстояние.

— Благодаря, че попитахте — отвърна Дилайла. — Но сега отивам да се срещна с него. Само искам да поговоря с Мидори преди това.

— Добре — каза мъжът и пак се усмихна чаровно. Все още се надяваше.

Дилайла отвърна на усмивката, за да покаже, че е поласкана — той го заслужаваше. Но същевременно кимна леко, за да даде знак, че отговорът е окончателен. Той любезно ѝ пожела лека нощ и всичко приключи.

Когато групата около музикантите намаля, Дилайла стана и се приближи. Знаеше, че Мидори я е забелязала по време на изпълнението и след това. Сега японката се усмихна сърдечно и с леко извинение, че я е накарала да чака, но зад това се долавяше и любопитство коя може да бъде тази самотна и красива жена.

Дилайла също се усмихна и изрече с леко пресилен парижки акцент:

— Трябва да ви кажа, че свирите чудесно. Толкова се радвам, че попаднах в Ню Йорк точно когато имате изпълнения.

— Благодаря — поклони се леко Мидори. — Откъде сте?

— От Париж.

— Чували сте за мен във Франция? Поласкана съм.

Да, това беше правилният подход.

— Имам приятели по цял свят, които ми препоръчват музика — отвърна Дилайла. — Една приятелка от Токио ми каза, че вие ще ми харесате, затова потърсих по интернет и купих вашия диск „Друго време“. Наистина го харесах. Идвам в Манхатън по няколко пъти годишно, но за пръв път се засичаме.

Готово, няколко щрихи за запълване на картината. Приятели по цял свят — значи космополитна личност. Интерес към музиката — изтънчена. Чести пътувания в чужбина — богатство, положение, може би отговорна работа. А последното изречение деликатно намекваше, че вълнуващият международен живот на Дилайла може да обхване и Мидори.

И, разбира се, Дилайла както винаги бе проучила всички подробности: името на албума, продава ли се по интернет и така нататък. Дори беше готова да разкаже за приятелката си от Токио, но Мидори не прояви интерес към темата. Вместо това попита:

— Какво ви води в Манхатън от Париж?

— Аз съм нещо като разузнавач за парижките модни къщи. Пътувам и фотографирам местните стилове на облекло, изкуството...

всичко, което може да вдъхнови френските дизайнери. Деловите срещи обикновено са в Ню Йорк, Милано...

Всъщност историята бе вярна. Дилайла наистина имаше връзки с някои парижки дизайнери и те наистина използваха нейни снимки. Едно прикритие не струва нищо, ако не е част от живота ти.

— Охо! — възкликна Мидори. — Струва ми се приказна професия.

— Не мога да се оплача. Но изглежда скучна в сравнение с вашата.

Мидори се разсмя.

— Не съм сигурна.

— Наистина. Бих си дала половината си живот за талант като вашия.

— Е, да, и аз не мога да се оплача.

— Къде се научихте да свирите? И защо джаз? Знаехте ли като дете, че... Извинявайте, сигурно все за такива неща ви разпитват разни като мен.

Да, бе. Разкошни, изтънчени, интересни жени да се интересуват повече от разговор за Мидори, отколкото да говорят за себе си? Не й се вярваше.

Мидори пак се разсмя.

— Не чак толкова често.

— Аз пък бих искала да чуя още. Вижте, знам, че е късно и вероятно редовно ви досаждат, но... има ли къде да седнем по на едно питие? Наистина ще ми е много приятно. Впрочем, името ми е Лора.

Мидори се поколеба, после каза:

— Разбира се, защо не. Чакайте първо да позвъня на бавачката, за да съм сигурна, че ще остане по-дълго.

Дилайла невинно повдигна вежди.

— О, вие имате деца?

Мидори кимна.

— Момченце. Изчакайте — тя извади мобилен телефон и се отдалечи на няколко крачки. След малко се върна. — Добре, всичко е наред. Какво ще кажете за „Ланголо“? Квартално заведение на две крачки оттук.

— Звучи чудесно.

— Тогава само ми дайте няколко минути.

Дилайла кимна. Мидори изчезна за момент през вратата в дъното, после се върна с късо черно кожено яке. Тръгнаха към изхода. Попътно още няколко клиенти благодариха на Мидори. Китаристът и барабанистът я прегърнаха. Барманът ѝ махна с ръка, а пазачът на входа я целуна по европейски — по двете бузи. Очевидно тук я харесваха и се чувстваше в свои води. Това бе нейният свят.

Отидоха до бара, който бе предложила Мидори. Заведението беше старо и тъмно, с дивани и други тапицирани мебели, разположени на групички върху пода от бели плочки. Между звука на разговорите и музиката имаше приятен баланс. Тук човек можеше да разговаря, без да повишава глас.

Седнаха на една ъглова масичка. Дилайла се настани в края на дивана с гръб към стената; Мидори седна на съседното тапицирано кресло с гръб към витрината. Дилайла се вслуша в музиката, после подхвърли:

— Хубава песен. Ойстейн Севар. Един приятел от Осло ми разказа за него.

— Значи не се увличате само от джаза?

Дилайла се усмихна.

— О, не, харесвам всичко. — Тя взе менюто. — Е, какво ви се иска?

— О, не знам. Вероятно само чаша вино.

— Да попитаме ли за божоле? Младото божоле тъкмо излезе на пазара, а тази година качеството е много добро.

— Звучи чудесно.

Дилайла погледна менюто и с удоволствие видя, че имат „Домен Дюпъобл“, което смяташе за най-добро от новата реколта. Когато дойде сервитьорката, Дилайла поръча една бутилка. Може би Мидори не искаше чак толкова много, но не възрази.

— Как ви харесва Ню Йорк? — попита Дилайла. — Във вашия уебсайт се казва, че сте родом от Токио.

— Харесвам го. Повторно живея тук и го чувствам като свой втори дом.

— Какво ви върна?

— Най-вече възможностите за работа.

Отговорът прозвуча сравнително гладко, но Дилайла видя, че Мидори посърна за миг — явно си припомни обстоятелствата около

това пътуване. Интересно.

Сервитърката донесе виното и се отдалечи. Дилайла взе чашата си.

— Наздраве — каза тя. — Много ми е приятно, че се запознахме.

— И на мен — отвърна Мидори.

Чукнаха се и отпиха.

Дилайла знаеше, че трябва да започне отдалече. Тайната на съблазняването не е в привлекателността на съблазнителя. Важно е по-скоро какви чувства ще вдъхне на обекта. Да, външността и излъчването са важни, но само като основа. Трябва да ги следва усещането за удоволствие, ласкателната мисъл, че толкова привлекателно същество изпитва искрено влечение към мен. Да накараш някого да се чувства важен, достоен, център на вселената — нещо, което обикновено не смее и да си помисли... това е съблазняването.

Затова, докато пиеха първата, а после и втората чаша вино, Дилайла разпитваше главно за Мидори и джаза. В края на краищата бе нейна почитателка и въпросите звучаха нормално. Къде си се научила да свириш на пиано? Каква е връзката ти с Ню Йорк? Какво те привлече към джаза? Кой ти повлия най-силно? Какво е усещането да съчиниш песен?

За разлика от повечето хора Мидори не бе съвсем заслепена от вниманието на Дилайла. Тя също задаваше въпроси. Но Дилайла винаги успяваше да насочи разговора отново към нея.

Когато наляха последното вино от бутилката, Дилайла хвърли поглед към ръката на Мидори, сякаш за пръв път забелязваше, че тя не носи халка.

— Омъжена ли сте? — попита.

Мидори поклати глава.

— Не.

— Извинявайте. Споменахте за бебе и аз...

— Няма за какво да се извинявате. Бащата на бебето живее в Япония.

Дилайла остана с чувството, че отговорът е добре репетиран. Звучеше точно толкова преднамерено уклончив, колкото да предотврати по-нататъшни въпроси, без да засяга събеседника.

— Сигурно е трудно — подхвърли.

— Не. Всъщност така е по-добре.

Мидори не добави нищо повече и Дилайла разбра, че макар и замаяна от виното и поласкана от очевидния интерес на събеседничката си, тя не е склонна да говори на тази тема.

„Промени тактиката. Опитай да споделиш, да разкриеш нещо за себе си“ — нареди си Дилайла.

— Моята майка ме отгледа сама — премина тя към пълна импровизация. — Докато бях малка, изобщо не говореше за баща ми.

Мидори леко се приведе напред.

— Защо?

— Е, разбрах това много по-късно. Баща ми я изоставил бременна заради друга жена.

— А вие... поддържате ли връзка с него сега?

Хмм. Току-що Мидори бе скочила в разговора с две стъпки по-напред, отколкото очакваше Дилайла. Очевидно измислената история бе засегнала нещо в душата ѝ.

— Срегнах се с него — каза Дилайла и замълча, за да види дали е разпалила любопитството на Мидори дотолкова, че да зададе въпрос.

Да, така беше.

— Как мина? — попита Мидори. — Ако въпросът не е твърде личен, разбира се.

Явно, темата определено я вълнуваше. Интересно. Дилайла поклати глава.

— Мина добре — каза. — Сега той иска да поддържа връзка, но аз не съм сигурна. Израснах без него и никога не ми е липсвал. В момента не знам дали го искам в живота си.

Мидори кимна.

— Значи не ви липсваше, когато бяхте малка? Не желаете ли... нали разбирате, двамата с майка ви пак да се съберат или нещо такова?

— Не. Мисля, че така беше по-добре. Някои неща не бива да се прощават.

— Дори и заради децата?

— Не, за децата всичко може да се направи. Но въпросът е кое би било по-добре за тях.

Мидори отпи глътка вино.

— Права сте. Там е въпросът.

Настана дълго мълчание. Накрая Дилайла го наруши.

— Имам чувството, че сте размишлявали на тази тема.

Мидори кимна.

— Съвсем наскоро бащата се появи ненадейно и дойде да ни посети.

Дилайла усети как сърцето ѝ трепна, но лицето ѝ не издаде нищо.

— Наистина ли? И как мина?

Мидори въздъхна.

— Объркващо. Мислех, че вече съм взела решение, но сега... не знам.

Тя отпи още глътка вино. Дилайла осъзна, че има шанс.

— След като той е бащата, защо не е в живота ви?

— Дълга история, а и не ми се говори за нея.

Добре, подходът не беше сполучлив. Трябваше да намери друг.

— Извинявайте.

— Не, няма нищо. Просто, знаете ли, когато той видя бебето, точно това ме накара да се разколебая. Разплака се. Никога не го бях виждала да плаче. Не е такъв. А две минути по-късно се целувахме, както не бих повярвала, че е възможно. Не знам как намерих сили да го помоля да си върви. Ако ме беше притиснал малко повече... не знам. Просто не знам.

Лицето на Дилайла пламна от гняв и ревност. Можеше само да се надява, че не се е изчервила. Винаги бе предполагала, че когато не са заедно, Рейн има и други жени. А и тя самата не се лишаваше от мъже. Виждаха се рядко и не можеше да се очаква да пазят целомъдрие през останалото време. Но една страстна целувка с бивша любовница звучеше като начало на нещо много по-голямо. Това бе съвсем различно. В края на краищата той бе казал, че идва в Ню Йорк да види детето си, а не да се чука с бившата си приятелка. А би го сторил, по всичко личеше, че точно това е искал, но Мидори го е прогонила.

Тя въздъхна тежко и отпи глътка вино.

— Изглежда, че връзката помежду ви е силна.

— Не знам каква е. Определено съществува силно привличане. И освен това преди време имахме... много напрегнати преживявания. Но сега за мен всъщност най-важно е бебето. Тревожа се, че ще расте без баща. Питам се какво ще му кажа.

Дилайла сви рамене.

— Не му казвайте нищо. Така постъпи майка ми.

— В общи линии и аз така смятах. Но сега не знам.

Сърцето на Дилайла се разтуптя още по-силно.

— Добре, докъде стигнахте, когато се видяхте? — попита.

— Не знам точно. Той живее в различен свят. Казах му, че ако някога напусне този свят, може да ме потърси. Но не вярвам да успее. Живее така много отдавна и всъщност мисля... не знам, не знам...

— Какво?

Мидори отпи отново глътка вино.

— Мисля, че му харесва. Разбирате ли, той казва, че иска да се измъкне, но ако наистина искаше, щеше да намери начин, нали? А има и причини да го стори. Бебето е само най-новата от тях.

Всяка частица информация, която Дилайла бе изкопчила досега, ѝ носеше разочарование, дори болка. Все пак оставаше онова, за което се бе питала в Париж, и то можеше да надделее над всичко останало. Преди малко се беше опитала да подходи деликатно, но Мидори пресече тази линия. Е, деликатността бе само инструмент. Имаше и други инструменти. Усети прилив на адреналин в гърдите си, докато се готвеше да свали маската и да влезе в пряк сблъсък.

— Може би той се колебае, защото знае, че никога няма да се измъкне напълно — каза Дилайла, гледайки втренчено Мидори. — А ако се опита да живее като цивилен, с цивилна жена, винаги ще бъде заплаха за нея. И тя винаги ще бъде заплаха за него.

Мидори леко тръсна глава, като че се опитваше да я избистри.

— Какво?

— Знаете, че човек като Рейн има много врагове.

Мидори я гледаше. Минаха няколко безкрайни секунди мълчание.

— А дори и да се измъкне от занаята — продължи Дилайла, — враговете му няма да го оставят.

— Извинявайте. Вие... познавате ли го?

Дилайла кимна.

— Познавам го много добре.

— Вие... о, Боже мой.

— Слушайте. Ако му желаете доброто, ако желаете доброто на себе си и на детето, пазете се от него като от огън.

Мидори присви очи и лицето ѝ пребледня.

— Слушай, кучко. Не знам коя си. Но ако още веднъж заплашиш сина ми, ще те намеря и ще те убия, по дяволите.

Дилайла вдигна ръце, осъзнавайки, че е допуснала груба грешка.

— Не заплашвам никого. Искам ти и детето да сте в безопасност. Просто твърдя, че Рейн може да бъде заплаха за хората около себе си. Не си ли го забелязала?

Отново дълго мълчание.

— Значи ти си част от неговия свят, така ли? — попита Мидори.

— Да.

— И... сте свързани по някакъв начин?

Дилайла сви рамене.

— Значи... Джун сигурно ти е казал за бебето, споделил е, че идва да ни види. И ти дойде тук, срещна се с мен и наприказва куп глупости, защото ревнуваш. Права ли съм?

— Дойдох тук тази вечер, защото не искам никой да пострада. Ако двамата с Рейн се съберете, значи сами си търсите белята. Извинявай, но докато идвахме насам, видях какво представляваш. Ти си напълно безпомощна. Нито веднъж не се озърна, не погледна автомобилите наоколо, нищо. Казах ти, че не съм заплаха. Ами ако бях? Какво щеше да сториш? И смяташ да живееш така с Рейн? Ако той води такъв живот, колко време ще оцелее според теб?

Мидори не каза нищо. Дилайла знаеше, че в момента мислите се въртят из главата ѝ като снежна виелица. Точно това бе чакала.

— Освен това — добави Дилайла — какво бъдеще може да имаш с него след онова, което стори с баща ти?

Мидори трепна като ударена. За момент се вгледа в Дилайла, очите ѝ бяха пълни с болка и потрес. После лицето ѝ стана твърдо и тя се изправи.

— Сигурна съм, че нямаме повече какво да си кажем — отсече Мидори.

Завъртя се и се отдалечи.

Дилайла гледеше подир нея. Изведнъж се почувства в безтегловност. Може би заради внезапното ѝ тръгване. Или заради нейното достойнство.

Но сега всичко ставаше ясно. Рейн бе убил бащата на Мидори и тя го знаеше. Погледът ѝ го потвърждаваше по-ясно от клетвена декларация.

Точно това бе дошла да научи Дилайла. То подсказваше, че връзката на Рейн с тази жена отчасти се дължи на чувството за вина, а това я правеше уязвима. И подсказваше още, че каквото и взаимно привличане да изпитват Рейн и Мидори, има нещо голямо, което винаги ще ги разделя.

Новината беше добра. Дилайла допи виното и направи знак да ѝ донесат сметката.

Добра новина, повтори си тя.

Тогава защо се чувстваше тъй ужасно?

Мидори крачеше напред-назад из хола. Дине си беше тръгнала. Коичиро спеше спокойно.

Чувстваше се като изнасилена. Как бе възможно онази жена да знае за баща ѝ? Дали беше замесена в неговото убийство? Не, едва ли — такава блондинка щеше да бие на очи в Токио, а освен това Мидори имаше усещането, че връзката ѝ с Рейн е по-скорошна. Тогава откъде знаеше? Не се сещаше за друга възможност, освен Рейн да ѝ е казал. Боже мой, това ли беше неговата представа за споделяне? Дали си говореха за това в леглото?

Тя седна и започна да диша дълбоко, опитвайки да прогони надигащото се гадене. Мисълта, че подсъзнателно е търсила начин да прости на Рейн, изведнъж я изпълни със срам. Излизаше, че той е обсъждал източника на нейния срам с новата си любовница. Как е могъл? Как е могъл?

Опита да се съсредоточи върху дишането, но не можеше да се успокои. Защо беше дошла тази жена? За да прогони Мидори, това бе ясно. За да ѝ каже, че Рейн винаги ще бъде заплаха за нея и Коичиро. Дори нещо повече за да го докаже. Колко време бе минало откакто Рейн се появи отново в живота ѝ? Четирийсет и осем часа? А неговият свят вече връхлиташе по дирите му като някакъв зловонен ураган.

А защо жената бе разкрила, че знае за баща ѝ? За да я тласне точно към такава реакция, помисли си Мидори.

Но това разбиране не променяше факта, че Рейн е обсъждал най-интимния факт, който Мидори можеше да си представи, обсъждал го е сякаш ставаше дума за някакъв дребен проблем с жена от миналото му.

Тя се приведе напред, плътно затвори очи и зарови пръсти в косата си. Наистина се беше надявала. Наистина. Сега го осъзнаваше.

Може би прибързваше с изводите. Може би Рейн не бе казал на онази жена. Може би тя бе намерила друг начин да узнае.

Но това нямаше значение. Нямаше значение дори какво иска жената. Важното беше, че тя казваше истината. Рейн представляваше заплаха. И това никога нямаше да се промени.

Мидори беше длъжна да го прогони от своя живот. И от живота на Коичиро. Завинаги.

16.

На другата сутрин използвах самоличността Уатанабе, за да наема ван от един гараж в Шинджуку. След това напазарувах малко допълнителна екипировка: топли дрехи с тъмен цвят; водонепроницаеми ботуши; радиостанции, ако се окаже, че клетъчните телефони нямат обхват над Японско море. През остатъка от деня спях. Не беше идеален начин да се приспособиш към местния часови пояс, но се нуждаех от почивка, а така или иначе двамата с Докс щяхме да действаме през нощта. Събудих се точно по залез-слънце и след необходимите процедури, за да се уверя, че съм сам, отидох до един уличен телефон да се обадя на Канезаки.

— *Хай* — каза той както винаги още след първия сигнал.

— Набави ли каквото те помолих?

— Всичко е тук. Въздушна пушка „Оплус ХТ“ с нощен мерник ANPVS-17, два пистолета „СОКОМ Хеклер и Кох“ модел 23 с нощни мерници „Триджикон“, инфрачервен лазерен мерник ANPEQ-6, заглушител „Найтс Арамамънт“, резервен пълнител, сто патрона с кух връх и кобур „Уилкокс“, два прибора за нощно виждане ANPVS-7, разработен от Управлението джипис предател с магнитно прикрепване за тайно наблюдение, в комплект с монитор за картографска програма. Не успях да осигуря само десетте стрелички. Оказа се, че имаме само пет.

— По дяволите — изругах и взех да обмислям как ще трябва да прекроим плана.

— Имаш късмет, че изобщо разполагаме с пушката и петте стрелички. Такова въоръжение се използва главно срещу лошите момчета в Европа и Близкия изток. Единствената причина да е налице е, че някой от посолството открил неизхарчени пари в бюджета за борба с тероризма и решил да ги използва.

— Какво има в стреличките?

— Някакъв търговски вариант на течен сукцинилхолинов хлорид. При улучване на целта малък експлозивен заряд инжектира

упойката, тъй че измъкването на стреличката не помага. Действа много бързо, скоростта зависи от мястото на улучването. Във врата е най-добре.

— Телесното тегло влияе ли?

— Не. Предвидени са дори за носорог.

— Добре, ще трябва да се задоволим с пет.

— Оборудването е скъпо, да знаеш. Ако нещо изчезне, лошо ми се пише.

— Още отсега казвам, че няма да си получиш обратно стреличките.

— Не говоря за тях. Нито за боеприпасите.

— Къде ще получа доставката?

— Където искаш — отговори той, защото знаеше, че ще се чувствам по-спокоен, ако сам подбера мястото.

Замислих се. Знаех, че в момента не ме следят, а и нямах време за сложни процедури. Плюс това не исках да оставя на Канезаки време да ми погоди някой номер. Не че би го сторил — особено след като смяташе, че вече му дължа услуга, — но винаги си струва да бъдеш предпазлив.

— На перона на гара Хараджуку — казах. — След трийсет минути.

— Добре.

Двайсет минути по-късно слязох от влака на гара Хараджуку. Вътрешният ми радар не засече нищо. Тълпата беше умерено гъста и се състоеше от две приблизително равни по брой категории: тийнейджъри, отиващи към близкия търговски център на улица „Такешита-дори“, където продаваха дрехи в стил гръндж, ретро и хип-хоп, и добре облечени възрастни, упътени към бутиците и заведенията на другата съседна улица, „Омотесандо-дори“. Винаги ми доставяше удоволствие фактът, че две толкова различни места и човешки групи могат да съществуват паралелно на едно и също място. Това е част от движещата сила на Токио.

Точно навреме Канезаки слезе от влака за Шинджуку, праметнал през рамо средно голяма моряшка торба. Беше облечен с тъмен костюм и ако в стойката и походката му не се долавяше нещо подчертано западно, би могъл да мине за поредния японски корпоративен самурай.

Видя ме и тръгна към мен. Огледах другите пътници, слезли от влака. Не забелязах проблеми.

Той остави торбата и се ръкувахме. Детекторът за предаватели, направен от моя покоен приятел Хари, кротуваше в джоба ми. Канезаки бе чист.

— Как си? — попита Канезаки.

— Добре — отвърнах и го огледах от глава до пети. — А ти?

— И аз.

— Как върви глобалната война срещу тероризма?

Той се усмихна.

— Напоследък я наричаме глобална война срещу насилствения екстремизъм.

Харесваше ми, че не премина в отбрана. Не чак толкова отдавна би приел закачката ми като лично оскърбление. Запитах се дали неговите хора знаят колко способен става. Навярно не.

— Да, съкращението ГВСТ не звучеше добре — подхвърлих. — Сигурен съм, че след преименуването ще ви потръгне.

Той се позасмя.

— Ще ми кажеш ли за какво ти трябва всичката тая железария? И с кого работиш? Всичко по двойки — не е в твой стил.

Пак го погледнах. Да, беше способен. Но може би ставаше и малко самонадеян.

— Вече ти дължа услуга — казах студено, — а сега искаш и безплатни екстри.

Той се стъписа.

— Исках само...

— Виж, какво точно правим? Сътрудничество по добра воля или търговска сделка?

— Надявах се да е и едното, и другото.

— Не става. Избери едното. И се примири с избора си.

Той помълча, после каза:

— Нека да си помисля.

Свих рамене. Пак помълчахме.

— Чувал ли си се с Тацу? — попитах.

— Напоследък не. Той е зает, аз съм зает...

— Сега е в болница.

Той ме погледна и в очите му видях искрена тревога.

— Не думай! Сериозно ли е?

— Рак на стомаха. Ако искаш да го видиш, той е в „Джикей“.
Само че побързай.

— Ах, дявол да го вземе.

— Иди да го видиш. Той те смята за свой ученик, за продължител на делото му. Но е прекалено горд, за да го каже.

Канезаки кимна.

— Благодаря, че ми съобщи.

Нарамих торбата.

— Ще ти се обадя.

Той протегна ръка и след кратко колебание аз я стиснах.

— Пази се — каза Канезаки.

— Непременно — обещах. — За нищо на света не бих пропуснал да ти върна услугата.

17.

Пътуването до Уаджима на следващата сутрин трая около пет часа. Японските магистрали са с прекомерно високи такси, но за щастие това облекчава движението. Плащах в брой, тъй като бях отхвърлил предложението на гаража да ми осигурят най-модерната апаратура за електронно плащане. Плащанията по електронен път се проследяват твърде лесно.

По пътя спряхме край един изоставен строеж да проверим цялата екипировка. Докс досега не беше използвал въздушна пушка и аз бях поискал десет стрелички, за да може да потренира. Но след като разполагахме само с пет, смятах, че не можем да отделим повече от една.

— Не пропускай — заръчах му, докато залягаше на осемдесет метра от една ограда, върху която бях поставил консервна кутия.

Чу се тих пукот на внезапно освободен газ под налягане, а след миг до нас долетя и звън на тенекия. Погледнах през бинокъла. Кутията беше изчезнала. Понечих да кажа на Докс, но той вече знаеше. Вдигна лице към мен и се усмихна.

— Нищо работа, някакви си осемдесет метра. От такова разстояние мога да улуча и с камък.

Преди да се върнем във вана, втрих с четка за зъби в косата си малко бяла боя за обувки. Така щеше да изглежда много по-прошарена, отколкото почваше да става по естествен път над ушите ми и по слепоочията, и би ми дала десет години повече в евентуалните описания на очевидци. За допълнителен ефект си сложих чифт отчайващо старомодни очила с дебели рамки и обикновени стъкла, купени преди да напуснем Токио.

Пристигнахме в Уаджима малко след пладне и аз се обадох в странноприемницата да попитам дали мога да се настаня. Както очаквах, помолиха ме да дойда в два. Не възразих. Можеше да се предполага, че и хората на Ямаото още не са дошли.

През следващия час и половина обикаляхме с колата насамнатам, за да опознаем Уаджима. Според мен на места районът все още беше красив, но както в цяла Япония строителните компании настъпваха неумолимо. Местните широколистни дървета, искрящи сега с червено-оранжева премяна в хладния есенен въздух, биваха изсичани безжалостно, за да ги заменят с по-подходящите за дърводобив кедри. Останалото изглеждаше като кърпеж на наранена плът, нашарена със зелени превръзки, които не помагаха за изцеляване на раните. Всичко беше павирано или покрито с плочки — речните корита, хълмовете, дори крайбрежието. Изглеждаше, че единствено морето се е спасило от метастазите на строителните предприемачи, но докато карахме по брега, забелязах, че някоя бюрократична група по интереси вече се е захванала да закрие частично пристанище Уаджима с огромна бетонна стена. Спомних си какво бе казал Докс за американците — че се обявяват за миролюбци, но непрестанно воюват. Японците изповядват традиционно преклонение пред природата, но ето че тук се стараеха да я погребат без остатък в бетонен саркофаг. Кога ли щеше да ни се наложи да надзърнем в огледалото и да си признаем, че традиционната ни обич към природата се е превърнала в отявлена лъжа.

След като огледахме каквото можеше да се види от вана, ние спряхме, за да пообиколя пеш. Докс също искаше да се разтъпче, но трябваше да признае, че в затънтено градче като Уаджима бялата му физиономия и грамадната фигура ще привлекат внимание, с което не би се справило дори изключителното му умение да остава незабелязан. Той легна на задната седалка, а аз излязох под студеното небе, потъмняло от дъждовни облаци.

Градът ми се стори някак уморен. Видях много хора с прошарени коси и никакви деца, макар да предполагах, че все някъде трябва да има и по-млади жители. От двете страни на пътя се трупаха отпадъци от риболовната промишленост — скъсани мрежи, строшени шамандури, ръждиви капани за крабове. Повечето боклуци бяха покрити със сини платнища, които загръщаха купчините отдолу като тръпнещи савани. Навсякъде кряскаха чайки. Отвъд отпадъците десетки корабчета се люшкаха върху вълните и с тих пукот дърпаха швартовите въжета, а мачтите и такелажите им се чернееха като скелети на фона на облачния хоризонт. Вятърът търкулна покрай

нозете ми смачкана пластмасова чаша за кафе; от небето над водата бавно се спускаше студена мъгла.

Може би планираха да се срещнат тук, но не ми се вярваше. Първо, мястото беше прекалено открито; второ, наоколо можеше да има хора. Тръгнах на изток по брега. Край водата лежаха грамадни бетонни пирамиди като неизбухнали боеприпаси от някаква отдавна забравена война. Мъглата се съгъстяваше, облаците ставаха все по-тъмни и усещах, че се задава буря.

Отвъд пирамидите стигнах до нещо като парк, използван за склад на бъдещи строежи. Там бяха паркирани камиони и тук-там видях натрупани торби цимент, бетонобъркачки и други материали. След широкото тревисто поле започваше кална ивица, а по-нататък беше морето. Тук, помислих си аз, тук ще го направят. Мястото е идеално. Не по-малко идеално беше и за снайперист. Използвах фотоапарата, който бяхме купили в Ню Йорк, за да направя снимки под различен ъгъл, после се върнах във вана, за да запозная Докс с терена.

Малко преди два часа следобед приключихме с разглеждането на снимките и потеглихме към странноприемницата. Тя се оказа малка триетажна сграда, отделена от морето с тесния крайбрежен път и затревена ивица. Спрях на паркинга отзад.

— Ще издържиш ли в колата? — попитах. — Не знам кога ще се появят хората на Ямаото. Може да се забавят.

— Готин, веднъж чаках три дни в калта, докато се появи обектът. Надупчих го от седемстотин метра. В сравнение с това каросерията на ван е същински рай. Имам си спален чувал, дунапренов дюшек, храна, вода, пластмасово шише за едната нужда, кофа и найлонови торбички за другата. Плюс четиво, включително висококачествена японска порнография. По-хубаво от това — здраве му кажи.

— Е, значи ще трябва да почукам, преди да вляза — подхвърлих и той се разсмя.

Огледах се през стъклата в двете посоки. На паркинга имаше още три коли, може би на работещи в странноприемницата, а може би и на гости от вчерашния или по-ранен ден. Бяха малки, стари тойоти и нито една нямаше токийски номер. Останах с чувството, че хората на Ямаото още не са пристигнали. Все пак се постарах да запомня колите, за да ги разпозная, ако ги видя по-късно.

— Може да зърнеш нашите приятели преди мен — казах. — Очаквам да паркират тук, също като нас.

— Да, ако чуя кола, ще надникна тайно. Видя ли нещо перспективно, ще ти звънна по клетъчния телефон.

Слязох и заобиколих към входа. Вътре веднага ме посрещна топлият мирис на благовония и рогозки татами. Жена на средна възраст в синьо кимоно ме поздрави с поклон. Събух си обувките и я последвах навътре. Тя ме настани на ниска масичка във фойето и изчака аз — или може би трябва да кажа Уатанабе-сан — да попълня фиша за настаняване.

Цялата процедура имаше леко ритуален дух и осъзнах, че хората на Ямаото вероятно също ще трябва да се задържат тук. Огледах се за подходяща наблюдателна точка и с радост забелязах на втория етаж място за отдых с изглед към фойето. Оттам се виждаше морето и — което бе по-важно за мен — входът, през който щяха да влязат хората на Ямаото.

Жената се върна с чаша ечемичен чай.

— Сам ли пътувате, Уатанабе-сан? — попита тя, очаквайки несъмнено да отговоря и на недоизказания въпрос „Защо?“

— Да — потвърдих. — Жена ми почина наскоро и тъй като меденият ни месец бе в тази област, пожелах да се върна тук.

— Опечалена съм от вашата загуба — каза тя и сведе глава.

Както очаквах, след като чу тъжната история на Уатанабе, тя не зададе други въпроси и не се наложи повече да я лъжа. Но бях сигурен, че новината ще се разчуе сред персонала и следователно никой няма да се учуди, че печалният Уатанабе седи замислен часове наред на онзи балкон на втория етаж.

Оставих багажа в стаята си на третия етаж — квадратна, застлана с рогозки и с изглед към морето, който бе впечатляващ, макар да го загрозяваха провисналите кабели на високоволтовите далекопроводи. После слязох в ресторанта, седнах така, че да виждам входа, и без да бързам, обядвах със стриди от залива Анамизу, сладки скариди от дълбините на Японско море и местна зимна жълтоперка с настъргана ряпа и червени чушки. Докато се хранех, дойдоха няколко възрастни двойки, но явно не бяха хората, които очаквахме.

След това се оттеглих на втория етаж, където зачаках, като се преструвах на унесен в размисли. Навън бе започнало да се смрачава,

когато клетъчният ми телефон забръмча. Погледнах екранчето — беше Докс.

Натиснах бутона за приемане.

— Да.

— Изглежда, че най-после си имаме компания — съобщи той.

— Сигурен ли си?

— Да кажем, че имам силно предчувствие. В момента влизат.

— Как изглеждат?

— О, не бой се, няма да ги сбъркаш.

— Какво искаш да кажеш?

— Само гледай и ще разбереш.

Погледнах надолу към фойето. Чух как входната врата се отвори и затвори. Жената със синьото кимоно, която ме бе посрещнала, подвижна: „Ираша имасе“ — добре дошли — и изтича иззад плота на рецепцията. След миг под мен се появиха двама грамадни мъже, очевидно борци сумисти. Отдръпнах се назад, за да не ме забележат. Под този ъгъл бе трудно да бъда сигурен, но по моя преценка всеки от тях тежеше над сто и петдесет килограма. Все едно виждах главите и плещите на двойка бизони.

— Ах, мамка му — прошепнах впечатлен.

— Предполагам, че си ги видял — рече Докс.

— Божичко, ние имаме само четири стрелички.

— Да. Както казва, ако не се лъжа, Рой Шайдър в „Челюсти“: „Ще ни трябва по-голям кораб“.

Двамата казаха нещо на жената, но не чух какво точно. Тя ги въведе навътре.

Занаятът им личеше не само по физиката. Притежаваха онази бавна сумистка походка, онзи царствен вид — едва ли не божествен, — породен от сплавта на сила и слава. Бяха свикнали да ги гледат, да бъдат обект на внимание и страхопочитание и крачеха тъй, сякаш преклонението им се полагаше по право, без задължение да се отплащат с нещо повече от пасивното му приемане.

Отдръпнах се още малко назад.

— Видя ли каква кола карат? — попитах.

— Естествено. Голям винен кадилак с волан отляво. Подходяща кола за якудза. Трябваше да са те.

— А номера видя ли?

— Да.

Той ми го продиктува и аз го записах.

— Добре, изчакай — казах. — Ще ти се обадя пак.

— Разбрано.

Позвъних на Тацу. След няколко сигнала немощният му глас изрече:

— Хай.

— Как я караш? — попитах.

— Още съм жив.

Изведнъж ме обзе мъчителната мисъл, че някой ден съвсем скоро ще му позвъня, но той няма да отговори, защото вече няма да бъде между живите.

Прогоних я и заговорих:

— Мисля, че нашите хора пристигнаха, но трябва да бъде сигурен. Кито и Санада... сумисти ли са?

— Не знам. Но мога да разбера.

— Добре. Ето и номера на колата, която карат. Токийски е.

Продиктувах му номера. Той обеща да ми позвъни.

Хвърлих предпазлив поглед към фоайето. Двамата бяха приключили с регистрацията и жената в синьо ги водеше към асансьора, навярно за да им покаже стаите.

Петнайсет минути по-късно Тацу ми се обади.

— Те са. И двамата са бивши сумисти, напуснали поради контузии. Колата е регистрирана на името на Кито.

— Добре. Пристъпвам към действие. Скоро ще ти се обадя.

Прекъснах и позвъних на Докс.

— Прав беше. Точно тях чакахме. Бивши сумисти.

— Бивши ли? На мен ми изглеждат съвсем настоящи.

— Напълно те разбирам.

— Дали ги е бивало като борци?

— Откъде да знам, по дяволите?

— Просто се чудех дали можем да ги повалим, ако се наложи.

— Да ги повалим? Общо тежат към триста кило. Ако ще ги поваляме, трябва да е само със стрелба от разстояние, това е положението. И то само защото не можем да използваме авиация.

— Добре де, просто се опитвах да разработя резервен план.

— Ако се наложи да влезем в ръкопашна схватка с тия приятели, препоръчвам ти да прибегнеш към молитва.

— Ти се моли колкото си щеш. Аз предпочитам да разчитам на нещо по-остро.

— Дано да е харпун. А и с него не знам дали ще засегнеш важен орган.

— Ами ако...

— Виж какво, не че не ми се обсъжда най-подходящият начин за убиване на сумист — прекъснах го, — но след като изяснихме положението, може би сега е моментът да се промъкнеш и да лепнеш предавателя на колата им. Аз ще стоя тук и ще те предупредя, ако тръгнат да излизат.

— Разбрано.

Две минути по-късно той пак се обади.

— Готово. Където и да отидат, можем да ги следим от разстояние и ще знаем кога спират. А ако тръгнат пеш, просто ще следваме тътена на земята под нозете им.

— Да, бе — изсумтях и си спомних, че разполагаме само с четири стрелички. Канезаки бе казал, че са предвидени и за носорог. Надявах се да е говорил буквално. Иначе ни чакаха неприятности.

18.

Следващите трийсет часа бяха запълнени предимно с наблюдение и чакане. Странноприемницата имаше превъзходна *кайсеки* — японска висша кулинария, — а горещите минерални бани *онсен* бяха чудесни. Насладих се и на двете, за да не привлека внимание с въздържанието си, макар да се чувствах малко виновен, че трябва да оставя Докс във вана. През втория ден на два пъти го откарах до уединени места, където да се разтъпче и да подиша чист въздух. Той през цялото време беше в добро настроение и аз си помислих, че незнайните божества на морските пехотинци би трябвало да са доволни.

Облаците от предишния ден прераснаха в буря, която се развилия малко след полунощ. Седях в нишата на моята стая с изгасени светлини и гледах ту монитора на устройството за следене, според който кадилакът не беше помръднал, ту мрачното море отвън. Малко след два телефонът ми забръмча. Беше Докс.

— Нашите приятели се качват в колата — съобщи той. — Чудя се с кого ли имат среща в такава буря и по това време.

— Ще разберем — казах аз.

Станах, облякох водонепроницаемите панталони и яке, които бях купил точно за такъв случай, и тръгнах към вратата.

Фоайето на странноприемницата беше пусто. Разбира се, имах подготвена история, че искам да се разходя под дъжда, но щеше да звучи малко пресилено и се радвах, че не се налага да я използвам.

Последвахме кадилака на половин километър дистанция. Докс, облечен в черно яке с найлонова подплата, седеше до мен и наблюдаваше монитора. Кадилакът се виждаше като мигаща червена точка върху компютърната карта и го следяхме без затруднения. Дотук добре.

По крайбрежния път не срещнахме нито една кола. След няколко минути червената светлинка почна да се движи хаотично — лъкатушеше и описваше осмици.

— Проверяват за опашка — отбеляза Докс.

Аз кимнах.

— Затова спазваме дистанция.

След още няколко минути червената светлина зави надясно към парка, използван за строителен склад, който бях проучил по-рано, после спря.

— Какво ти разправях — рекох с усмивка.

Докс се изсмя.

— Както казах веднъж, коварните умове мислят еднакво.

Изключих фаровете и изминахме остатъка от пътя с помощта на приборите за нощно виждане. Всичко вървеше добре. На сто метра след парка отбихме встрани и спряхме. Докато се екипирахме, дъждът барабанеше по стоманения покрив на вана.

— Не забравяй, цели се в шията — напомних аз, навивайки лепенки около крачолите си, за да не издават шум при триенето. — Колкото по-далече от шията улучиш, толкова по-бавно ще подейства упойката. А не искам да танцувам в тъмното с двама полузамаяни и много ядосани сумисти.

— Сигурен ли си? Бих платил скъпо за такова зрелище.

В зеленото сияние на прибора за нощно виждане забелязах как се хили под масивните очила.

— Започни с по една стреличка на човек — казах. — Виж дали ще свърши работа. Трябват ни упоени само за минута, но като им гледам размерите, не знам. Значи ако първият изстрел не подейства веднага, стреляй отново. Не рискувай. Ако се наложи да ги застреляме, няма да изглежда, че са ограбили китайците. А това е целият смисъл на упражнението.

— Разбрано.

Проверих отново пистолета, за да съм сигурен, че има патрон в цевта.

— Готов ли си?

— По-готов няма накъде, готин.

— Да тръгваме.

Вече се бях погрижил да изключа лампичката в купето и ванът остана тъмен, докато излизахме. Затворихме вратата тихо, но дъждът се сипеше с такава сила, че и да бяхме я блъснали, едва ли някой щеше да чуе.

Промъкнахме се през разкаляния терен към кадилака, като въртяхме в движение глави и оръжия наляво-надясно. През приборите всичко се виждаше като в бял ден. Колата беше празна. Спряхме до нея и огледахме лекия наклон към морето.

Ето ги — само на десет метра от нас, стояха на ръба на приборя като две канари, надвиснали над водата. Бяха облечени с шлифери и държаха над главите си чадъри, които изглеждаха миниатюрни в сравнение с масивните им туловища.

— Леле, мой човек — прошепна Докс. — Ако им пъкнеш електрически крушки в устата, ще заприличат на фарове.

Единият сумист държеше до ухото си клетъчен телефон, но не чувах гласа му през шума на пороя. Другият се бе вторачил в малък монитор и аз разбрах, че те използват свое джипиес оборудване за връзка с кораба, който доставяше пратката. На земята между тях лежеше черен найлонов чувал, вероятно парите за стоката.

Свалих очилата за момент и изчаках очите ми да привикнат с мрака. Исках да разбера доколко би могъл да вижда в тази тъмница човек без допълнителна апаратура. С удоволствие установих, че няма да види кой знае какво. Имаше слаба светлина от далечните улични лампи и от прозиращата през облаците луна — според мен достатъчно, за да осъществят размяната с китайците, но не и за да различат отделни физиономии. Ако внимавахме да не се очертаем на фона на отразената светлина от градчето, нямаше да ни забележат, преди да е станало твърде късно.

Отново си сложих очилата. След миг нейде откъм морето долетя проблясък. Сумистът с телефона извади фенерче и подаде обратен сигнал. Направих знак на Докс, той кимна, после се отдалечи да заеме позиция за стрелба.

Светлината в морето отново замига, този път по-близо, и сумистът пак отговори. След няколко минути през равномерния шум на дъжда чух бучене на двигател, после по вълните се зададе надуваем катамаран.

Сърцето ми се разгуптя. Започваме, помислих си.

Извадих клетъчния телефон и се обадох на Докс. Екранчетата на двата аппарата бяха закрити с лепенки, за да не ни издаде светлината им.

— На позиция ли си? — прошепнах.

— Потвърждавам. Лежа на възвишението, петдесет метра зад теб. Идеална позиция и чиста линия за стрелба.

— Виждаш ли лодката?

— Виждам я. Изглежда, че на борда има двама... не, чакай, трима китайци.

— Добре. Изчакай да слязат от лодката всички или колкото са решили, после повали сумистите. Останалото е моя работа.

— Разбрано.

Изключих и прибрах телефона.

Лодката приближаваше. Когато достигна брега, различих отделните физиономии. Никой не носеше прибор за нощно виждане. Явно не смятаха, че ще им потрябва.

Един от китайците изключи двигателя и го вдигна над водата. Друг скочи в прибоя и започна да газии напред, теглейки с въже лодката подир себе си. Когато я изтегли на пясъка, другите двама също слязоха. Всеки от тях носеше голяма водонепроницаема торба. Върнаха се на лодката още два пъти. Когато приключиха, на пясъка лежаха шест торби.

Китаецът, който бе скочил пръв, махна с ръка на сумистите. Другите двама стояха настрани и ги гледаха предпазливо. Единият от грамадните мъжаги вдигна чувала с парите и тръгна напред, другият го следваше, несъмнено за да осигури прикритие, ако нещо се обърка. Както и щеше да стане след малко.

Аз се измъкнах иззад кадилака и безшумно тръгнах към водата.

Китаецът отвори една от торбите, вероятно за да покаже на водещия сумист стоката вътре.

Стигнах до прибоя на десет метра от тях и нагазих до коленете. Водата беше студена, но почти не я усетих. Започнах да ги заобикалям по фланга, ниско приведен и стиснал с две ръце насочения напред пистолет. Движех се бавно, за да не ме забележат. Исках да стигна колкото се може по-близо. Ако не успеех да поваля всички веднага, оцелелият можеше да стреля по пламъчето от моя заглушител, а не изгарях от желание паникьосани китайски бандити да ме обсипват с куршуми от една ръка разстояние, както съм без прикритие.

Някъде зад нас се раздаде тих пукот. Вторият сумист ахна и шумно се плесна с длан по шията.

Всички застинаха и се вторачиха в него.

Аз се промъкнах по-близо. Вече ни делиха само четири метра.

Ако предният сумист не се бе завъртял също, китайците вероятно щяха да го застрелят на място. Но ръцете му бяха на показ и той изглеждаше не по-малко изненадан от тях.

Вторият сумист направи неуверена крачка напред. Предният китаец извика нещо, навярно предупреждение, и отстъпи.

Три метра.

Първият сумист започна да се обръща пак към китайците, посягайки под шлифера си.

Раздаде се нов тих пукот. Вместо да бръкне под дрехата, сумистът извика и се хвана за шията.

Патроните със сгъстен въглероден диоксид не създаваха проблясък от дулото. А в тъмното и дъжда бе почти невъзможно да се определи откъде е долетял звукът на изстрела и дали изобщо е било изстрел.

Вече и двамата сумисти залитаха. Китайците гледаха втренчено и на лицата им бе застинало международното изражение в стил „Какво става, мамка му?“

Първият сумист се свлече на колене. Другият налетя на него и се препъна. Китайците се пръснаха на всички страни и падащият сумист рухна върху партньора си като отсечено дърво. Земята се разтrese от удара, а китайците възкликнаха в един глас и измъкнаха картечни пистолети. Насочиха ги първо към камарата от сумисти, после мозъците им навярно схванаха нещо, защото те почнаха трескаво да се озъртат из мрака с разширени очи.

Насочих инфрачервения лазер в главата на най-далечния. С прибора за нощно виждане различавах съвсем ясно точката. Знаех, че без очилата тя е невидима. Дълбоко си поех дъх, издишах и плавно натиснах спусъка.

Пуффф. Куршумът четирийсет и пети калибър го улучи в главата отстрани и той беззвучно се просна на земята.

Пуффф. Вторият рухна по същия начин.

Третият погледна падналите си съучастници. После може би осъзна какво става и започна да се извърща към мен.

Твърде късно. Прострелях и него в главата, и той се свлече до другите двама.

Огледах плажа. На няколко метра от нас сумистите все още лежаха по очи един върху друг. С тревожна изненада осъзнах, че долният вероятно се задушаваше. Лицето му лежеше в калта, а колкото и да бе едър, отгоре го притискаше страховтна тежест. Ако се задушеше, нещата нямаше да изглеждат както искахме. Направих знак на Докс да се приближи и тръгнах към брега.

Приблжих се изотзад и подритнах двамата с мокрия си ботуш. Никаква реакция. Добре, бяха в безсъзнание. Прибрах пистолета в кобура и опипах под шлиферите им. В един момент първият бе посегнал за нещо, значи носеха оръжие. Ето го, пистолет, пъхнат под безкрайно дългия му колан. Измъкнах оръжието и го метнах в прибоа, после въпреки пречките на гънките надиплена плът, повторих операцията и с втория.

Хванах горния за китката. Задърпах с всичка сила, но все едно се мъчех да изкореня дърво.

Дявол да го вземе, долният вече определено гълташе кал. Пак дръпнах. Отново никакъв резултат.

След миг Докс се озова до мен.

— Добра стрелба — похвали се той. — И двата изстрела право в целта. — Но и ти не си поплюваш.

— Помогни ми с този тип — казах, продължавайки да дърпам сумиста за китката. — Мисля, че ще задуши онзи под него.

— Ах, мамка му!

Докс захвърли въздушната пушка и сграбчи сумиста за ръката. Успяхме отчасти да го издърпаме от партньора му, но не беше достатъчно. Клекнах и вдигнах от земята главата на долния. Очите му бяха затворени, а лицето облепено с кал. Не успях да разбера дали диша.

— Ако се нуждае от първа помощ, не ме брой — рече зад мен Докс.

Притиснах ухо към гърдите на сумиста, но не чух нищо.

— Все още е притиснат. Трябва да махнем горния. Търкулни го или го дръпни по някакъв начин.

— Дявол да го вземе, мой човек, по-добре да се опитам да мръдна онзи кадилак.

— Сериозно говоря, мътните да те вземат. Не можем да си позволим един от двамата да умре от задушаване. Няма да пасва на

картинката.

Докс застана до мен и заедно се вкопчихме в шлифера на сумиста отзад. Платът беше хлъзгав от дъжда и калта, и не бе лесно да стиснем здраво. Помислих си: „В най-лошия случай, ако е мъртъв, ще вземем един от картечните пистолети и ще го застреляме. Тогава ще изглежда, че е умрял в престрелка с китайците, а неговият партньор е избягал с парите и дрогата. Не е толкова добре колкото трима мъртви китайци и двама изчезнали биячи от якудза, но и няма да е тотална загуба.“

Погледнах Докс.

— Едно, две, три!

Задърпахме. Инертната маса на сумиста се съпротивляваше. И надделя.

— Това се казва качествена дреха — подметна Докс. — За секунда около сто и осемдесет килограма висяха без друга опора, освен шлифера.

— Отново. Едно, две...

С дивашки крясък сумистът се превъртя и сграбчи китката ми с масивната си длан. Не знаех дали се е преструвал на мъртъв или внезапно се е свестил.

— Мамка му! — изкрещях и опитах да се измъкна, но бях безпомощен като дете.

Докс реагира мигновено. Отскочи назад и измъкна пистолета.

— Не стреляй! — извиках. — Не и със същия пистолет, с който очистих китайците!

Лицето на сумиста лъщеше от стичащата се кал и вода. Очите му бяха безумно изблещени, зъбите оголени в хищна гримаса. Той изръмжа и започна да ме завърта, стискайки ме за китката.

Проснах се по задник и забих двата си крака в лицето му отстрани. Напънах и с обединената сила на гърба и бедрата успях да се измъкна от хватката.

Търкулнах се настрани и скочих на крака в мига, когато той стори същото. Сумистът изрева нещо нечленоразделно и ме нападна. Отскочих и извиках на Докс:

— Пушката!

Сумистът отново се хвърли напред. Този път едва успях да му се изплъзна. Скоростта и координацията му не бяха добри заради

упойката, но не знаех колко ще трае това.

Сумистът спря и застана срещу мен. Дъхът му тътнеше като далечна гръмотевица. Усещах, че почва да разсъждава. Този път щеше да нападне по-бавно и нямаше да ме изпусне.

Отстрани долетя тих пукот. Сумистът се хвана за корема и изръмжа. После ме погледна с пламтящи очи.

— Казах ти в шията! — извиках аз и насочих пистолета напред.

— Правя каквото мога! — отвърна Докс някъде отдясно.

— *Угоку на! Самонайто уцузо!* — изкрещях на японски. Не мърдай или ще стрелям!

Надявах се заплахата да го спре поне за малко. Ако наистина се наложеше да го застрелям, това щеше да провали всичко. Но ако не го убиех, щеше да ме прекърши като вейка.

После осъзнах: сумистът ни бе чул да говорим на английски, а сега на японски. Не исках да запомни това. Но може би имаше начин да го объркам.

— *Уау ай ни!* — извиках аз, използвайки оскъдните си познания по китайски. — *Уау ай ни! Ни ай уау ма?*

Викът ми сякаш само още повече разяри сумиста. Той се подпря с една ръка на земята, набирайки енергия за атака. Пухтеше като локомотив. За секунда ми мина безумната мисъл: може би той тип говори китайски?

Отскочих наляво, после надясно, като си мислех: „Хайде, хайде, онзи боклук би трябвало да подейства бързо...“

Сумистът ме следеше с яростен поглед. После тръсна глава, сякаш за да я избистри. Безмълвно въздъхнах от облекчение.

Той направи неуверена крачка към мен, после още една. Отстъпих встрани към приборя. Небето над водата беше по-тъмно и щеше да му по-трудно да различи силуета ми там.

Той продължаваше да се приближава, но вече вървеше на автопилот, с протегнати напред ръце като сомнамбул. Отстъпих настрани, без да го изпускам от поглед. Мъжът направи две крачки. Три. Осъ една.

Ах, по дяволите, щеше да се добере до водата.

— *Ой! Кочи да! Кочи да!* — изкрещях аз. Хей! Насам! Насам! После добавих отново на китайски, за да объркам картината: — *Уау ай ни! Уау ай ни!*

Сумистът вече беше на ръба на водата. Аз отново извиках.
Той започна да се извързва към мен. Въздъгнах от облекчение.

Сумистът залитна за секунда — първо към брега, после към морето.

Докс застана до мен и метна пушката на рамо. Гледахме като омагьосани.

Към брега, към морето...

Осъзнах, че двамата неволно сме се изпънали назад, сякаш искахме да повлияем на сумиста със собствените си тела. Докс прошепна:

— Хайде, хайде...

Сумистът се килна напред и рухна в прибой сред гейзер от пръски.

— По дяволите, пак отначало — изруга Докс и заедно се втурнахме напред.

Макар да тежеше някъде към двеста килограма, сумистът се държеше на вода доста добре. Хванахме го за реверите и някак успяхме да го преобърнем по гръб и да го издърпаме по калния бряг колкото лицето му да не е във водата.

Отдръпнахме се на два-три метра и спряхме да си поемем дъх. След малко Докс се разсмя.

— По-щур момент не съм имал — заяви той.

Аз също се разсмях. Да, беше ни се разминало на косъм. — Хей, мой човек — рече Докс, — за какъв дявол му крещеше на китайски?

— Не искам да кажат на някого, че нападателите са говорили на английски и японски. Ако такава вест стигне до Ямаото, веднага ще му напомни за мен. Опитвах се да замъгля картината.

— Да, но от къде на къде „уау ай ни“? Това значи „Обичам те“. Нищо чудно, че човекът реши да ни претрепе, щом ти взе да му разправяш колко си влюбен в него.

Пак се разсмяхме.

— Само този израз знам на китайски — обясних аз.

— Е, от личен опит съм се убедил, че е полезно да знаеш тези думи на всеки език. Някой ден ще трябва да ми разправиш как точно си ги научил.

— Добре — съгласих се, все още задъхан. — Хайде сега...

Земята под нас се разтресе. Вдигнах очи и видях как вторият сумист връхлита покрай прибоя към нас като товарен влак.

Док смъкна пушката от рамо. Всичко се развиваше като в забавен кадър.

— За Бога, стреляй в шията! — извиках.

Докс падна на коляно и се прицели. Но нямаше време. Сумистът го блъсна като снаряд и стреличката се заби в калта без малкият заряд в нея да експлодира. Докс отхвъркна във въздуха и тежко се стовари на земята.

Без да мисля, направих две крачки и се хвърлих на гърба на сумиста. Преметнах лакът през гърлото му за хадака джиме — приспивната хватка, която бях прилагал хиляди пъти през десетилетията си тренировки по джудо в „Кодокан“ в Токио. Приложена правилно, хватката прекъсва прилива на кръв към мозъка и предизвиква изпадане в безсъзнание след секунди. Но просто нямаше начин да я приложа правилно срещу тип, чиято шия бе по-яка от телеграфен стълб. Усещах, че притискането изобщо не пречи на сумиста. Само го ядосваше още повече. Той изръмжа и посегна назад да ме сграбчи, но аз се смъкнах надолу, за да избегна разперената му лапа. Тогава той почна да се върти в кръг, опитвайки да ме отхвърли. Стисках отчаяно. Той се завъртя още по-бързо и блъсна ръцете ми нагоре. Шията и главата му бяха омазани с кал; не успях да се удържа и отхвъркнах. Паднах на земята и се търкулнах, изпълнен с първобитен ужас, че той ще се стовари върху мен да ме смаже.

За момент сумистът спря, огледа се насам-натам и аз осъзнах, че в тъмното и навярно все още замаян от упойката, временно ме е изгубил от поглед. Озърнах се и забелязах жълтата опашка на стреличката да стърчи от калта. Пролазах към нея.

Докс изстена и сумистът се завъртя към звука. Грабнах стреличката и скочих на крака.

Докс изстена отново. Сумистът изръмжа гневно и с тежка крачка се отправи към него. Видях, че е само на метър-два от мен. Хвърлих се напред, като се молех да е толкова съсредоточен в търсенето на Докс, че да не ме чуе.

Чу ме в последната секунда, но вече бе твърде късно. Понечи да се завърти и аз се хвърлих на гърба му, отново с хадакаджиме — само че този път вместо да притисна длан към тила му, аз го намушках със

стреличката в шията отстрани. Зарядът избухна с пукот и ярък блясък. Той изрева и се опита отново да ме изтръска с въртене. Но още преди да започне, падна на едно коляно, после подгъна и другото. Разбрах, че упойката действа и леко отпуснах шията му.

Сумистът се подпря на ръце. Предпазливо скочих от гърба му и отстъпих настрана.

После той се изправи и пак тръгна срещу мен. Мамка му, не може да бъде истина, помислих си. Извадих пистолета и се прицелих.

Сумистът залитна, сгромоляса се на една страна и остана да лежи неподвижно.

Изтичах към Докс. Нощните му очила бяха се смъкнали от удара.

— Добре ли си? — попитах, докато кляках до него.

— По дяволите — изпъшка той, като се въртеше насам-натам. —

По дяволите.

После изтърси поредица неописуемо изобретателни ругатни.

— Е, движиш се — отбелязах. — Не може да си чак толкова зле.

Той се надигна и седна със стон.

— Копелето ми изкара въздуха. Слава Богу, че зад мен нямаше нищо, освен въздух, иначе сега щях да съм станал на палачинка. Оох, хубаво е да си жив.

Помогнах му да се изправи на крака. Намерихме прибора за нощно виждане и той си го сложи. Сумистът беше загубил съзнание.

— Да, радвам се, че не го оставихме да се задуши — каза Докс, разтривайки ребрата си. — Би било истинска трагедия.

— Мислех, че си снайперист! За Бога, ти улучи единия в корема, а последният ти изстрел беше право в калта!

— Хей, като знаеш толкова много, кога за последен път си се опитвал да повалиш разярена тлъста горила, хукнала право към теб?

— Преди около десет секунди!

— Добре де, ако не беше толкова зает да танцуваш, щеше да забележиш, че едва имах време да вдигна проклетата пушка, камо ли да се прицеля.

Спогледахме се гневно. После Докс прихна. Аз също и изведнъж се разсмяхме тъй буйно, че за няколко секунди загубихме дар слово. Просто така става винаги. Когато заплахата отmine, веселието идва да запълни празнината.

— Кажи ми едно — рече Докс, докато повдигаше очилата, за да си избърше очите. — Без прибора не видях добре, но правилно ли ми се стори, че те зърнах да скачаш върху гърба на онова чудовище?

Аз все още се смеех.

— Да, наистина. Исках...

Той се плесна по бедрото.

— Дявол да те вземе, човече, сериозно ти казвам, това беше най-тъпото нещо, което съм виждал в живота си. Нали разбираш, ако онзи беше съобразил, че трябва само да се просне по гръб, сега щях да те изстъргвам с лопатка.

— Май не трябваше да се опитвам да го удуша.

— Да, без майтап, не трябваше да се опитваш да го удушиш. Просто трябваше да се изкатериш по него и да го вдигнеш във въздуха за косата. Веднъж така постъпиха с мен и имам голям късмет, че съм жив да разкажа.

Пак се разсмяхме.

— Благодаря, готин. Няма да го забравя — каза Докс, когато смехът позаглъхна.

— Да забравиш ли? Боя се, че непрекъснато ще ми го напомняш.

— Разчитай на това.

— Добре, хайде да действваме, преди да са се събудили.

— Готин, ако дадат какъвто и да било признак на живот, ще изпразня целия пълнител в тях, ще презаредя и пак ще ги надупча.

— Знам. Затова дай да свършваме и да изчезваме. Ще можеш ли да носиш чантите?

— Да, само съм натъртен. Мисля, че нямам нищо счупено.

Докато Докс товареше торбите във вана, аз прибрах предавателя от кадилака. После се върнах при китайците. И тримата лежах по очи. Преобърнах ги по гръб и ги прострелях в гърдите. Исках да изглежда, че сумистите са ги нападнали от засада и са довършили ранените жертви с изстрелите в главата, с които всъщност бях почнал.

Върнах се при сумистите. Виждаше се, че дишат. С лека тревога сложих пистолета си в ръката на единия и пратих няколко изстрела към водата. После повторих същото и с другия. Вероятно се престаравах, но исках по ръцете им да има следи от барут. Стреличките все още стърчаха от телата им. Извадих ги и ги пяхнах в джоба си.

Докс вече ме чакаше във вана с включен двигател. Качих се и потеглихме.

Докато аз карах, Докс провери торбата.

— Дявол да го вземе, готин, няма да броя сега, но тук има сума ти мангизи.

— Добре — казах с усмивка. Исках Докс да получи голяма печалба. Заслужаваше я.

Намерихме едно пусто място на брега, спряхме и нагазихме във вълните. Заехме се да изпразваме чантите във водата и след секунди стояхме сред малки островчета от стотици хиляди хапчета. Разритахме ги из прибоя, за да сме сигурни, че солената вода ще ги разтвори.

— Весели риби ще има по тия места — отбеляза Докс, когато приключихме.

Потеглихме обратно към странноприемницата. Не исках да оставам, но ако си тръгнах посред нощ, щеше да изглежда подозрително.

Паркирах на същото място както преди и изключих двигателя. Прибрахме приборите за нощното виждане и въздушната пушка, но засега задържахме пистолетите.

— Мислиш ли, че онези приятели ще се върнат? — попита Докс. Замислих се.

— Може да наминат колкото да си приберат нещата, преди да започнат живота на бегълци. Но няма начин да ни свържат с тази история. Не може да са видели лицата ни в тъмното, а мен така или иначе не са ме виждали в странноприемницата.

Помълчахме.

— Двигателят още е топъл. Чуваш ли го как пука тихо? — отбеляза Докс.

Кимнах.

— Имаш право. Добре, дай да изчакаме, докато изстине. Ако се върнат и забележат, ще е добре да знаем.

Той потупа пистолета си.

— И да сме нащрек и въоръжени.

Около час седяхме мълчаливо в мрака. Чувствах се уморен, а знаех, че и Докс е грохнал. След адреналиновия прилив на битката следва рязък упадък и тялото дотолкова жадува за отдиш, че изпадаш в нещо като вцепенение. Именно затова Наполеон е знаел, че най-

добрият момент за контраатака идва веднага след сражение, когато противникът още е замаян от победата.

Постепенно пукането на двигателя стана все по-откъслечно и накрая спря. Изчезнаха струйките пара, процеждащи се изпод капака.

— Добре, аз се прибирам — казах. — Персоналът скоро ще се събуди, а не искам да ме виждат. Извинявай, че ще трябва да изкараш още една нощ във вана.

Той потупа торбата и се ухили.

— Бих казал, че си заслужава.

Да, дотук си заслужаваше. Но още не беше свършило.

19.

Дилайла пиеше капучино в едно от любимите си парижки кафенета — „Ше Прюн“ до канала Сен Мартен. Обикновено след като се усамотеше за час тук да наблюдава хората, да чете книга или просто да гледа водата, тя усещаше прилив на покой в тялото и съзнанието си, но днес ефектът се бавеше.

Няколкото дни в Манхатън след срещата с Мидори също не ѝ помогнаха. Там тя посети галерията „Нойе“, напазарува из магазините в месарския квартал и пробяга километри наред в Сентрал Парк, но нищо не я облекчи. С радост най-сетне напусна Ню Йорк и се завърна у дома, ала и тук не се чувстваше в свои води.

Измъчваше я мисълта, че вероятно изобщо не е трябвало да отива в Ню Йорк. Тогава се чувстваше разочарована, ревнива и гневна, и всичко това бе замъглило ума ѝ. Но сега, след като установи, че Рейн е убил бащата на Мидори и че жената го знае, перспективите се променяха. Хората не превъзможват подобни неща дори и в името на детето. Мидори може и да се е почувствала „объркана“ в момента и някогашната страст между нея и Рейн временно да я е сближила с бившия любовник, изникнал ненадейно пак в нейния живот. Но да загърбиш убийството на баща си, значи да предадеш собствената си кръв. Това би нарушило всички разбирания на Дилайла за човешката същност, или поне за човешката същност както се проявяваше тя в онова малко и жестоко късче от света, където бе родният ѝ дом.

Да, вероятно за нея би било по-добре да остави Рейн и Мидори да осъзнаят сами, че стореното от Рейн ще трови завинаги почвата помежду им. Навярно с времето биха успели да изградят някакъв компромис в името на детето, но това можеше да се очаква и само по себе си не беше нежелателно. Много хора имаха деца от предишни връзки. Развеждаха се и пак се женеха, но разбира се, продължаваха да са обвързани с потомството. Защо Рейн да бъде различен? И защо тя да му отказва тази възможност?

Тогава какво бе спечелила от срещата с Мидори? Всъщност само малко информация, но нищо, което да промени пътя, по който така или иначе вървяха нещата. А цената на сведенията можеше да се окаже висока: ако Мидори споменеше пред Рейн за лудорията на Дилайла, той щеше да се разгневи съвсем оправдано. Не се знаеше накъде биха тръгнали отношенията им оттам нататък.

Измъчваше я и тревога. Жената бе казала, че Рейн заплакал, когато прегърнал детето. Точно от това се боеше Дилайла, когато той напусна Барселона. Да, боеше се, че детето ще го привлече към Мидори, но и че вече няма да бъде същият, че тези нови емоции ще повлияят на способността му да се защитава. За миг се запита какво ли върши в Токио. Каквото и да беше, Дилайла се съмняваше, че е умно или добре обмислено.

Но покрай всичко това я мъчеше и още нещо. Ако погледнеше обективно станалото, не можеше да не признае, че на практика е провела тайна операция срещу човека, когото уж обичаше толкова много. При първите признаци за неприятности, при първите съмнения и страхове бе прибегнала към професионалните инструменти и тактики, които в конкретната си рамка дележа света на агенти и мишени, на убийци и жертви. Истинска ирония на съдбата, защото Рейн бе стигнал до нея именно като заобиколи нейната същина на агент и някак се добра до скритата отдолу истинска личност.

Ако не можеше да държи разделени професионалния и личния си живот, ако се опитваше да подходи към тях по един и същ начин, щеше да изгуби. Познаваше такива хора в своята организация — хора, които смятаха, че стоят по-горе, защото използваха своето обучение, за да печелят власт, да манипулират колегите и да укриват любовници от жените си. Тя ги смяташе за жалки некадърници. А сега с изумление откриваше, че споделя техните грехове.

Е, можеше само да се съсредоточи върху проблема, да бъде нащрек и вече никога да не се поддава на изкушението. Каквото и да й струва.

Едва не се разсмя. Все още му бе толкова сърдита, а сега имаше чувството, че го е наранила и дори предала.

Не знаеше как да изкупи вината си, но щеше да опита. Ако той й дадеше шанс.

20.

Когато мобилният му телефон иззвъня, Ямаото Тоши спеше в своя апартамент в елитния квартал Мото Азабу. Той се озърна към будилника на нощното шкафче, който показваше пет и половина сутринта. Обаждане по това време можеше да означава единствено лоши новини и той веднага си помисли за доставката, която трябваше да се осъществи в Уаджима само преди няколко часа.

Седна, включи лампата и се изкашля. Погледна номера, изписан върху екранчето. Беше Куромачи, наричан просто Куро — човекът, който се занимаваше с китайците. Предчувствието му, че нещо се е случило в Уаджима, стана още по-силно.

Той разгъна телефона и го вдигна до ухото си.

— Хай.

— Ямаото-сан, простете ми, че се обаждам по това време — каза Куро на японски. — Имаме проблем с тазвечерната доставка и реших, че трябва да узнаете незабавно.

— Какво има?

— Китайците изпратили на брега трима души с катамаран да доставят стоката и да получат парите. Когато хората не се завърнали, била пратена друга моторница да провери какво е станало. Втората група открила тримата мъртви. Застреляни. Парите и стоката са изчезнали. Никаква следа от Кито и Санада.

Ямаото разтри лицето си с длан й мислено изруга: *Коматта*. Мамка му.

— Кито и Санада са надеждни хора, господине — продължи Куро след малко. — Сигурен съм...

— За момента — прекъсна го Ямаото — няма значение в какво сме сигурни. Важно е какво смятат китайците. Разговаря ли с тях?

— Да, господине. С капитана на кораба. Той ми се обади преди пет минути.

Като дете Куро бе живял няколко години в Китай, когато работодателите бяха пратили баща му във фабрика за ветрила. Затова

говореше превъзходно китайски и беше идеалният човек за връзка с „Обединен бамбук“. Ямаото се радваше, че Куро ръководи операцията, и човекът наистина се справяше добре, но понякога шефът трябва да се намеси лично, та макар и само за да демонстрира загриженост за отсрещната страна. Куро би разбрал това.

— Пусна ли хора да търсят Кито и Санада? — попита Ямаото.

— Да, господине.

— Имай го за задача номер едно. Използвай всичките си възможности. Намери ги и разбери какво е станало.

— Да, господине.

Ямаото изключи телефона. Поседя няколко минути, потънал в размисли. Какво бе станало, по дяволите? Кито и Санада наистина бяха надеждни. А дори да не бяха, би трябвало да са наясно, че една кражба от Ямаото ще им докара в най-добрия случай безумен живот като бегълци, а по-вероятно бърза смърт.

И все пак при сделка с толкова пари и наркотици изкушението нараства значително. Пък и, ако бяха невинни, защо не дойдоха при него?

В мига, който си зададе въпроса, разбра и отговора. Китайците щяха да искат кръв. Независимо дали неговите хора бяха виновни или невинни, Ямаото почти със сигурност трябваше да ги пожертва, ако искаше да предотврати война. Кито и Санада биха го разбрали. Тяхната смърт представляваше най-бързият и сигурен начин да се реши въпросът.

Той стана, отскочи до тоалетната и си облече халата. Отиде в кабинета си и извади от сейфа кодовата книга. Вътре беше записан мобилният телефон на човека, наричан Големия Лю — шефа на „Обединен бамбук“ в Тайван. Ямаото набра номера и зачака.

След малко отсреща долетя плътен, дрезгав глас:

— *Вейвей*. Ало.

— Ало, обажда се Ямаото Тоши — изрече бавно Ямаото.

Големия Лю не говореше добре английски, но това бе единственият им общ език.

Настана мълчание. После Големия Лю го наруши:

— Ние има голям проблем. Адски голям.

— Знаем. Току-що ми се обади един от моите хора.

— Това... много лошо.

— Да. В момента търсим изчезналите хора. Ще сторим всичко, за да ги намерим.

Не моите изчезнали хора. Просто хора. По-добре да се разграничи от тях. Нюансът можеше и да остане незабелязан от Големия Лю, но нямаше да навреди.

— Ти намира изчезнали хора — каза Големия Лю, — дава ги на мен. И плаща изчезнали пари. И плаща лихва за мъртви хора. Тогава аз си мисли: „Добре, това било проблем с лоши хора. Не проблем с Ямаото. Ямаото и Големия Лю пак приятели“.

Ямаото разбра смисъла и без Големия Лю да го изтъква: „Опитах ли се да защитиш своите хора, ще те смятам отговорен за стореното от тях.“

А това можеше да означава само едно: война.

Ямаото се замисли. Ако възразеше категорично, нещата лесно можеха да се изплъзнат извън контрол. Ако отстъпеше твърде лесно, Големия Лю щеше да иска още. Трябваше да открие средното положение — нещо, което да задоволи Големия Лю, без да издава слабост; нещо, което да остави на Ямаото възможност да маневрира в зависимост от следващите събития.

— Разбирам твоите тревоги — бавно изрече Ямаото, — както съм сигурен, че и ти разбираш моите. Знам, че и двамата не сме хора, прибързващи с подозренията или изводите. Не искаме нещата да излязат извън контрол.

Той помълча, оставяйки време на Големия Лю да си преведе думите на китайски, после продължи:

— Мисля, че най-важното сега е да намерим изчезналите хора. Бих искал да те държа в течение на усилията ни по този въпрос. Би ли имал нещо против да ти се обаждам по няколко пъти на ден, просто за да съм сигурен, че знаеш какво става?

При дадените обстоятелства би било чиста глупост да не поддържат редовна връзка. Ямаото си даваше сметка, че сегашният любезен разговор изисква усилие и от двамата, но трябваше да проявят още много търпение, ако искаха да предотвратят взрив на гняв и подозрения. Ала използвайки грижливо думите, Ямаото бе създал впечатлението, че прави отстъпка и иска разрешение. Не беше вярно нито едното, нито другото, но Големия Лю можеше да хареса вкуса и да клъвне.

— Мога да дам само четирийсет и осем часа за това — заяви китаецът. — Не защото не вярва на Ямаото. Защото... много сърдити хора в група на Големия Лю. Хора сега казва: „Кръв! Отмъщение!“ Не може контролира сърдити хора по-дълго.

Ямаото очакваше горе-долу подобен отговор, макар да се надяваше на по-дълга отсрочка. Сам той неведнъж бе използвал класическия подход „не че не ти вярвам, но хората ме притискат“. А в случая вероятно имаше и голяма доза истина. Ямаото трябваше да открие Кито и Санада преди нещата да се влошат.

— Разбирам — каза той. — По-късно днес ще ти се обадя с последните новини.

— Като намира изчезнали хора — предяви претенции Големия Лю, — ти не убива. Дава живи. Аз искам... поговори с тях.

И това искане не беше неочаквано. Ямаото знаеше, че Големия Лю ще го притиска, докато не срещне съпротива. Сега беше моментът да възрази.

— Не мога да обещая — изтъкна той. — Първо, защото всичко може да се случи, когато ги намеря. И второ, защото ще си имам проблеми с моите хора дори за онова, което трябва да се направи. Ако Големия Лю поиска прекалено много, моите хора ще се ядосат, дори да им казвам, че трябва да мируват.

Отново настана мълчание, докато Големия Лю осмисляше отсрещния вариант на защитата в стил „моите хора“. И тук, както преди малко, имаше значителна доза истина. Ако Ямаото предадеше двама от своите хора да бъдат измъчвани до смърт от китайците, би се сблъскал с бунт независимо от причината.

— Добре — отстъпи Големия Лю. — Хора твоя грижа. Обаждай се скоро.

— Да — обеща Ямаото и затвори.

Отново се замисли. Възможно ли бе Големия Лю да е разиграл цялото представление? В такъв случай щеше да си задържи дрогата и да вземе парите.

Но още щом му хрумна тази възможност, той я отхвърли. Заради такава печалба не би си струвало Лю да губи Ямаото като клиент; китаецът бе положил големи усилия да осигури съвместния бизнес. И отгоре на това губеше трима души. Това само по себе си беше голяма загуба.

Ямаото набра номера на Куро. Отсреща веднага отговориха.

— *Хай*.

— Имат ли китайците хора в Токио, които биха разпознали Кито и Санада? — попита Ямаото.

— Да, господине, имат няколко души, с които работим.

— Добре. Погрижи се поне един да бъде на постоянно разположение през следващите четирийсет и осем часа. Ще ни трябва, когато намерим Кито и Санада.

Настана мълчание. Несъмнено Куро обмисляше какво ще означава това за двамата сумисти.

— Разбирам напълно, господине — отговори той накрая.

Излишно бе да казва на Куро да не споменава тази част от разговора пред останалите. Ямаото щеше лично да се погрижи за това. По-късно.

21.

Същия ден следобед двамата с Докс се върнахме в Токио. По пътя се обадох на Тацу да му съобщя, че ще го посетя да докладвам. Докс, който бе стоял въоръжен и буден до сутринта, в случай че двамата сумисти се върнат, спа почти през цялото пътуване. Бе преброил парите — или поне част от тях, защото бяха страшно много — и прецени, че са около петстотин милиона йени. Над четири милиона щатски долара. Не беше зле като надница.

Странно бе да разполагам с толкова много пари, и още по-странно — колко малко значеха в момента за мен. Не чак толкова отдавна те биха представлявали върха на мечтите ми. Независимост, свобода от престъпния живот. Но вече не копнеех за независимост, поне не в предишния смисъл. А свободата, която желяех, бе преди всичко свободата да държа онова дете в прегръдката си. Парите нямаше да ми помогнат. По дяволите, както бе тръгнало, изобщо не знаех какво ще ми помогне.

Просто гледай да свършиш работата докрай, помислих си аз. Започнал си я и трябва да свършиш. Това ще ти е последната задача, а нататък ще му мислиш.

Купихме десетина по-малки торби и разделихме парите. Една част от тях изпратихме до поискване на задгранични пощенски станции, които използвахме, друга прибрахме в багажни шкафчета по гарите, трета скрихме в хотелските си стаи. Би било прекалено голям риск да ги държим на едно и също място. Когато свършихме с парите, отидох да посетя Тацу.

Приближих се до болницата и влязох все тъй предпазливо, както преди. Нямах проблеми. Телохранителят, когото видях последния път, отново стоеше пред вратата на Тацу. Като ме видя, той кимна и ме пусна да вляза.

Този път Тацу бе сам и спеше. Постоях и го огледах. Сега, без живия дух, който все още сияеше в зорките му очи, виждах болезнено ясно до каква степен болестта е съсипала тялото му. Изглеждаше

смазан и слаб, без друга защита срещу многобройните врагове, трупани през целия му дълъг живот, освен един-единствен телохранител.

Той въздъхна и се изкашля, после отвори очи. Не пролича да е изненадан, че ме вижда да стоя над него.

— Дойде да видиш дали съм още жив? — попита с крива усмивка.

— Просто се чудех какво толкова е видяла жена ти в теб.

Той се изкиска.

— Не се вижда, чаршафите го закриват.

Не прозвуча в негов стил. Разсмях се.

— Ще ти повярвам на честна дума.

Той също се разсмя.

Седнах на стола до леглото и се приведох, за да говоря тихо.

— Трябва да ти кажа нещо.

— Да?

— Следващия път, когато имам работа с хората на Ямаото, ако са двестакилограмови сумисти, не се колебай да го споменеш. Може да има значение.

Тацу пак се разсмя.

— Някои неща остават незабелязани дори от мен.

— Да, отпускаш се. Но все пак мина добре.

— Да, вече чух.

Такъв си беше Тацу. Повален, но не и победен. Вдигнах вежди и той продължи:

— Моят информатор казва, че двамата, които снощи отишли в Уаджима да вземат пратката, не са се върнали.

— Така е.

Тацу ми разказа какво знае за станалото в Уаджима. Потвърдих, че информацията е вярна.

— Китайците са позеленели от яд — продължи той. — Здравата притискат Ямаото.

— А той?

— Протака. Казал на китайците, че търси двамата под дърво и камък и ще намери начин да поправи провала.

— А китайците вярват ли му?

— Не за дълго.

Кимнах.

— Според теб как ще постъпи Ямаото?

Тацу сви рамене.

— Ще убие Кито и Санада. Или те ще дойдат да му обяснят, или сам ще ги намери. Няма друг избор.

— Мислиш ли, че ще успее да ги открие? Те сигурно знаят какво ги чака.

— Може да дойдат сами. Може да са глупави, а и сто на сто са отчаяни. Но и да не дойдат, Ямаото ще разбере от познатите им къде могат да се укрият. А доколкото чух от теб, не са твърде незабележими.

Той замълча и аз усетих, че говоренето го изтощава. Придърпа от гърдите си кислородната маска и я намести върху носа си.

— Мразя го това скапано нещо — измърмори.

Помогнах му за кислорода.

— Значи, ако намери сумистите, Ямаото може да предотврати всичко, което се мъчим да предизвикаме?

Тацу ме погледна, но не отговори. Знаех какво прави. Искаше предложението да дойде от мен, за да не се чувствам манипулиран, да вярвам, че сам взимам решенията. Естествено, тъкмо това е най-тънката манипулация.

Но фактите си оставаха.

— Естествено, ако междувременно някой атакува якудза... — казах аз.

Тацу кимна.

— Ямаото ще изглежда глупав и слаб. Няма да има друг избор, освен да отвърне на удара. След това позициите ще се втвърдят и от двете страни.

— Ами ако заподозре, че всичко е нагласено?

— Вероятно вече подозира. Но какво може да стори? Когато играта загубее, и от двете страни несъмнено ще се намерят разсъдливи хора. Винаги има такива. Но разсъдливите рядко надделяват над призивите за кървава мъст. Особено когато кръвопролитие е придружено от национална неприязън, каквато се разгаря в момента между Китай и Япония. Помисли си. Китайските парвенюта да убиват безнаказано хора от якудза на собствената им територия? Това би било нетърпимо за човек с ранга на Ямаото. След

това реакцията вече няма да се нуждае от насърчаване. Ямаото просто няма да може да я спре.

— Добре. Но как това ще ми помогне да се добера до него!

— Ако започнеш да избиваш заместниците на Ямаото, ще го принудиш да поеме всекидневното ръководство на операциите. Това ще го изкара на открито.

— Няма ли просто да си назначи нови заместници?

Тацу направи класическата си гримаса на многострадално търпение пред моята отчайваща липса на съобразителност.

— Това не ти е „Дженерал Електрик“, Рейн-сан. Хора като Ямаото не обичат да правят планове кой да ги замества. Боят се, че това би породило стремеж някой да им заеме стола.

— Но рано или късно...

— Да, рано или късно Ямаото ще запълни овакантиените места, но в разгара на войната срещу китайците ще се наложи да върши нещата сам. А ако самият той умре в хода на тази война, ще се знае ли кой точно го е убил? Може би китайците. Може би разочаровани или амбициозни елементи от собствената му организация. Ще има всякакви подозрения, но нито едно няма да падне върху теб. „Обединен бамбук“ няма причини да свърже смъртта на двама китайци в Ню Йорк със смъртта на Ямаото в Япония. Както и никой друг. Това може да е последната ти задача. После ще бъдеш свободен. Замислих се.

— Ако наистина изглежда, че е започнала война, Ямаото няма ли да стане по-предпазлив? Ако го накараме да се укрие, задачата ни няма да се улесни, а точно обратното.

— Ако Ямаото се укрие пред китайската заплаха, рискува да бъде свален от своите. А ако прекъсне престъпната си дейност, някой друг ще я поеме. Твърде много играчи биха искали да заемат мястото му.

Тацу се закашля. Посочи шкафчето до леглото и помоли:

— Подай ми водата, ако обичаш.

Подадох му чашата и той бавно отпи със сламка, после ми я върна и благодари с кимване.

— Главното е едно — продължи той. — В момента Ямаото е в безопасност, защото около него нищо не се раздвижва. Ако искаш да създадеш възможности, трябва да предизвикаш движение. Покривайки

другите позиции върху игралната дъска, той неминуемо ще отслаби своята.

Кимнах, виждайки в съсухреното му тяло все същия процъфтяващ манипулаторски дух, към който изпитвах едновременно гняв и възхищение.

Сякаш прочел мислите ми, той каза:

— Искам всичко това за себе си, Рейн-сан. Не се боя от смъртта. Боя се само да не умра, преди да довърша делото си. Но го искам и заради теб. Искам да имаш шанс да живееш със семейството си.

— Когато това приключи.

Той кимна.

— Когато приключи.

22.

Обиколих по улиците, за да се уверя, че някой не ме е проследил от болницата, после се обадох на Докс. Намерихме едно кафене и аз му разказах за какво съм разговарял с Тацу.

— Е, на мен ми звучи разумно — каза той, когато свърших.

Докс беше един от малцината ми познати, който можеше най-спокойно да нарече „разумен“ един план за отнемане на човешки живот.

— Знаеш, че няма да спечелим повече пари от това — отбелязах.
— Не че ще ни трябват.

— Хей, без теб нямаше да съм днешният богаташ.

— Ако продължиш да се мотаеш с мен, може и да не доживееш да се порадваш на богатството.

— Готов съм да рискувам.

Кимнах.

— Добре. Ако искаме да създадем впечатлението, че из Япония върлува китайски снайперист, какви боеприпаси ще ни трябват?

— По дяволите, мой човек, в днешно време кажи-речи всички използват натовския калибър 7.62. И руската карабина „Драгунов“, и британската L96, и канадската СЗА1, и естествено разните американски и натовски модели. Китайските „Тип 79“ и „Тип 85“ са просто копия на „Драгунов“. Всички използват калибър 7.62.

— Значи нищо конкретно не може да се определи като китайско?

— А, имаш предвид куршуми с червено знаме с жълти звездички в ъгъла и ситен надпис „Произведено в Китай“? Не, такива рядко се мяркат.

Не обърнах внимание на иронията.

— Добре, така или иначе би станало подозрително, ако се опитаме да бъдем прекалено достоверни. Значи всяка карабина, стреляща с калибър 7.62, ще ни свърши работа.

— Е, лично аз си падам по модела НК PSG1, който използвах в Хонконг. Стреля с куршуми 7.62 и има пълнител за двайсет патрона.

Намери ми такова нещо и ще направя сума ти поразии от цял километър. Или пък страховитата М40А3, тя също е добро оръжие. Като дърпаш спусъка, все едно счупваш стъклена пръчка.

— Ще видим какво може да уреди Канезаки.

— Ако му поискаш снайперска пушка, веднага ще разбере за кого е. Помниш ли как миналата година ни обвини, че сме се съюзили в Хонконг?

По дяволите, не бях помислил за това. При онази операция двамата с Докс се обединихме, за да премахнем един френско-арабски оръжеен търговец на име Белгази, а Канезаки осигури екипировката. Да, ако поисках от него снайперска карабина, все едно му поднасях визитната картичка на Докс.

Докс забеляза смущението ми и се разсмя.

— Не възразявам, мой човек, просто ти казвам. Половината работи, дето ги свърших през последните три години, бяха все за него. Нямам нищо против да знае, че съм замесен и в тази. Той е наясно, че ако ме ядоса, през остатъка от своя кратък и много тревожен живот непрестанно ще се озърта към покривите и ще се пита дали онзи сърбеж в тила му не е усещането как се усмихвам през оптичския мерник.

Кимнах.

— Добре. Но искам да го обработя по определен начин.

— Ти само кажи какъв е планът, готин, а аз ще изпълнявам.

Усмигнах се и си помислих: „Горкият Канезаки.“

23.

През този ден Ямаото се свърза с Големия Лю на два пъти. Нямахше какво да му съобщи, но беше важно да поддържа каналите за връзка открити, да покаже на китаеца, че е загрижен и владее положението.

Хората на Ямаото бяха обиколили всички известни познати на Кито и Санада. Някой дори бе отлетял до Фукуока на остров Кюсю, където беше роден Кито, за да разпита родителите му. Но сумистите изглеждаха потънали вдън земя. Ямаото почваше да се тревожи. Може би наистина бяха откраднали парите и дрогата, и сега пътуваха по някакъв отдавна подготвен маршрут за бягство.

Седеше зад бюрото си и се готвеше да позвъни на Големия Лю за още един неприятен разговор, когато мобилният му иззвъня. На екранчето се появи името на Куро. Ямаото разгъна телефона.

— *Хай.*

— Тук са — съобщи Куро. — Дойдоха.

Ямаото се приведе напред и усети как облекчението изпълва цялото му тяло.

— Къде?

— При мен, в Шинджуку.

— Пристигам след дващест минути. Не им позволявай да си тръгнат.

— Разбрано.

Ямаото затвори. Обади се на шофьора си и му заръча да докара бронирания мерцедес, с който пътуваше винаги след последния си сблъсък с Джон Рейн.

Дващест минути по-късно той влезе в популярния салон за масажи „Модерно здраве“, който Куро държеше в Шинджуку. Куро умееше да ръководи този тип заведения. Човекът беше работяга. Надежден.

Портиерът позна Ямаото и го поздрави с почтителен поклон. Ямаото не обърна внимание на жените, изтегнати в полумрака на

дивани от червено кадифе, и се отправи към вратата на кабинета в дъното.

Сумистите го чакаха, седнали в двата края на сив кожен диван, и въртяха ръце в скута си като най-едрите провинили се ученици в света. Беше истинско чудо, че седалката издържа обединената им тежест. В другия край на стаята Куро седеше зад метално бюро. Ямаото знаеше, че той държи в чекмеджето си пистолет — нещо категорично забранено от японските закони — и би го използвал, ако Кито и Санада се опитаха да излязат.

Когато Ямаото влезе, двамата вдигнаха глави. Моментално скочиха на крака и ниско се поклониха.

— *Мушиваке годзаимасен кумило!* — възкликнаха те в един глас. Смирено молим за прошка, шефе!

Ямаото стоеше безмълвно и гледаше ту единия, ту другия. Накрая те се изправиха и срещнаха погледа му.

— Какво стана в Уаджима, по дяволите? — попита той.

— И къде се затрихте?

Двамата се спогледаха, после пак се обърнаха към него. Личеше, че са ужасени. Кито заговори пръв.

— Ние... не сме сигурни, кумичо.

— Пристигнахме според уговорката — добави Санада.

— Китайците подадоха сигнал от морето и слязоха на брега. Приблжихме се, за да направим размяната, после... нещо се случи.

— Какво? — попита Ямаото.

— Мислим, че някой ни простреля с упойващи стрели — каза Кито. — И двамата усетихме... удар в шията. После се свестихме в калта. Беше тъмно, но видяхме двама души. Опитвахме да се бием с тях, но бяхме замаяни и те пак ни простреляха. Когато се свестихме за втори път, китайците бяха мъртви, а от пратката и парите нямаше и следа. Кумичо, кълнем ти се, че това е истината!

Санада вирна глава и посочи шията си.

— Кумичо, погледни. Виждаш белезите! Простреляли са ни с упойка или нещо подобно.

Ямаото се вгледа в масивния врат на Санада. По кожата наистина имаше две тъмни петна с червени точки по средата като от ужилване на стършел. Но какво доказваше това? Можеха и сами да са направили белезите.

— И тук — добави Кито.

Той вдигна ризата си, разкривайки колосалния корем отдолу. Там имаше същия белег.

— Успяхте ли да ги разгледате добре? — попита Ямаото.

— Не, кумичо — отвърна Кито. — Беше тъмно.

— Нямахте ли нещо, по което да ги разпознаем? Чухте ли ги да говорят?

Двамата се спогледаха.

— Мисля, че ги чух — каза Санада. — Спомням си, че чух викове, но бях замаян от упойката.

— На китайски ли говореха? На японски?

— На японски, струва ми се, но имаше и думи, които не разбирах. Може би на английски. По някое време...

— Какво?

— По някое време ми се стори, че единият викаше на китайски „Обичам те“. Но аз... просто не съм сигурен, кумичо.

Ямаото се зачуди дали човекът не се е побъркал. Или наистина са били упоени.

— Споменавали ли сте на някого за срещата в Уаджима? — попита той.

— Не, кумичо — възкликна Кито. — На никого!

Ямаото ги огледа един по един, сякаш не можеше да повярва на разказа. И наистина не можеше.

— Защо толкова се забавихте, преди да дойдете?

Двамата се спогледаха, после пак извърнаха лица към Ямаото.

— Кумичо, ние... се бояхме — заекна Санада. — Знаем как изглежда отстрани. Но попаднахме в засада. Кълнем ти се.

— Загубихме си главите от страх — добави Кито. — Но после решихме, че трябва да оставим решението на своя оябун. Той ще стори най-доброто.

Да нарече Ямаото техен оябун, тоест баща, бе умен ход. Думата символизираше традиционната връзка между шефа на якудза и неговите подчинени, а оттам следваше, че Кито и Санада са негови кобун, тоест деца. А разбира се, нито един мъдър и състрадателен баща не би причинил зло на децата си.

Ямаото закрачи напред-назад из стаята, сякаш обзет от безсилен гняв. Мина покрай бюрото на Куро и както винаги хвърли изпълнен с

възхищение поглед към прекрасния меч дайшо от епохата Камакура, поставен на стойката отстрани. Дългият катана, наричан дайту и излъскан до огледален блясък, лежеше с острието нагоре, а под него бе по-късият меч уакизаши. Черните лакирани ножници, украсени със златните гербове на рода Токугава, стояха на отделни поставки отстрани. Комплектът представляваше музейна ценност и Куро твърдеше, че веднъж един търговец на антики му предложил за мечовете двайсет милиона йени, но той отказал дори да разговаря. Не позволяваше на никого, освен на Ямаото да ги докосва — както от почит към своя шеф, така и като признание за отличното му владение на бойните изкуства, което включваше не само уменията за ръкопашен бой като джудото, но и батуджуцу — сражение с мечове.

Ямаото спря пред стойката и се обърна към двамата.

— Значи си загубихте главите? — повтори високо той. — Плащам ви, за да мислите! Казвате, че съм ваш оябун, и все пак при първия признак на неприятности ме оскърбявате със съмненията си!

Те засрамено наведоха глави, а Ямаото продължи, вече с крясъци:

— Имате ли представа какви неприятности предизвикахте със своята некадърност? Казвате, че сте попаднали в засада, и може наистина да е било така. Но чия е отговорността да се предотвратят подобни неща?

Без да вдигат глави, двамата отговориха в хор:

— Наша, кумичо.

Въпреки привидния си гняв Ямаото се чувстваше съвършено спокоен. Вече бе решил как да разреши проблема и повече нямаше за какво да се ядосва. Но ако разкриеше пред тези хора вътрешното си спокойствие, те щяха да разберат какво ги чака. По-добре да вярват, че още е разгневен, което би означавало, че още се колебае. Така щяха да се съсредоточат върху въпроса как да усмирят яростта му и да смекчат наказанието задето са го поставили в неприятно положение.

Сега трябваше още малко да ги посрами. Те щяха охотно да приемат това, вярвайки, че ако Ямаото е склонен да ги подложи на унижение, вероятно няма да прибегне към по-строги мерки. И най-важното — това би ги накарало да се поклонят ниско, може би дори да заемат чинша — най-смирената поза, при която виновникът коленичи с разперени ръце и забива чело в земята.

— Да, ваша е! — избухна Ямаото. — Ваша! Но сега на мен се пада товарът да разчистя стореното! И то защото не изпълнихте каквото ви поверих! А после утежнихте вината си с позорното недоверие в своя оябун!

— *Мушиваке годзаимасен* — възкликнаха двамата в един глас и паднаха в чинша.

Ямаото сграбчи меча на Куро и със замах го вдигна от стойката. След миг стигна до проснатите мъже, усещайки как пръстите на двете му ръце естествено и автоматично обхващат в движение дългата дръжка. Почти без да забавя крачка, той се завъртя надясно — бедрата водеха движението, лактите и китките го следваха като край на размахан камшик, създавайки идеалната комбинация за съсичане, която му бе втъпявана през дългите часове на обучението по батуджуцу.

Кито понечи да се надигне, може би воден от първобитния усет за нещо нередно, но вече бе твърде късно. Мечът разсече масивната му шия и отново излетя нагоре още преди отсечената глава да падне на пода. Струя кръв плисна в лицето на Санада, но преди смаяният сумист да реагира, мечът описа втора блестяща дъга и неговата глава също се търкулна на пода.

Ямаото отскочи от кървавите струи. Без да мисли, избърса меча в широкия гръб на единия убит, завъртя го и се приготви да го прибере в ножницата на кръста си, но изведнъж осъзна, че тя не е там. Отстъпи и подаде оръжието на Куро, който го пое с треперещи ръце, без да става от стола.

За момент Ямаото се вгледа в мъртвите. Телата им бяха останали в позата чинша, главите лежаха до тях. От разсечените шии бликаше кръв. Наистина си загубихте главите, помисли си той.

Обърна се към Куро.

— Предполагам, че в това заведение имаш запас от почистващи препарати?

Пребледнелият като платно Куро кимна безмълвно.

— Добре. Заръчай на някого да ги донесе и разчисти тук. И повикай тайванец, който може да разпознае тия двамата. Да дойде незабавно.

24.

Половин час по-късно двама от хората му въведоха в кабинета му един изнервен китаец. Подчинените на Куро вече бяха избърсали огромното количество кръв и положили грамадните тела върху листове найлон. Следващата стъпка беше да ги откарат в някоя приятелска месопреработвателна фабрика с тежки машини, използвани обикновено за смилане на рибен пастет.

Тайванецът видя трупове и трепна. Когато се озърна към бюрото и видя сложените отгоре глави, понечи да избяга. Хората на Куро препречиха изхода.

— Познаваш ли тези хора? — попита Куро на английски. Човекът опита да си пробие път навън, но не успя. Обърна се и мълчаливо погледна Куро с широко разтворени очи.

— Познаваш ли тези хора? — изкрещя Куро, но човекът продължаваше да мълчи.

Куро повтори въпроса на китайски. След малко онзи измънка:

— Д-да. Познавам ги.

Ямаото кимна. Куро извади мобилния си телефон и набра номера на Големия Лю. Подаде телефона на тайванеца.

След досегашното си нежелание да говори човекът изведнъж стана удивително словоохотлив. Впусна се в дълга, развълнувана тирада на китайски, хвърляйки плахи погледи ту към трупове, ту към Ямаото.

След около минута върна с трепереща ръка телефона на Куро. Куро го подаде на Ямаото, който вдигна апарата до ухото си и заговори на английски.

— Говори Ямаото Тоши.

— Добре, много добре — каза Големия Лю. — Ти убил лоши хора. Големия Лю щастлив. Но пари още няма. И хора на Големия Лю още мъртви.

— Да — съгласи се Ямаото. — И трябва да поговорим за това.

— Добре, говори.

Ямаото не обичаше да го командват, но реши, че ще е по-добре да изтълкува последните думи като слабо познаване на английския и засега да си премълчи.

— Убих тези хора, защото нямаше друг начин да предотвратя войната — изтъкна той. — Но не вярвам, че са виновни за станалото в Уаджима. Те твърдяха, че там имало двама, които ги простреляли с упойка. Ако наистина бяха виновни, нямаше да дойдат при мен. Щяха да имат предварително подготвен план за бягство и да го използват. Значи в някоя от нашите организации, или и в двете, има изтичане на информация. Или още по-лошо, сътрудник на полицията. Трябва да обсъдим това и да се опитаме да разберем кой е.

— Упой... упой... — помъчи се да повтори Големия Лю и Ямаото осъзна, че онзи не е разбрал нищо след думата „упойка“.

Подаде телефона на Куро и нареди:

— Преведи му какво казах.

Куро се подчини, после му върна телефона.

— Виждаш ли? — продължи Ямаото. — Наистина трябва да поговорим за това на четири очи. Може ли да предложи клуба на моя съдружник Куро в токийския квартал Минами Аояма? Може би помниш, че се нарича „Шепот“. Смятам, че обстановката ще е подходяща.

„Шепот“ беше най-доходното и най-изисканото заведение на Куро, предлагащо великолепни жени от цял свят. Точно там сключиха споразумението за доставката и Големия Лю бе тъй поразен от красивите компаньонки, че остана още два дни в Токио, като всяка вечер водеше в хотела си нова блондинка. Ямаото усещаше, че изкушението за още едно напълно безплатно пътуване до клуба със сигурност ще доведе Големия Лю.

— Големия Лю още няма пари — упорито повтори китаецът. — И хора на Големия Лю още мъртви.

— Сега и моите хора са мъртви — отвърна Ямаото, — макар да подозирам, че са не по-виновни от твоите. Кръв за кръв. Колкото до парите, сигурен съм, че ще постигнем споразумение. Разумни хора сме в края на краищата. Няма ли да ми погостуваш в Токио няколко дни?

Ето, беше се опълчил срещу опитите на Големия Лю да го притисне за липсващите пари и кръвнината, но без категоричен отказ. И подслаждаше горчивия хап с нещо, което дори и Големя Лю би

признал за отстъпка — потвърждение, че поема всички разноси по пътуването му, включващи без съмнение настаняване в хотела от световна класа „Гранд Хаят“ в Ропонги, където апартаментите бяха много удобни за нощни забавления с руси гостенки от „Шепот“.

— Кога? — попита Големия Лю.

Ямаото се усмихна.

— Когато ти е удобно. Но бих казал час по-скоро.

— В събота — отговори след малко Големия Лю. — Дотогава зает.

Ямаото сви рамене. Може би Големия Лю наистина щеше да е зает през следващите три дни. Може би просто се опитваше да не изглежда твърде съгласен, да покаже, че владее положението. Нямаше особено значение. Важното беше, че щеше да дойде. Ако седнеха един срещу друг, Ямаото не се съмняваше, че ще си изяснят какво е станало, а после ще стигнат до разумно решение.

— Значи в събота — каза той. — Ще ти резервирам апартамент в „Гранд Хаят“.

— Добре — съгласи се Големия Лю и Ямаото усети нетърпението му. — Благодаря. Ямаото добър човек. Добър приятел.

Ямаото мразеше тези фалшиви приятелски изявления между делови партньори, които са готови да си прережат гърлата, ако могат от това да изкарат печалба, но понякога нямаше как да ги избегне.

— Да, и Големия Лю също — влезе в тона му на свой ред. — Ще оставя господин Куро да се погрижи за подробностите и ще очаквам да се срещнем в събота.

Ямаото изключи телефона и го върна на Куро. И изведнъж, за пръв път откакто чу историята на сумистите, в главата му просветна възможното обяснение: Джон Рейн.

Замисли се, но после отхвърли идеята. Как би се добрал Рейн до подробности за срещата в Уаджима? Човекът наистина беше страхотен професионалист, но не и ясновидец. Най-вероятното обяснение беше и най-простото — двойна игра, или в организацията на Ямаото, или в тази на Големия Лю, с участието на външни лица и без друга цел, освен парите.

Пък и Джон Рейн все още се укриваше. Нямаше никаква следа от него в Ню Йорк, където хората на Големия Лю наблюдаваха Мидори и

детето и където Ямаото очакваше Рейн да се появи, ако изобщо излезе на светло.

И като се замисли за това, той осъзна, че е крайно време Цзян да му се обади от Ню Йорк. Обикновено човекът звънеше поне веднъж седмично с доклад за наблюдението, но сега не се бяха чували от... осем дни? Девет?

Веднъж Цзян бе закъснял да докладва, но тогава Ямаото се оплака на Големия Лю и повече нямаше проблеми. Вероятно Цзян не изпитваше особено удоволствие да се подчинява на японец, но за това му плащаха и Ямаото се дразнеше, че тоя тип пак проявява мързел и неуважение.

Ако не беше приключил разговора с Големия Лю, щеше да му спомене за това. Но сега си имаше по-важни грижи. Е, не беше фатално, просто досадно. Ако имаше нещо важно, Цзян щеше да докладва. Можеше да сподели раздражението си с Големия Лю на срещата в събота. Тогава щяха да уредят въпроса.

Чу Куро да казва „кумичо“ и осъзна, че човекът се опитва да привлече вниманието му.

— Да — отзова се Ямаото и се завъртя към него.

— Трябва ли... трябва ли да ги отстраня?

Кито и Санада. Жалко, че се наложи да ги пожертва. Най-вероятно бяха виновни само в некадърност, не и в предателство. Дойдоха да го молят за милост, а ето какво бе принуден да стори.

Той небрежно махна с ръка.

— Да, погрижи се.

Тръгна към изхода на клуба и кимна на своя телохранител, който го чакаше до вратата. Човекът излезе да провери улицата, после се върна и придружи Ямаото до мерцедеса, очакващ с отворена задна врата точно пред входа.

По пътя към дома си Ямаото размишляваше какво да предприеме сега. Едно знаеше със сигурност. Който и да стоеше зад станалото в Уаджима, нямаше да издъхне бързо като Кито и Санада. Не. Щеше доста да страда, преди да умре.

25.

Същата вечер се срещнахме с Канезаки в едно кафене в Ропонги. Наблюдавахме го от вана, за да се уверим, че е сам, после влязохме след него. Докс носеше торбата с оборудването, което ни бе дал назаем.

Канезаки седеше с гръб към стената и ни видя да влизаме. Не показва, че е изненадан да ни види заедно. Браво на него.

Седнахме.

— Да, имах такова предчувствие — каза Канезаки с усмивка.

Докс се ухили.

— Как си, Том?

— Бива. А ти?

— Е, нали знаеш. Все си намирам работа. Пазя демократичния свят и тъй нататък.

— Не смея да попитам какво означава това.

— Повечето и сам го знаеш.

— А каквото не знам, няма да ми навреди, нали?

— Виж — прекъснах ги, — просто искаме да ти върнем играчките. Благодаря за услугата.

Той вдигна вежди.

— И това ли беше?

Озърнах се към Докс, после пак погледнах Канезаки.

— Да. Това беше.

Докс побутна торбата към неговия стол.

Помълчахме. Знаех, че Канезаки се надява да получи информация, която бе жизненоважна за него, и че ще е силно разочарован, ако остане с празни ръце. Зачаках следващия му ход.

Той кимна на Докс.

— Как ти се струва Япония?

— Харесва ми. Особено дамите. Все моля тоя мой приятел да ме заведе при гейшите, но той се опъва. Знаеш ли къде мога да ги намеря?

Мислех, че малко пресилва обичайната си роля на селски дървеняк, но тя явно постигна желания ефект. Канезаки вероятно се бе отчаял да се сдобие с нещо по заобиколни пътища и отсече направо:

— Чувал съм, че в провинцията имало гейши. По крайбрежието на Японско море.

— Японско море? — повтори Докс. — Вижда ми се малко далечко само заради едното забавление.

Канезаки се втренчи в него, после погледна мен.

— Добре. Ще ми кажете ли какви ги надробихте в Уаджима?

Погледнах Докс.

— Знаеш ли нещо за Уаджима?

Той сбръчка чело.

— Уаджима, Уаджима... Знаеш ли, като го споменахте, май ми напомня нещо. Да, може и да съм чувал за това място. Може би.

Канезаки определено започваше да се вкисва. Точно този момент очаквах.

— Да, може и да ти кажем нещо — намесих се. — Но това ще е услуга, нали?

Настана дълго мълчание. Накрая Канезаки го наруши.

— Добре. В замяна на моята услуга с екипировката. И тогава сме квит. — Той се усмихна леко. — Поне до следващия път.

Следващият път, помислих си, ще е по-скоро, отколкото подозираш.

— Как разбра? — попитах. Бях съвсем сигурен, че знам отговора, но исках потвърждение.

Канезаки сви рамене.

— Джипиес предавателят. Знаех кода, тъй че просто го проследих на картата да видя къде отивате. Изглежда, че сте пренощували в Уаджима. Същата нощ на тамошния плаж бяха застреляни трима души от триадата „Обединен бамбук“.

Да, точно това очаквах да чуя. И вероятно бе истина. Докс се ухили.

— Ама че съвпадение.

Канезаки кимна.

— Да, и са били застреляни с куршуми четирийсет и пет калибър. Това също е странно съвпадение. Защото pistolетите, които ви дадох, са точно четирийсет и пет калибър.

Усмивката на Докс стана още по-широка.

— Мен ако питаш, било е скарване при сделка за наркотици.

— Защо? — попита Канезаки. — Чист обир ли беше? С това ли се занимавате вече?

Докс изсумтя.

— При хонорарите, дето ми ги даваш, синко, истинско чудо е, че не съм тръгнал по лошия път.

— Не, не беше чист обир — казах аз.

— Тогава какво? — попита Канезаки. — Опитвате се да разпалите война между якудза и триадите?

— И какво, ако някой се опита да разпали война? Ще възразиш ли?

— Не, дори бих искал да ги видя как си режат гърлата. Но държа да знам.

Замислих се. Канезаки вече бе наясно, че сме били в Уаджима. Ако искаше, можеше да ни продаде на триадите и якудза. Бях усетил тази потенциална опасност още от момента, когато се наках да искам оборудването от него. Беше неприятно, но и неизбежно при дадените обстоятелства. Нищо не се получава даром. Където и да било, но най-вече в нашия занаят.

— Мисля, че за момента можете да ми се доверите — добави Канезаки, когато мълчанието се проточи.

Погледнах Докс и след като ми кимна, пак се обърнах към Канезаки.

— Добре. Ти също можеш да ни се довериш. И бъди сигурен, че ще те държим отговорен, ако нещо се обърка преди или след акцията. В края на краищата никой друг не може да знае. Уверен ли си, че искаш такава отговорност?

Канезаки кимна.

— Уверен съм.

— Тогава ето как ще стане. Трябва ни снайперска пушка. Ти я осигуряваш. Като свършим работата, ще ти я върнем. И тогава ще получиш пълна информация за събитията.

— А междуременно ще задържим приборите за нощно виждане — добави Докс. — И пистолетите — обърна се към мен. — Може да ни потрябват.

След дълго мълчание Канезаки отсече:

— Не.

Дявол да го вземе, бях се надявал, че в напрегнатия момент няма да забележи „спонтанната“ молба на Докс. Явно грешах.

Отново замълчахме. Чаках и се надявах Канезаки да се пречупи.

Не се пречупи. Тайно бях впечатлен. Наистина бе съзрял за няколко кратки години. Питам се дали не е заради влиянието на Тацу.

— Как така „не“? — рекох накрая.

И още докато говорех, разбрах, че с нарушаването на мълчанието съм му отстъпил предимството.

— Така. Ако искате да задържите екипировката и да поръчате допълнителна, ще ми дължите в замяна нещо повече от информация.

Изгледах го, но той не мигна. Знаеше, че в момента аз се нуждаю от него повече, отколкото той от мен. Не ми беше приятно, но нямаше какво да сторя.

Затворих очи и кимнах.

— Разбрахме се.

26.

Както се бяхме уговорили, на следващата сутрин Канезаки ни достави торба за голф с обещаното оборудване във влака по линията Яманоте. Този път му дадох номера на местния си мобилен телефон. Той вече имаше доста ясна представа какво сме замислили и ако узнаеше нещо полезно, така можеше да ни го съобщи.

Отнесохме торбата във вана. Докато аз карах, Докс седеше отзад и разглеждаше екипировката.

— Еха тая година Коледа е подранила — възкликна той.

— Какво имаме?

— Карабината M40A3, за която помолих, плюс мерник за дневно и нощно виждане ANPVS10, заглушител „Опс Корпорейшън“ и сто патрона M1 18LR, калибър 7.62. Радост за мен и голяма беда за лошите момчета.

— Добре. Тацу ни подготвя списък на целите. Трябва скоро да бъде готов.

Следобед Тацу ми се обади и аз отидох да го посетя в болницата. Телохранителят ме пусна да вляза. Тацу беше сам.

— Готов ли е списъкът? — попитах.

— Готов е. Но мисля, че ще трябва да изчакаш до събота.

Господи, гласът му звучеше съвсем немощно. Едва не го попитах как се чувства, но това щеше да го раздразни. А и предварително знаех отговора.

— Какво става?

— Сумистите се появиха — обясни Тацу. — Ямаото ги уби.

— По дяволите.

— Не — каза той с глух, дрезгав глас. — Така е по-добре. Един човек на име Големия Лю, шеф на „Обединен бамбук“, пристига в събота на среща с Ямаото, за да уредят нещата. Ще отседне в хотел „Гранд Хаят“ в Ропонги. Срещата е в клуб „Шепот“ в квартал Ниши-

Азабу. Урежда я човек на име Куромачи, или накратко Куро, който е дясната ръка на Ямаото — поне доколкото Ямаото позволява подобно нещо.

— От информатора ли научи всичко това? — поинтересувах се.

Той кимна.

— Щом имаш толкова добър вътрешен източник, защо досега не си го използвал, за да видиш сметката на Ямаото?

— Първо, защото не разполагах с човек като теб. Второ, информаторът се страхува от Ямаото повече, отколкото от мен. В тия неща винаги съществува крехко равновесие. Ако прекаля с натиска, може да го изгубя напълно. А в момента го притискам здравата.

— Добре. Казваш, че ако ударим якудза преди срещата...

— Може да я отменят. Не искаме да пропуснем възможността за пряко отстраняване на Ямаото.

Замислих се.

— Какво знаеш за този клуб? Мога ли там да се добера до Ямаото?

— Не знам. Не познавам терена, а моят информатор се дърпа. Подозира, че съм използвал неговите сведения за засадата срещу китайците и сумистите в Уаджима. Ямаото смята, че е дело на вътрешни хора и иска да намери виновника. Информаторът се страхува. Не знам още колко ще мога да изкопча от него преди срещата.

Обмислих чутото. Може би имаше начин да осигурим на Докс позиция върху някой покрив или във вана. Може би имаше шанс да застреляме Ямаото с карабината на влизане в клуба или докато излиза.

Но не можехме да разчитаме на това. Ако Ямаото беше обзет от параноя, както твърдеше Тацу, очаквах колата да спре пред самия вход и Ямаото да остане на открито за съвсем кратко — твърде кратко, за да се прицели Докс. Можехме да подготвим и това, разбира се, но при неуспех ни трябваше начин да влезем.

— Можеш ли да ми осигуриш план на клуба? — попитах. — Предполагам, че са подали планове в отдела за благоустройство, пожарната и тъй нататък.

— Разбира се.

— А електроснабдяването? Имаш ли хора, които да спрат тока в квартала, когато трябва?

— Да.

Началото беше добро. Но осъзнах, че ще ни трябва нещо повече от плана. Той не можеше да ни каже къде са настанени шефовете, има ли наоколо телохранители и десетки други неща, които трябваше да знаем предварително. За всичко това щеше да ни трябва вътрешен човек.

— Разкажи ми какво знаеш за клуба — казах. — Предполагам, че е заведение от висша класа?

— Най-висша. Както знаеш, повечето от наистина елитните клубове са в Гинза и Акасака, където компаньонките са японски момичета и не са достъпни срещу пари.

— Точно така.

— Има и по-долнопробни заведения, каквито се намират най-вече в Икебукуро и Шинджуку, обслужвани от китайки, филипинки и други чужденки, които могат да бъдат наемани за нощ или дори за час.

— Да, чувал съм.

Тацу се усмихна.

— В известен смисъл заведението на Куро взима най-доброто от двете категории. Компаньонките му са от цял свят: Япония, други азиатски държави, Близкия изток, Африка, Европа, Северна и Южна Америка. Всички са красиви и достъпни.

— Как е успял Куро...

— Като направил системата толкова изгодна, че всеки е готов да плати. Правилата са прости. Когато влиза клиент, момичетата дискретно подават на мама-сан сигнал каква цена искат за нощ с този клиент. Ако мъжът е млад и привлекателен, цената може да бъде ниска — да речем петстотин хиляди йени. Но ако е стар и противен, цената може да скочи на два милиона йени и по-нагоре.

Щом еквивалентът в йени на повече от четири хиляди долара се смяташе за „ниска цена“, а някой клиенти плащаха четири-пет пъти повече за една нощ удоволствие, значи Куро бе намерил начин да привлече ужасно заможна клиентела.

— Ако клиентът види момиче, което му харесва — продължаваше Тацу, — може да попита срещу каква цена ще напусне клуба с него. Ако е готов да плати, тя е негова за вечерта. Ако не, може да попита за друго момиче.

— Колко получават момичетата?

— Колкото е цената.

— Ако те задържат всичко, от какво печели Куро?

— Има встъпителна вноска от петдесет милиона йени и още пет милиона годишен членски внос след това.

— Петдесет милиона? — повторих аз. Това беше доста над четиристотин хиляди долара.

— Да.

— Е, това определено изключва плебейската маса.

Той сви рамене.

— Луксът излезе на масовия пазар. Налага се свръхбогатите да търсят нови начини за самоутвърждаване. Четох за една нова спортна кола, „Бугати Вейрон“. Струва над един милион долара.

— Да, наскоро си поръчах две.

Той се разсмя, но смехът премина в кашлица. Намести си кислородната маска и вдиша дълбоко, после каза:

— В Токио вече има няколко собственици и още мнозина са в списъка на чакащите. Хора, които могат да си позволят такава кола, няма да се уплашат от безумните цени на някакъв клуб. Напротив, приветстват ги като знак за общественото им положение — Тацу отпи глътка вода. — Но освен пряката печалба, има и важна странична изгода: сделките с политици, бизнесмени и престъпни босове, забавлявани там като гости. Да вземем например „Обединен бамбук“. Ямаото и Големия Лю сключиха сделката си за метамфетамин именно в този клуб.

— Значи затова се срещат пак там? Смятат, че мястото им носи късмет?

— Явно Големия Лю много се е забавлявал. Изглежда, че предпочита блондинки.

Блондинки. Изведнъж ми хрумна кого можем да пратим за „вътрешен човек“. Но нямаше начин Дилайла да се съгласи. А и не знаех как да я помоля.

— Ако момичето не се разбере за цената с клиента — опитах се да си изясня нещата, — тя не е длъжна да тръгне с него. Ами когато забавляват човек като Големия Лю? Нима ще го отхвърлят просто така?

— За големите клечки като Лю от момичетата се очакват специални услуги. Няма значение колко е стар и как изглежда. Жената

е негова за цяла нощ и на другата сутрин той трябва да се събуди с усмивка. Иначе ще я уволнят.

— А дамата изведнъж ще остане без невероятните приходи, с които е свикнала.

— Именно.

Не точно това се надявах да чуя. Може би имаше начин да заобиколя неприятното съобщение: „Ако ми помогнеш, ще трябва да спиш с грозен и извратен гангстер“.

— Е? — попита след малко Тацу. — Научи ли нещо полезно?

— Може би — отговорих. — Има надежда да вкарам някого вътре. Ще ти се обадя. Имаш ли снимки на Големия Лю? Добре е да знам как изглежда.

Тацу натисна бутона до леглото. Телохраниителят влезе.

— Ако обичаш, дай ми онова досие — нареди Тацу.

Човекът безмълвно му подаде голям плик и се върна на поста си.

— Значи така успяваш да работиш и в болничното легло — отбелязах.

Той се усмихна и ми подаде плика. Разпечатах го и извадих отвътре папка. В нея имаше няколко полицейски и тайно направени снимки на дебел, но опасен на вид китаец с прошарена коса и сипаничаво лице.

— Едър е за китаец — подхвърлих.

— Оттам идва и прякорът — отговори Тацу с познатата си гримаса на безгранично търпение.

— Виждам, че си заснел и Ямаото. А кой е този?

— Това е Куро. Реших, че ще ти трябва досие с основните действащи лица.

— Благодаря. Наистина ми е нужно.

Той кимна.

— Не разполагаш с много време.

Погледнах го — крехък и съсухрен в болничното легло, с венозна система и кислородна маска — и разбрах, че няма предвид срещата на Ямаото.

— Ти... мога ли да ти донеса нещо? — попитах.

Той ме погледна с яростни, живи очи напред бледото лице и отговори:

— Да. Вест за края на Ямаото.

27.

Дилайла се прибираще след сутрешната тренировка в своя квартал в Маре, когато клетъчният ѝ телефон иззвъня. Тя спря да го извади от чантата си. Покрай нея заобикаляха по тесния тротоар пешеходци, понесли пресен хляб, букети цветя и торби плодове от открития пазар на Рю дьо Бретан. Без да им обръща внимание, тя погледна екранчето. На него беше изписано „частен номер“.

Чувстваше се великолепно отпусната след два часа йога и упражненията на Пилатес, но сега сърцето ѝ внезапно се разтуптя. Тя натисна бутона за приемане и изрече:

— Ало.

— Здравсти. Аз съм, Джон.

Този път „здравсти“, помисли си Дилайла. Обикновено казва „хей“. Не беше сигурна какво означава промяната.

— Хей — отвърна тя.

— Как си?

— Добре. Не се надявах да те чуя.

Хареса ѝ как го каза. Спокойно, без обвинение. Просто излагаше факт.

— Защо смяташе така?

— Последния път, когато разговаряхме, останах с чувството, че здравата си се ангажирал с онова, заради което отиде до Ню Йорк. А после замина за Токио и просто си помислих... че с нас е свършено.

„Добре, това наистина беше много добре. Бъди хладнокръвна, но откровена. Дай му шанс и желание да обясни, без да изглежда, че молиш.“

— Сега съм в Токио — каза той. — И наистина съм ангажиран. Но не така, както си мислиш.

— А как?

След дълго мълчание той отново проговори.

— Ще ми трябва твоята помощ.

Не това бе очаквала. Преди да обмисли отговора си, думите излязоха сами от устата ѝ.

— Знаеш ли, повече ме търсиш за помощ, отколкото за компания.

— Вероятно си права. Искрено съжалявам. Но в момента се нуждая и от едното, и от другото. Можеш ли да дойдеш в Токио?

— Защо?

— Ще ти кажа, когато пристигнеш. Моля те, Дилайла. Нямах да моля, ако не беше важно.

Бе убедена, че трябва да откаже. Но... имаше нещо в гласа му, нещо, което чуваше за пръв път. Какъвто и да беше проблемът, той навярно се чувстваше почти отчаян, за да я моли за помощ след последния им разговор.

Но отчаян от какво? Единственото, за което се сещаше, беше, че нещо се е объркало при срещата му с Мидори. Но когато Дилайла я среща, жената изглеждаше спокойна... да, само че тя изобщо не подозираше, нямаше представа какво става в сенките около нея.

Какво можеше да е станало? Дали бяха забелязали Рейн? И ако да, имаше ли заплахата за детето? В такъв случай...

Усети как твърдата ѝ решителност се разклаща. И все пак беше адски нахално от негова страна. Нямах представа какво точно иска, но почти не се съмняваше, че крайната му цел е живот с Мидори и детето.

Ала ако с Мидори или детето се случеше нещо, за чието предотвратяване Дилайла би могла да помогне, собствените ѝ надежди за Рейн бяха обречени така или иначе.

Освен това осъзнаваше, че ако сега отиде при него, би имала шанс да поправи грешката си с онзи трик срещу Мидори, да смекчи евентуалните последици, ако Рейн узнае.

Ами ако вече беше узнал? Дали не ѝ залагаше капан? Не, не можеше да повярва.

Но тя проведе операция срещу него. Защо и той да не ѝ отвърне със същото?

Това проясняваше избора, нали? Можеше да се отдаде изцяло на съмнения и манипулации, тоест да се отдаде на страха. Вече бе сърбала тази попара, когато отиде да се срещне с Мидори в Ню Йорк, и споменът за вкуса още я отвращаваше.

Или можеше да се обърне към надеждата.

— Кога? — попита тя.

— Можеш ли да пристигнеш утре?

— Вероятно.

— Ще ти дам телефонен номер. Обади ми се, когато разбереш със сигурност.

След като приключи разговора, тя тръгна към апартамента си да провери полетите. Имаше полет на „Ер Франс“, тръгващ от летище „Дьо Гол“ в 13,20 и кацащ в Токио на следващата сутрин в 9,20. Ако побързаше, можеше да го хване.

28.

Вечерта Тацу ми се обади да съобщи, че е осигурил нещата, които поисках. Предвидливо ме предупреди, че този път ще срещна нов телохранител. Знаеше, че ако видя нощем непознат пред вратата му, ще стана подозрителен.

Отправих се към болницата, като внимавах по целия път. Многократните срещи на едно и също място са грубо нарушение на оперативните правила, но в момента очевидно няха друга възможност.

Новият телохранител почука и ме пусна да вляза. Тацу лежеше блед и облян в пот. Вгледах се в него.

— Добре ли си?

Той направи гримаса и кимна.

— Няма нищо. Просто... понякога ме боли. Ще мине.

Дръпнах стола, седнах до него и се чувствах безсилен, докато той скърцаше със зъби и стенеше.

— Да извикам сестрата — предложих. — Ще ти даде нещо срещу болката.

Той поклати глава.

— Ще ми бият морфин. От него заспивам. Не мога да си го позволя точно сега.

След няколко минути стоновете престанаха и дишането му се успокои.

— Тоя път беше зле — отбеляза той. — И се случва все по-често. С все по-редки прекъсвания. Подай ми онази кърпа, ако обичаш.

На нощното шкафче имаше влажна кърпа. Подадох му я и Тацу избърса лицето си.

— Недей да се тревожиш — каза. — Добре съм. Разбираш ли, ракът е просто един от начините на природата да направи смъртта желана.

Не можах да се разсмея, макар да знаех, че той очаква това. Намерих сили само да се усмихна мрачно.

Сложих ръка на рамото му и няколко минути седяхме мълчаливо. После попитах:

— Какво си ми приготвил?

Той натисна бутона за повикване. Телохранилелят влезе, подаде му неголяма раница и пак излезе.

Тацу ми връчи раницата. Отворих я. Вътре имаше комуникационно оборудване и комплект планове.

Извадих ги и ги разгънах.

— Клуб „Шепот“?

Той кимна.

— И свързочното оборудване, което поръча. Три комплекта.

Възхитено поклатих глава.

— Как успя да докопаш тия неща?

Той се усмихна.

— Взех ги от хора, които са ми задължени. Въпросът е какво ще правиш с тях.

— Още не съм сигурен. Трябва да проуча тези планове, после да огледам клуба. Тогава ще съм наясно.

— А вътрешният човек?

Замислих се за разговора с Дилайла. Тя бе позвънила да каже, че пристига, но все още се чувствах напрегнат.

— Движа въпроса — отговорих. — Но все още нямам гаранция.

29.

След като се разделих с Тацу, купих от Шинджуку бинокъл, два чифта дълго бельо и шапка. После отидох да разузная около „Шепот“.

Клубът се намираше в озеленена и изискана част на квартала Минами Аояма между „Кото-дори“ от изток и „Ниреке-дори“ от запад, близо до художествения музей „Незу“. Непосредствено около него имаше скъпи ресторанти, елитни галерии и лъскави бутици, понякога в странни комбинации помежду си, а от север и юг ги ограждаха безименни улици. Северната водеше към клуба. Южната минаваше зад нея покрай редица от сгради, между някои от които имаше проходи.

Северно от входа на клуба забелязах строеж, предлагащ удобно място за наблюдение. Няколко часа гледах как служителите на клуба отварят вратите на скъпи лимузини, но не видях нищо повече. Все пак си струваше да имам известна представа за околностите. Когато приключих наблюдението към два след полунощ, бях измръзнал до кости.

Върнах се в хотела и спях шест часа, после хванах влака до аерогарата, за да посрещна Дилайла. Тя излезе от митницата, озърна се, но не ме забеляза веднага сред морето от лица, предимно японски. Беше облечена с джинси и черно кожено яке, а на рамо носеше кафява кожена пътна чанта. Косата ѝ беше вързана на тила и не забелязах да си е сложила грим. Изглеждаше малко уморена, но иначе лъчезарна както винаги.

Известно време я наблюдавах тайно и усетих прилив на противоречиви чувства. Благодарност, че е готова да направи това за мен. Вина, че съм я помолил. Угризение, че се издъних и предизвиках тази каша. И объркване кого и какво изобщо желая.

Излязох от тълпата хора, очакващи приятели, роднини и делови партньори. Тя ме видя и кимна.

Спрях пред нея. Всеки път, когато се срещаме след раздяла, тя ме прегръщаше. Не и днес.

— Благодаря, че дойде — казах.

Тя кимна.

— Къде отиваме?

— Дай да нося това.

Дилайла ме остави да сваля чантата от рамото ѝ, после си проправихме път през тълпите в чакалнята. Докато вървахме, тя се оглеждаше и се запитах дали е по професионален навик, или просто любопитство към новите гледки и новата среда. Вероятно и двете.

— Имам ван в гаража — казах. — До Токио е около един час път с кола. По пътя ще ти обясня.

Озърнах се и видях, че ме гледа, но не успях да разчета изражението ѝ.

— Била ли си тук преди?

Тя поклати глава.

— Веднъж посетих Китай. Никога не съм идвала в Япония.

— Тогава може би си струва да те разведа. Знам чудесни места.

Тя ме погледна.

— Но първо работата. Нали?

Стори ми се, че иска да ме предизвика. Предпочетох да не отговарям.

По пътя към Токио ѝ разказах всичко. Разбира се, не какво стана с Мидори в нейния апартамент или какво изпитах там — това нито имаше връзка, нито щеше да ми помогне. Но описах всичко останало. Тя слушаше мълчаливо.

— Е, определено си бил доста зает, след като се разделихме — подхвърли, когато свърших.

— Може и така да се каже.

— Твоят приятел Докс трябва да ти е много верен, щом поема толкова рискове заради теб.

Коментарът не ми се понрави.

— Това е едната страна — възразих аз. — Но в Уаджима изкарахме много пари. Можеш да вземеш моя дял, ако искаш.

Нека сама да реши дали желае въпросът да бъде личен или професионален.

— Първо ще трябва да обясниш за какво ми плащаш.

— Мисля, че вече знаеш.

— Може би. Искаш да се представя като кандидатка за работа в клуба и да разузна от вътре.

— В общи линии така е.

— Ами ако наистина ме наемат? Ще имаш ли нещо против, ако спя с някого от клиентите?

Погледнах я.

— Разбира се, че имам. Ще си ми безполезна, ако не останеш в клуба.

Устните ѝ изтъняха от гняв. Тогава се усмихнах и тя разбра, че я подкачам. Може би не постъпих добре, но трябваше някак да разреда напрежението.

Дилайла поклати глава и промърмори нещо на иврит. Добре, че не знаех езика. Отново се съсредоточих върху шофирането и след малко я зърнах как се завъртя на седалката, но бе твърде късно да сторя каквото и да било. Тя жестоко ме удари с юмрук по бедрото и аз изревавах:

— Мамка му!

— Недей да си правиш майтап с мен — просъска тя. — Не ми е приятно.

— Дявол да го вземе. Просто се опитвах да разведря атмосферата.

— Тогава потърси друг начин.

В главата ми коварно изникнаха два-три остроумни отговора, но предпочетох да не ги изричам на глас. Няколко минути пътувахме мълчаливо. Разтривах бедрото си и мислех, че при първа възможност ще трябва да му сложа лед. Тя си знаеше работата и умееше да причинява болка.

Като виждах колко е раздразнена и отмъстителна, взех да се питам защо изобщо ми помага. Не бях подозрителен, поне не на професионално ниво. Бяхме преживели заедно твърде много премеждия, за да допусна, че представлява заплаха. Но все още не разбирах напълно защо е дошла.

Реших, че ако тя ме помолеше за помощ при подобни обстоятелства, нямаше да откажа. Защото така беше правилно. Защото държах на нея. Защото исках някой да разчита на мен. Може би и при нея бе същото.

Продължих да размишлявам. Тя не попита как е минала срещата ми с Мидори, какво е станало между нас. Струваше ми се, че разбирам защо, и нямах представа какво щях да кажа, ако ме беше попитала. Е,

щяхме да имаме предостатъчно време за приказки, след като приключехме работата с Ямаото. В момента това само щеше да ни разсейва.

— Предполагам, че когато отида довечера в клуба, ще ми трябва някаква препоръка — каза Дилайла. — Помислил ли си по въпроса?

Този път имах преднина. Вече бях обсъдил това с Тацу.

— Уредено е. Преди две години при тях е работила францужойка на име Валери Силбер. Сега тя живее в Париж. Срећнала си я в тамошен клуб, тя ти е разказала за „Шепот“. Идваш да провериш. Ако изглежда обещаващо и могат да ти помогнат за виза, готова си да опиташ.

— Искаш да им разправя тази история? Това е най-рехавото прикритие, за което съм чувала.

— Ще свърши работа. Моят познат от японското разузнаване намери парижкия ѝ адрес, но каза, че за телефонния номер ще трябва здравата да се разрови. Щом той не може да го открие, никой няма да може.

— Ами ако вече имат номера? Може да поддържат връзка.

— Може би. Но така или иначе никой няма да я потърси спешно. А дори да я потърсят, кой ще каже дали наистина не е разговаряла с теб? Вероятно и тя самата няма да си спомни. Виж, дори някой да се намери да я потърси, работата ще свърши много преди това. Още около трийсет и шест часа, това е.

— Вероятно ще поискат да видят някакъв документ за самоличност. Паспорт.

По дяволите, не бях помислил за това. Твърде много работа ми се беше струпала.

— Не пътуваш под собственото си име, нали?

— Не.

— С френски паспорт?

— Да.

Искаше ми се да я попитам: „Тогавя защо повдигаш въпроса?“

Вместо това казах:

— Значи можем да действаме.

— Но не си се сетил. Това ме кара да се питам какво още може да си пропуснал.

Извърнах се към нея.

— Ще ми кажеш ли какво те тормози наистина?

Ново мълчание.

— Цялата ситуация — призна тя накрая.

Исках да кажа: „Да, и мен“, но вместо това попитах:

— Имаш ли къде да отседнеш? Хотел?

— Не още. Едва успях да стигна навреме на аерогарата.

Колкото и да беше спривава, исках да дойде при мен, но от оперативна гледна точка би било по-безопасно да се настани другаде. От друга страна, не исках да си помисли, че не я желая. А от още по-друга страна...

Господи, съвсем се обърках.

— Отседнал съм в „Хилтън“ в Шинджуку — казах. — Не е „Ла Флорида“, но върши работа. Ако искаш, можеш да отседнеш при мен.

Мълчание.

— Мисля, че би било по-добре да се настаня другаде — заяви накрая тя.

Бях готов да попитам: „В какъв смисъл по-добре? От лична или от оперативна гледна точка?“ Но благоразумно си премълчах.

— Разкажи ми за прикритието си — подканих я — и ще ти уредя резервация в подходящ хотел.

Тя се замисли.

— Живея в Париж — поде. — Непрокопсаният ми съпруг е умрял наскоро и ми е оставил само дългове. Търся начин да спечеля пари и искам да се откъсна от всичко свързано с предишния ми живот. Искам да сторя нещо вълнуващо, търся приключение. Когато съм чула за „Шепот“, мястото ми се е сторило точно каквото ми трябва.

Нямаше смисъл да питам за подробности. Вече я бях виждал в действие и знаех, че скоро всички лъжи ще бъдат грижливо обмислени и безупречно свързани.

— Тогава най-добре да отседнеш в „Льо Меридиен Пасифик“ в Шинагава. Логично е да избереш френска хотелска верига, а те са само две в Токио. Другата е в Одайба, малко далече от центъра. Хотелът в Шинагава не е лош. И се намира сравнително близо до мястото, където е отседнал Докс.

— Добре.

Извадих мобилния телефон и набрах информационната служба, която ме свърза с хотела. Попитах дали имат свободни места за днес и

следващите пет вечери. Отговориха утвърдително. Обещах да се обадя пак и изключих.

— Имат стаи — уведомих я. — Просто кажи, че си направила резервация, и те ще решат, че се е затрила някъде. Никой няма да го направи на въпрос, щом има места. Би изглеждало странно, ако се появиш без резервация или ако я направиш половин час преди пристигането.

— Знам.

Хвърлих ѝ поглед.

— Още нещо. Виж дали можеш да наемеш от хотела мобилен телефон. Онзи, който си ползвала във Франция, няма да работи тук. Бих ти купил, но...

— Знам. Трябва да импровизираме.

Дявол да го вземе, много беше докачлива. Е, по-добре да я дразня, изтъквайки очевидното, отколкото да пропусна нещо важно.

— Какво име ще използваш в хотела? — попитах.

— Лора Купфер.

— Купфер с „п“ и „ф“?

— Да.

Продиктувах ѝ номера на мобилния си телефон. Тя го записа. Обясних ѝ къде е отседнал Докс, съвсем близо до „Льо Меридиен“, и че трябва да си уговорим среща при него в седем вечерта, ако не се случи нещо непредвидено.

Остатъка от пътя изминахме в мълчание. Когато я закарах, тя каза, че иска да поспи няколко часа. Идеята изглеждаше добра. В Париж беше около четири сутринта, а ако довечера нещата в клуба минеха добре, можеше да ѝ се наложи да будува до късно.

— Имаш ли пари? — попитах.

Тя поклати глава.

Бръкнах джоба си и извадих шепа банкноти. Отброих десет по десет хиляди йени и ѝ ги подадох.

— Това са около осемстотин долара — обясних ѝ. — Нямам представа колко правят в евро — може би седемстотин или седемстотин и петдесет.

— Ще потърся банкомат — отвърна тя, без да посяга към парите.

— Само ще си загубиш времето — предупредих я. — Ако държиш, после можеш да ми ги върнеш.

След миг Дилайла пое парите.
— По-късно ще ти позвъня — каза тя и се отдалечи.

30.

Трябваше да си избистря главата, затова подкарах към Джингумае и паркирах вана, после се отправих пеш към едно тамошно заведение, което харесвах — „Волонтер“. Кафене през деня и бар вечерта, „Волонтер“ беше открит през 1977 година, приблизително по времето, когато се върнах в Токио след големите неприятности на наемническия ми период, и аз често го посещавах, докато живеех в града. Скрит на втория етаж на една занемарена ъглова сграда близо до „Меджи-дори“, „Волонтер“ е типично квартално заведение, предлагащо места само за десетина души върху табуретки с тапицерия от избеляло червено кадифе, вмъкнати в тясното пространство около олющен Г-образен барплот, зад който вместо бутилки са подредени около две хиляди старинни грамофонни плочи с джаз, а тоалетната е толкова миниатюрна, че са сложили сгъваема врата, за да не се блъска в тоалетната чиния.

Изкачих се по външното винтово стълбище и минах през тясната входна врата. Заведението изобщо не се беше променило. Мама-сан стоеше зад бара и обслужваше машината за еспreso. Познавах я отпреди и в тон с безвремието на това място, тя не изглеждаше остаряла — умна, симпатична жена на възраст някъде около петдесетте, но кой би могъл да каже с точност? Тя подвижна традиционния поздрав „Ираша имасе“, без да вдига очи. Когато ме зърна след малко, усмихна се и каза:

— *Хисашибури десу не*. Отдавна не сме се виждали.

Това е проблемът с наистина добрите заведения. Помнят клиентите.

— *Со да не* — потвърдих аз, без да я насърчавам за разговор, и влязох.

Вратата се затвори зад мен и звукът на уличното движение заглъхна. Заведението беше пълно наполовина — още бе час за обяд, а не за кафе — и аз си избрах табуретка откъм късия край на бара. От музикалната уредба алт-саксофонистът Лу Доналд сън свиреше „Лека

стъпка“, а албумът беше сложен на показ върху една от лавиците. Клиентите на „Волонтер“ идват колкото заради атмосферата, толкова и заради музиката, и обичат да знаят какво слушат.

Поръчах си специалното кафе на заведението и сандвич с говеждо, после оставих мириса на препечените зърна, уверените ноти на Доналдсън и онова великолепно чувство, че си сам в заведение със стара история, да разтворят ума ми и да ми помогнат да започна обмислянето.

Надявах се, че постъпвам правилно. Не с молбата за помощ към Дилайла, а с цялото начинание. Бях тръгнал от надеждата да видя Мидори и сина си, а сега се оказвах замесен във война и просто се борех да върна предвоенното положение. Всеки мой ход сякаш носеше в равен дял обещанието всичко да се уреди и заплахата за най-страшни последици.

А досега аз се криех от тези последици, отказвах да ги погледна в очите. Дори когато Тацу повдигна въпроса в болницата, като каза колко се страхува, че може да съм подложил сина си на риск, аз го прекъснах с глупавото уверение, че всичко ще мине добре.

Но може би нямаше да успеем. На война нещата винаги се объркват. Можеш да компенсираш влиянието на случайността и късмета, но никога няма да ги елиминираш като фактори. А ако късметът ми изневереше или ако сторех някоя глупост, както не много отдавна в Манила...

Кажи го, по дяволите. Погледни истината в очите.

Мидори и малкото ми момченце щяха да бъдат убити още преди да се намеся, за да попреча. По моя вина.

Побиха ме тръпки, когато разбирането на тази истина проникна до костите, до вътрешностите ми.

За пръв път стоях пред истински риск, толкова страшен, че в сравнение с него всичките ми досегашни рискове изглеждаха като детска игра. Досега не залагах на игралната маса нищо друго, освен себе си. Този път, ако загубех, щях да платя с живота на своя син.

Разбирах, че в известен смисъл допускам грешка, размишлявайки за това. Съсредоточиш ли се върху рисковете, те се размножават в главата ти и постепенно те парализират. Вместо това трябва да се съсредоточиш върху задачата, върху онова, което предстои да бъде извършено.

Тогова защо се измъчвах така? Беше вредно, беше...

Знаех защо.

Въздъгнах. Имаше алтернатива. И трябваше да я разгледам хладнокръвно, да я приема или да я отхвърля с ясно съзнание. Иначе никога не бих могъл да освободя ума си и да действам решително.

В събота вечерта можех да отида при Ямаото и да си пръсна черепа пред очите му. Тогова щяхме да бъдем квит. За него и за китайците мотивацията да сторят зло на Мидори и на сина ми щеше да се обезсили, защото вече не биха могли по този начин да причинят зло и на мен. Това щеше да е най-добрата гаранция за тяхната безопасност.

Не исках да го правя. Бих го сторил, ако знаех, че трябва, че няма друг изход. Но как бих могъл да избира такъв ход, докато все още имаше шанс да постигна успеха по друг начин?

Моят баща умря малко след като навърших осем години. Израснах без него и тази загуба, това отсъствие бе първият и може би най-тежкият от белезите, които ме превърнаха в човека, който съм днес. Какво ли би било за сина ми да израсне без мен? Дали липсата на баща щеше да му навреди както стана с мен? Или отсъствието ми изобщо нямаше да има значение?

Все едно. Желанието ми да бъда част от неговия живот и да го превърна в част от своя ме бе тласнало към риска да се срещна с Мидори. В това отношение чувствата ми си оставаха все тъй силни.

Разбира се, можех да оставя самоубийството за в краен случай. Ако стигнех до извода, че то е единственото ми средство да предпазя сина си, щях да го извърша охотно, без колебания. Но не сега. Не докато все още имаше шанс за по-добър изход.

Все пак щях да поговоря с Докс, да се уверя, че знае как да предаде моя дял от плячката на Мидори и Коичиро. За всеки случай.

Разбирах, че може би си търся оправдания. Не ме интересуваше. Нямаше да предложи живота си на Ямаото, докато не сторех всичко възможно да отнема неговия.

Усетих как нещо се намества в ума ми — старите емоционални шлюзове, затварящи всичко зад себе си, за да мога да извърша необходимото. Една част от мен се смайваше, че запазвам тази способност дори при сегашните обстоятелства. Но от опит знаех, че това е единственият начин да свърша работата.

Погледнах надолу и видях, че не съм докоснал кафето и сандвича. Стига толкова. Захванах се с тях и се замислих какво ще ни трябва за утре вечер.

31.

Тази вечер отидох да се видя с Докс в хотел „Принс“ в Шинагава. Попътно спрях в една закусвалня да купя сандвичи и готова храна за трима.

Когато почуках, Докс отвори и надникна зад мен.

— Къде ти е дамата?

— Ще дойде скоро, доколкото знам. И не я наричай така.

Влязох, той затвори вратата и попита:

— Скарахте ли се?

— Не знам какво става.

— Сигурно пак я караш да се цупи.

— Така изглежда.

— Ако продължаваш по този начин, ще те зареже и ще дойде при мен. После да не ме обвиняваш.

Разтрих синината на бедрото си.

— Да ти е честита.

— Съжалявам, мой човек, май наистина здравата сте се скарали.

Почнах да вадя храната от торбите и да я подреждам на масата.

— Ммм, приятно мирише — задуши Докс. — Но вероятно ще трябва да чакаме твоята дама.

Изгледах го свирепо, но срещнах само безгрижната му усмивка.

Докато чакахме Дилайла, извадих чертежите и ги разграфих на квадрати. От горе на долу изписах буквите от А до К. От ляво на дясно — числата от 1 до 24. Когато свърших, уговорихме лесен и удобен начин за обозначаване на всяка позиция в клуба.

Няколко минути по-късно на вратата се почука. Докс надникна през шпионката, после отвори. Беше Дилайла.

— Хей, привет! — възкликна Докс. — Ти си мехлем за очите ми.

Имаше право. Беше облякла черна вечерна рокля от някаква бродирана дантела със сатенена наметка на раменете. Носеше обувки с висок ток — но не прекалено висок — и държеше чантичка, обшита с

черни мъниста. Косата ѝ беше събрана на тила, и си бе сложила съвсем малко сиви очни сенки и едва забележим гланц за устни.

— Докс — поздрави го с усмивка тя.

Влезе и той затвори вратата зад нея. После се обърна и го целуна по двете бузи, по европейски. Видях, че отзад роклята е изрязана много ниско. Разголената кожа на гърба и мускулите под нея действаха потресаващо еротично, а платът по-долу обгръщаше дупето ѝ точно колкото трябва — сякаш не роклята, а самото ѝ тяло е виновно за изумителния ефект. Общото впечатление бе за изтънченост, самоувереност и невероятно секси излъчване.

Видях как Докс се изчерви от целувката и едва не се разсмях. Тя му влияеше по този начин още от първата им среща във Фукет. Горкият, така и не можа да се съвземе.

— Скъпа — въздъхна той, — ако довечера не ти предложат работа още от първия миг, значи са луди, слепи или и двете.

Усмивката ѝ стана още по-широка. Тя го погледна и отговори:

— Махнал си брадата. Изглеждаш страхотно.

— Ами, веднъж някой ми каза, че имам хубави черти, и с брадата бе свършено.

Тя се разсмях, после се обърна към мен и кимна. Отвърнах на кимването.

За момент в стаята натегна тишина. Докс погледна Дилайла, после мен.

— Не искам да бъда недискретен — каза той, — но долавям във въздуха известно напрежение. Дали леката неприязън между вас двамата няма да ни попречи да работим заедно?

Ние с Дилайла се спогледахме и отговорихме в един глас:

— Не.

Докс кимна.

— Добре, успокоих се.

Отново настана тишина. За да я наруша, обърнах се към на Дилайла.

— Изглеждаш добре. В багажа си ли носеше тази рокля?

Тя поклати глава.

— В Токио има много френски моделиери. Все едно пазарувам в Париж.

Раздадох сандвичите и започнахме да се храним, седнали на двойното легло. Докс положи големи усилия да поддържа разговор, като разпитваше Дилайла как ѝ се струва Токио.

— Харесва ми — отвърна тя. — Поспах няколко часа, после използвах следобед и вечерта за пазаруване и се повозих на влаковете. Не знам защо, но не очаквах да видя толкова западняци.

— Зависи в коя част на града се намираш — обясних аз. — Там, където се каним да действаме, ще изглеждаш съвсем на място. За разлика от източните квартали и предградията.

Тя кимна.

— Минах покрай клуба. Минами Аояма е квартал със скъпи бутици и ресторанти, нали?

— В общи линии, да — потвърдих. — Изискано и от класа. Идеално място за клуб като „Шепот“.

— И е съвсем близо до Ропонги — добави Докс. — Любимата ми част от града.

Ропонги е един от градските райони за развлечения, идеално място за чужденци, търсещи японки, и за японки, желаещи да бъдат потърсени. Дилайла го погледна.

— Чувала съм за Ропонги. Разходих се натам, но не ми се видя нищо особено.

Докс се ухили.

— Нощем е различно.

Дилайла се усмихна.

— Сигурна съм, че е така — рече тя, имитирайки южняшкия му акцент.

Това го накара да се превие от смях. Не споделих веселието му.

— Добре, ето какъв е планът — намесих се. — Дилайла, тази вечер отиваш в клуба. Трябва да проникнеш навътре и да видиш колкото се може повече. В идеалния случай намираш начин да те поканят за утре вечер, когато Ямаото и Големия Лю ще са там. Но в най-лошия случай можеш да потвърдиш някои важни подробности просто като влезеш там довечера.

— Сигурен ли си, че мога да вляза просто така? — попита тя. — Както ми го описа, заведението се управлява от предпазливи хора.

— Няма начин да разберем, ако не опитаме — изтъкнах. — Но имам чувството, че ще е по-лесно, отколкото си мислиш. Не боравят с

големи суми в брой, тъй че не се опасяват от обир. А дори да боравеха, заведението е на якудза — кой би посмял да го нападне? А от каквито и други неприятности да се предпазват, те определено не приличат на теб.

— Ами езикът? Знам само две-три японски думи.

— Английският ще ти свърши работа. Почти всички техни членове го говорят поне малко. А дори английският им да е ужасен, като го използват за разговор с теб, ще се чувстват граждани на света.

Докс добави:

— Аз... ъ-ъ-ъ... съм чувал, че в Япония работят много европейски момичета, които не говорят японски. Разбира се, не мога да бъда сигурен. За тия работи питай Джон.

Хвърлих му кръвнишки поглед, после продължих да наставлявам Дилайла:

— Всъщност... всъщност по-добре ще е да говориш на френски. Така ще изглеждаш по-екзотична, а онези, които използват английски, ще говорят спокойно пред теб и ще си мислят, че не разбираш. Да, с когото и да се срещнеш, опитай първо на френски, а ако не се разберете, премини на елементарен, несигурен английски със силен акцент. Ако си разиграеш картите както трябва, могат дори да изпитат съчувствие и да почнат да те закрилят.

Тя кимна.

— Добре.

— А сега да допуснем, че си влязла, в което съм почти сигурен. В момента най-много ни интересуват входовете и изходите, дали вратите се отварят навън или навътре, има ли аварийно осветление.

— Знам как се разглежда терен.

Нямах намерение да оставя напрежението помежду ни да повлияе на работата.

— Знам, че знаеш — кимнах. — Но не може ли все пак да го обсъдим? Така ще се чувствам сигурен, че не сме пропуснали нищо.

Тя схвана намека за разговора ни по пътя от аерогарата и разбра, че деликатността ми граничи с подигравка. Но същевременно знаеше, че съм прав. Кимна мълчаливо.

Разгънах плановете върху леглото.

— Това е клубът. Запознай се с разположението на помещенията. Трябва да потвърдим, че тия чертежи са актуални и точни, и да

познаваме всички важни подробности на терена, които не личат в две измерения.

Тя бавно кимна, сякаш казваше: „Знаеш, че не съм глупава.“

— Не ти говоря високомерно — изтъкнах, опитвайки да удържа раздразнението си. — Знаем, че всичко това ти е известно. Но по-добре да си го кажем на глас, отколкото да предполагаме. И това ти е известно.

— И мен непрекъснато ме тормози по същия начин — намеси се Докс. — Човекът страда от потиснатост на емоционалната сфера и постепенно разбрах, че командването е един от малкото му начини да изразява обич. Осъзнаеш ли това, почва да ти харесва.

Дилайла затвори очи и се разсмя. Вероятно трябваше да съм благодарен на Докс, че разтовари напрегнатата атмосфера, но ме дразнеше да ги гледам как общуват като стари приятели, а аз се чудех как да ѝ говоря, без да предизвикам гневна реакция.

— Започни от входа — продължих. — Как се влиза? Свободно ли се отварят вратите, или някой трябва да задейства отвътре автоматична ключалка? Има ли камера над входа? Охрана? Когато минах оттам, видях само двама служители. — Посочих чертежите. — А сега влизаме вътре. Това пространство отвъд входа... там вероятно чака служителка, която да вземе връхната дреха на посетителя и да го въведе в клуба. Може да има и охрана. Евертуално и допълнителна врата. А тук, тази малка стаичка срещу входа, вероятно е кабинет. Би било добре да знаем кой стои там.

— Разбрано.

— Сега това широко пространство. Вероятно е общата зала. Предполагам, че има маси, сепарета... нагъсто ли са? Или по-нарядко? Има ли открити линии за стрелба? Ако има препятствия, искам да знам къде са.

— Добре.

— Тези стаи тук, встрани от общата зала — отново посочих плана, — вероятно са за частни срещи като тази на Ямаото утре вечер. Едната е по-голяма от другите, но не знаем каква свита ще води, затова не съм сигурен коя стая точно ще избере и дали изобщо ще ползва някоя. А това тук, предполагам, е кухнята.

Тя погледна плана.

— Кухнята няма ли задна врата?

— На чертежите няма.

— Откъде изхвърлят боклука?

— Не знам. Предполагам, че го изнасят отпред в извънработно време. Но ще проверя наоколо, за да сме сигурни.

Тя кимна.

Посочих друга част от заведението.

— Има два аварийни изхода — този от общата зала и този от мазето. Външното стълбище на мазето излиза от същата страна, където е входът, тъй че Докс може да ги държи под око едновременно. Но изходът от общата зала води към другата страна на сградата. Ще трябва да намерим начин да го блокираме, та всеки, който избяга от мен, да попадне под прицела на Докс. Всичко, което узнаеш за изходите, ще бъде полезно.

— Ясно.

— Това стълбище води надолу към мазето, където са тоалетните, сервизното помещение и аварийният изход. Опитай се да отскочиш до тоалетната и да се вмъкнеш в сервизното помещение. Според моя източник категорията на сградата изисква да има аварийно осветление, захранвано от резервен генератор. Трябва да знам какво използват и дали можеш да го повредиш утре вечер. И независимо от това огледай се за аварийни лампи с батерии, особено по стълбищата и над вратите. Щом категорията на сградата изисква да имат генератор, не ми се вярва да са направили разходи и за такива лампи, но трябва да знаем.

— Добре.

— И последното са камерите. Едва ли има открити камери, освен може би над входа. Заведението се слави с изключителна дискретност и явните охранителни камери вътре ще развалят настроението. Но може да имат по-незабележими. Ето нещо, което ще ти помогне да ги откриеш, ако е така.

Извадих специалния джобен детектор за електроника, който ми изработи Хари преди да умре, и го подадох на Дилайла.

— Заповядай. Засича честотите на хоризонталния осцилатор, излъчвани от видеокамерите. Не е магическа пръчка, но ще ти даде известна представа.

Дилайла подхвърли апарата на дланта си и го огледа одобрително.

— Хубава машинка.

— Бих желал да ми го върнеш, ако е възможно. Друг такъв няма в целия свят. А има и сантиментална стойност за мен.

Устните на Докс взеха да се разтеглят в усмивка.

— Ти и сантименти?

Спомних си за Хари и го погледнах.

— Смуцава ли те нещо?

Усмивката изчезна.

— Не, нищо.

Погледнах Дилайла, после пак Докс.

— Въпроси? Коментари?

— Значи план А е Докс да застреля Ямаото, докато излиза от колата и влиза в клуба — обобщи Дилайла. — Останалото е план Б.

— Точно така. Но не бива да разчитаме на план А. Ти видя улицата. Няма много места, където да разположим Докс за обстрел на входа. Паркирането на улицата е забранено, тъй че не можем да го настаним във вана. Наблизо до „Аояма-дори“ има строеж, който може да свърши работа, но оттам ъгълът е такъв, че Докс ще разполага само със секунда за изстрела. Ямаото се движи с брониран мерцедес и вероятно ще има цял куп телохранители. Ако не се задържи за момент пред входа, няма как да го ликвидираме, преди да е влязъл.

— Да — каза Докс. — И така план Б става план А.

— Разумно — съгласи се Дилайла.

— Успя ли да си набавиш телефон? — попитах я.

Тя бръкна в чантата си и извади яркожълт сгъваем телефон.

— Е, ще свърши работа — одобрих аз. — А сети ли се...

— Смених интерфейса на английски — прекъсна ме тя. — Всичко е наред.

Кимнах.

— Въръжена ли си?

Тя се усмихна.

— Ти как мислиш?

Огледах Дилайла от глава до пети. Макар че прилепналата рокля не я прикриваше кой знае колко, не забелязах нищо.

— Не, доколкото виждам — казах аз.

Усмивката ѝ стана още по-широка. Тя посегна надолу с дясната си ръка, закачи с палец ръба на роклята и бръкна от вътрешната страна на бедрото. След миг ръката се появи отново, свита в юмрук. Между

кокалчетата на свитите пръсти като нокът на хищна птица стърчеше зловещо петсантиметрово острие.

— По дяволите! — възкликна Докс. — Каква е тая прелестна играчка?

— Оперативен нож „Хайдауей“ — обясни Дилайла. Разтвори юмрук, измъкна ножа между пръстите си и го подаде на Докс с дръжката напред.

— Да, чел съм за тях, но досега не успях да си набавя — рече той. Опита се да пъкне пръст в халката на дръжката, но беше твърде тясна за него. — Харесва ли ти?

— Много — отвърна тя. — Този всъщност е опитен образец, изработен в нашите лаборатории. Не е стоманен, а керамичен. По здравина отстъпва на стоманата, но е остър като бръснач, и най-важното — не задейства металдетекторите. Пренесох го в самолета от Париж до тук.

Огледах ножа. Вместо дръжка имаше удебелена халка и изглеждаше миниатюрен, но въоръжена с него, Дилайла ставаше опасна като гърмяща змия.

Докс погледна към бедрото ѝ.

— А там какво имаш?

Дилайла вдигна вежди. Той се изчерви.

— Искан да кажа...

Тя се усмихна.

— Ножница от специална пластмаса.

— Е, вече знам какво да си поискам за Коледа — заяви Докс, докато ѝ връщаше ножа.

Тя бръкна под роклята си и го върна в скривалището.

Извадих свързочната апаратура от торбата и подадох на Дилайла слушалка и предавател.

— Това е същото оборудване, каквото използвахме в Хонконг. Довечера трябва да направим репетиция. Но с тази висока прическа...

— Ще държа слушалката в ръка — каза тя и пъкна предавателя малко под ръба на деколтето си. — Когато остана сама за малко, ще си я сложа. Да проверим дали действа.

Кимнах.

— Можем да ти сложим по-добър предавател, та да чуваме и какво става наоколо, а не само когато говориш на деколтето си.

Тя поклати глава.

— Не и с това облекло. Няма да мога да прикрия издутината от батерията. А не се знае какво точно представлява този клуб. Може би вътре имат навика да пускат ръка.

Кимнах отново.

— Да, права си. Е, докато те чуваме, ще смятаме, че всичко е наред.

Дилайла погледна часовника си, после Докс и мен. Усмихна се и разбрах, че вече се наслаждава на опиянението от адреналина.

— Добре, момчета — каза тя. — Време е да вляза в ролята.

32.

Дилайла повървя пеш, за да се увери, че не я следят, после хвана такси до Минами Аояма. Не ѝ се вярваше шофьорът някога да е чувал за клуб „Шепот“, но разбра названията на улиците „Аояма-дори“ и „Кото-дори“, а от това главно кръстовище лесно можеше да стигне пеш. Радваше се, че днес отдели време да разузнае района. Добре беше да види по пътя поне няколко познати места. Разбира се, всичко останало в града при сегашните обстоятелства можеше само да я обърка.

Не искаше отношенията ѝ с Рейн да се обтегнат, но дявол да го вземе, толкова беше раздразнена. Това тук изобщо не биваше да се случва. Той хукна да види детето си, после се издъни — точно както се боеше тя в Барселона. А сега замесваше и нея.

Обикновено смяташе живота си за праволинеен и ясен, особено в онзи двусмислен и нестабилен свят, където живееше, но този път чувствата ѝ бяха безнадеждно объркани. Беше ядосана на Рейн задето създаде ситуацията, която я принуди да постъпи тъй грозно, като посети Мидори в Ню Йорк. И същевременно се изумяваше на стореното, изпитваше угризения и се боеше Рейн да не разбере. Искаше с нещо да изкупи постъпката и кипеше от гняв срещу себе си, че се е поставила в положение, при което тя трябва да се оправдава пред него. А в дъното на всичко се криеше фактът, че още го желаше — и го мразеше заради това.

Тя затвори очи, въздъхна дълбоко и си нареди да забрави тия неща. Можеше да ги анализира по-късно. В момента отиваше да търси работа. Преповтори си подробностите на ролята, която играеше — защо е тук, каква работа иска, на какво се надява и от какво се бои. Докато таксито я остави на кръстовището на „Аояма-дори“ и „Кото-дори“, вече бе напълно потънала в образа.

Потръпвайки от хлад с тънката наметка и разголената рокля, тя тръгна на юг по „Кото-дори“ покрай интригуваща смесица от ресторанти, бутици, търговски представителства и жилища. По

улицата сновяха коли, малки камиони и мотопеди, и ехото на неравномерно бучащите и виещи двигатели отекваше от стените на сградите от двете страни. От време на време се чуваше клаксон, но звукът не носеше агресивност. Понякога по тротоара покрай нея заобикаляха велосипедисти. Старици разхождаха кучета с размера на катерици, някои облечени с миниатюрни пуловери. Подобни жени и безценните им псета се срещаха навсякъде из Париж. Но като погледна надолу, Дилайла забеляза, че тук имат навика да почистват след своите любимци.

Градът ѝ харесваше. Токио сякаш почти не се делеше на отделни зони — нещо, което би ужасило парижката управа. Но тамошното планиране би задушило хаотичния чар, присъщ на Токио.

Тя зави наляво по една от тесните безименни пресечки източно от „Кото-дори“. На петдесет метра пред себе си зърна двама мъже да стоят неподвижно и се досети, че работят за клуба. Когато днес мина оттук, не бе забелязала никого и ако не знаеше какво точно търси, щеше да мине покрай входа, без да го разпознае. Не се виждаше никаква табела или реклама, само пътека с плочки, завиваща настрани от уличката, от двете страни на която сега стояха тези мъже.

Докато приближаваше, те се вгледаха в нея. Бяха облечени в еднакви тъмни костюми, закопчани догоре, имаха женствено изтънени вежди и грижливо сресани коси. Изглеждаха твърде мекушави за охранители и тя предположи, че са служителите, за които спомена Рейн. Звучеше логично — мястото беше встрани от главната улица, а наоколо нямаше паркинг и някой трябваше да се погрижи за колите на гостите. Когато приближи, двамата се поклониха, а тя им кимна и мимоходом забеляза слушалките в ушите им.

Зави по пътеката, въртейки глава, сякаш впечатлена от архитектурата. Наистина беше впечатляваща: от двете страни на пътеката имаше тъмни правоъгълни езерца и буйни папрати, осветени меко отдолу. Две гладки бетонни стени се надигаха от земята и височината им постепенно растеше с приближаването към сградата, достигайки накрая почти три метра, като по този начин с всяка крачка създаваха все по-силно усещане за уединение. Из въздуха се носеше лек мирис на благовония и звук на течаща вода по камъни. Клубът сякаш малко по малко я откъсваше от шумния пренаселен град.

Ефектът се засили, когато пътеката зави наясно. Изведнъж настана тишина — не се чуваше нищо, освен собствените ѝ стъпки и онзи успокояващ шум на течаща вода откъм езерцата. Изкачи се по няколко бетонни стъпала и попадна в широк вестибюл, осветен дискретно със стенни аплици. Метална плоча с малък стъклен квадрат бе вградена в стената отдясно на двойната дървена врата. Камера, помисли си тя. Усети как детекторът, който ѝ бе дал Рейн, забръмча в чантата и се зарадва на мисълта, че приборът работи. До камерата имаше бутон. Под него беше вградено пластмасово устройство — четец на магнитни карти, досети се тя. Нямаше друга ключалка и Дилайла се досети, че служителите разполагат с карти. Това означаваше, че за всички освен тях вратата е заключена и се отваря отвътре.

Отново се озърна като смутена и любопитна чужденка, и не видя друга охранителна техника. Дръпна двете врати, после натисна. Наистина бяха заключени. Добре.

Погледна бутона до камерата, сякаш го забелязваше за пръв път, после го натисна. След миг чу ясното щракане на електронна ключалка и вратата отляво се завъртя навън, тласкана от още един мъж в тъмен костюм. За разлика от предишните двама, този приличаше на типичен охранител. Косата му беше късо подстригана — чисто функционална прическа — и нещо в погледа му подсказваше, че ако някой се опита да му оскубе веждите, незабавно ще попадне в болница. Той задържа вратата и любезно приведе глава.

Начинът, по който веднага я поздрави, без да погледне дали има придружител, потвърждаваше, че са я видели чрез камерата, преди да натисне звънеца. Човекът бе отворил вратата, вече знаейки кого да очаква.

Тя кимна и влезе. От невидими тонколони се лееше тиха техно музика, а във въздуха се долавяше лек мирис на пури. Дилайла мимоходом огледа костюма на охранителя. Не забеляза издайнически издутини, но дясната му страна не се виждаше, тъй че нямаше как да е сигурна. По-късно щеше да погледне отново.

Намираше се в малката стая, която бе видяла на плана. Обзавеждането беше съвсем скромно — стени с тъмна ламперия, голям квадратен кожен диван без облегалка в средата и кожена скамейка отстриани. Отляво имаше двойна летяща врата, водеща според

чертежите към общата зала. Зад дивана в средата видя друга врата — към помещението, където трябваше да е канцеларията. Отдясно слизаха стъпала към тоалетната, а навярно и към сервизното помещение.

Отдясно стояха още двама мъже. Единият беше също сериозен, с вид на охранител, и този път тя забеляза под сакото издутина на бедрото му — не от клетъчен телефон. Другият изглеждаше също тъй мекушав както двамата отвън. Вероятно разпоредител, помисли си тя. Когато някой клиент поиска да си тръгне, този изтичва да му докара колата, а някой от външните влиза. Редуват се. Клиентелата не бива да чака.

Две изумително красиви японки стояха от другата страна на дивана. И двете бяха облечени с изискани халати от златно ламе. Гримът им беше безупречен, а дългите им лъскави коси — навити на сложни високи прически. Изглеждаха стилни, изтънчени и много, много секси.

Дилайла пристъпи към тях и се усмихна неуверено.

— Pardonnez-moi — каза тя. — Parlez-vous francais?^[1]

Жените се спогледаха, после пак се обърнаха към нея. Не, не говореха френски.

— Ъ-ъ-ъ... това е клуб „Шепот“, нали? — попита тя на английски със силен акцент.

Двете кимнаха.

— „Шепот“, да — отговори едната с японски акцент. Добре, и английският им не беше много по-добър от френския.

— Аз съм тук за... работа. Да работя тук — обясни Дилайла.

— Ммм, един момент моля — каза жената, която ѝ отговори, и извади телефон, промърмори няколко думи на японски, после затвори и посочи към дивана. — Моля. Изчакайте малко.

Дилайла благодари и седна. Пак погледна към първия охранител, но все още не можеше да види дясната му страна. Е, другият имаше оръжие, значи можеше да се предположи, че и двамата са въоръжени.

Докато чакаше, тя чу тихо бръмчене. Погледна жените отвъд дивана. Те се загледаха надолу, вероятно към видеоекран, после кимнаха на първия охранител, който също им кимна и отвори вратата. Влязоха двама японци на около петдесет години с кашмирени палта. Жените заобиколиха дивана и се поклониха. Едната пое палтата и ги

отнесе в страничната стая, другата придружи мъжете към общата зала. След малко двете жени заеха първоначалните си позиции.

Значи пазачът не виждаше кой стои отвън. Служителките имаха грижата да огледат посетителя, а охранителят приемаше команди от тях. Добре.

След малко през вратата отвъд дивана влезе нова японка. Тя беше по-възрастна — някъде около петдесетте. Беше красива и облечена в черен костюм на „Шанел“, чиято дискретна елегантност определено я вписваше в категорията на ръководството, а не на обслужващия персонал.

Когато жената се приближи, Дилайла стана.

— Мога ли да ви помогна? — попита на английски новодошлата.

— Да — отговори Дилайла, наблягайки на парижкия си акцент.

— Бих искала да се кандидатирам за работа.

Жената кимна и я огледа от глава до пети. Личеше си, че одобрява видяното.

— Откъде чухте за нас? — попита жената.

— Откъде чух?...

— За „Шепот“. Този клуб. Как узнахте за нас?

Дилайла помълча, сякаш се мъчеше да си преведе думите, после каза:

— А, в Париж срещнах една симпатична жена. Валери. Тя... тя ми каза за „Шепот“.

Жената се усмихна и кимна.

— А, Вал. Беше много популярна тук. Как е тя?

— Много добре, струва ми се.

— В Париж ли живеете? Или...

— Да, в Париж.

— Значи в Токио сте само на посещение.

— Oui. Да, на посещение.

Жената отново кимна и се позамисли.

— При нас членуват изключителни хора — каза след малко. — Мъже с необичайни богатства и вкусове. Могъщи. Смятате ли, че можете да забавлявате подобни мъже? Знаете ли как... да им доставите удоволствие?

Дилайла отново се позабави, сякаш имаше затруднения с английския.

— Аз харесвам мъжете — заяви прямо.

Жената се разсмя.

— А предполагам, че и те ви харесват. Но, простете ми, английският ви не е много добър, нали?

Дилайла се усмихна сконфузено, сякаш жената бе разкрила нейна тайна.

— Ноп. Но аз бързо се уча.

Жената пак се разсмя.

— Ще ви се наложи. Трябва да научите и малко японски. Но всичко по реда си. Трябва да разговаряте с господин Куро, а той не е тук тази вечер. Но утре ще бъде. Можете ли да дойдете пак?

Тъй като щеше да отговаря на ролята ѝ, Дилайла си позволи доволна усмивка.

— Да дойда утре вечер? — попита тя.

— Да.

— Добре. По кое време.

— Както сега. Не знам дали ще бъде свободен, може да се наложи да го почакате.

— Аз мога да чакам.

— Добре. А как ви е името?

— Наричат ме Лора.

— Е, Лора, беше ми приятно да се запознаем. Можеш да ме наричаш Киоко.

— Enchantee — каза Дилайла и стисна ръката на жената. После добави: — Дали е разрешено... може ли да видя? Клуба?

Киоко се усмихна и пак я огледа.

— Не виждам пречки. Тук определено изглеждаш на място.

Тя хвана Дилайла за лакътя и я поведе през летящата врата. Дилайла забеляза, че вратите се движат и в двете посоки, без дръжки или ключалки.

От другата страна имаше просторна правоъгълна зала на три нива. Най-долу, в средата, бе разположен бар без места за сядане. Една стъпка по-горе го обкръжаваха четири дълги вградени скамейки с кожена тапицерия. Облегалките им се издигаха до пода на третото ниво, където в момента стоеше Дилайла. Десетина мъже с костюми и двойно повече потресаваци жени със също тъй потресаваци рокли седяха на скамейките около бара, а техно музиката, която Дилайла бе

чула преди малко, сега се смесваше със звуците на разговори и смях. Неколцина мъже вдигнаха очи към нея и тя осъзна, че това е една от целите на особеното архитектурно разположение — да могат членовете на клуба спокойно да разглеждат и оценяват дамите. Забеляза дори, че и осветлението е нагласено за удобство на клиентите: местата за сядане бяха осветени непряко, тъй че запазваха чувството за уединение, докато свободното за движение горно ниво се осветяваше от няколко елегантни висящи лампи.

Покрай стената срещу вратата, откъдето бяха влезли, имаше половин дузина сепарета. Те също бяха осветени дискретно и напомняха будоари. В няколко от тях се виждаха пак заможни на вид мъже и разкошни жени от различни етноси. Няколко японки, несъмнено красиви, но не тъй пищно облечени като компаньонките, обикаляха из залата да разнасят закуски, освежителни напитки и изобщо да се погрижат членовете на клуба да не бъдат лишени от нищо.

Отвъд сепаретата имаше врата. Зеленият светещ знак над нея показваше, че това е един от двата аварийни изхода. Би искала да я разгледа по-отблизо, но усещаше, че на това няма да се погледне с добро око.

— Красиво е — възхити се Дилайла.

Киоко я погледна.

— Мислиш ли, че тук ще ти хареса?

Дилайла кимна.

— Certainement^[2]. Сигурна съм, че ще ми хареса.

Киоко се усмихна и я придружи обратно към фойето. Спряха пред изхода.

— В такъв случай ще се видим утре вечер по същото време, нали? — попита Киоко.

Дилайла кимна.

— Да. И благодаря.

Киоко леко се поклони и се върна в кабинета си. Дилайла се обърна към жените зад квадратния диван.

— Ъ-ъ-ъ... тоалетната? — попита тя.

Едната жена посочи към стълбището. Дилайла благодари и си отбеляза, че от мястото си зад дивана жените не могат да видят нито вратата на тоалетната, нито тази на сервизното помещение. Слезе

надолу, като в движение отвори чантата си, извади невинен на вид ключодържател и откачи дръжката на единия ключ. Към нея бе прикрепен автоматичен шперц, укрит в кухнята назъбена част. Тя прикри шперца в дланта си, пусна ключовете в чантата и извади извънредно тънката стоманена пиличка за нокти, която вършеше чудесна работа и като резервен инструмент за отваряне на ключалки.

Когато достигна подножието на стълбището, детекторът на Рейн забръмча. Погледна нагоре и видя на тавана камера, насочена към резервния изход, вероятно за да засече всеки опит някой да се вмъкне оттам. Зачуди се защо клубът не е вложил още малко пари за камера, обхващаща цялото помещение, после се досети, че това навярно е сторено, за да не се притесняват гостите. Всъщност нямаше значение. Щом токът спре и светлините изгаснеха, камерата губеше всякакъв смисъл.

През последните няколко минути Дилайла не бе видяла хора да отиват към тоалетните и предположи, че в момента са празни. Все пак по-добре да провери. Първо мъжката, с подготвено сконфузено извинение, ако завари някого там. Но тоалетната се оказа празна, с леко откряхнати врати на трите кабинки. Дамската също. Добре.

Тя спря извън обзора на камерата пред аварийния изход и го огледа внимателно. Отваряше се навън с хоризонтален лост по средата. Искаше да го изпробва, но камерата би засякла това. Освен това по цялата дължина на лоста имаше лепенка с червени японски йероглифи и удивителна накрая. Навярно предупреждение, че при отваряне на вратата се включва аларма. Тя извади клетъчния си телефон и направи снимка. По-късно Рейн можеше да прочете надписа.

Отиде до сервизното помещение. Стоманена врата, панти от външната страна, ключалката вероятно беше с пет щифта. Тя опита бравата и не се изненада, като откри, че е заключена. Едва ли вътре имаше някой, но тя все пак почука, готова да се престори на съвсем неосведомена кое е тоалетна и кое сервизно помещение, ако по някаква невероятна случайност отвътре изникнеше човек. Но не се появи никой.

Тя се озърна към стълбището, после мушна пиличката в ключалката и леко я завъртя, за да обере луфта. След това пъкна шперца и го раздвижи напред-назад върху щифтовете. След миг дръжката поддаде и Дилайла се озова вътре.

Беше тъмно, но тя напипа ключа за осветлението и го щракна. Веднага видя резервния генератор, завинтен за пода близо до външната стена. Приблужи се и го огледа по-внимателно. Дизелов двигател, дигитално табло за управление, можеше да го спре по всяко време. Ако имаше затруднение с командите, можеше просто да прекъсне проводниците. Не се тревожеше, че по-късно ще разберат за саботажа.

Огледа се за табло с предпазители, което би ѝ предложило други варианти. Но не видя. Навярно се намираше горе в кабинета и следователно бе недостъпно за техните цели.

Изключи лампата, излезе навън и провери дали вратата се е заключила зад нея. После изтича в една от кабинките на дамската тоалетна, скри шперца и извади слушалката. Сложи си я и приведе глава.

— Аз съм — рече тя. — Добре ли приемате?

— Ясно и чисто — отговори веднага Рейн.

— Разбрано — добави Докс.

— Добре. Сега си тръгвам.

Тя пхна слушалката обратно в чантата и пусна водата. Излезе от кабинката и се погледна в огледалото. Вече отново бе влязла в ролята. Тогава се отправи към стълбището.

Жените бяха излезли пред дивана да подадат палтата на гост японец и една от компаньонките. Явно някой бе успял да се спазари тази вечер. Една от жените натисна бутона, за да излезе Дилайла. Охранителят се поклони и отново ѝ задържа вратата.

Докато приближаваше края на външната пътека, един от служителите изтича покрай нея към клуба. Тя се върна назад и стигна до завоя тъкмо навреме, за да види как човекът вади изпод сакото си магнитна карта и я размахва пред четеца. После пак прибра картата и Дилайла разбра, че я носи на верижка около врата си. Вратата започна да се отваря и Дилайла се отдръпна, за да не я забележат.

Другият служител стоеше отвън и държеше отворената врата на синьо „Бентли-Континентал“. Включеният двигател тихо мъркаше.

Приятно пътуване, помисли си Дилайла. Усмихна се на служителя и се отдалечи.

[1] Извинете ме. Говорите ли френски? (фр.) — Б.пр. ↑

[2] Несъмнено (фр.). — Б.пр. ↑

33.

Половин час след като Дилайла се върна от клуба, тримата се събрахме в хотелската стая на Докс. Тя ни осведоми за всичко: разположение на входовете и изходите, процедури за влизане; охрана и посрещачи; резервен генератор. Не беше пропуснала нищо и помнеше всички необходими подробности. Това не ме изненада.

— Разположението е добро — отбеляза тя, когато ние с Докс приключихме с въпросите. — Можем да го контролираме. Единственото, което не успях да проверя, е аварийният изход от общата зала на партера. Видях го, но нямаше как да го изпробвам. Онзи в мазето обаче се отваря навън с хоризонтален лост. Но отпред има камера и някакъв надпис на лоста. Предположих, че при отваряне ще се включи аларма, затова не опитах. Ето.

Тя извади телефона си, натисна няколко бутона и ми го подаде.

— Какво ще кажеш?

Наложи се присвия очи, но успях да разчета йероглифите.

— Да — потвърдих. — Точно това е, което си предположила. Браво на теб — замислих се, след това продължих: — Най-вероятно и другата врата действа по същия начин. Аварийните изходи в обществените сгради се поставят според определени правила. Винаги се отварят навън чрез натискане на лост. Значи можем да ги залостим отвън с най-обикновен стоманен прът. Ще проверя утре, когато отида да разузна наоколо.

— Мястото е впечатляващо — каза Дилайла. — Много изискано и работи като часовник. А жените са потресаващи. До една.

— Хрумна ми нещо — обади се Докс. — Може би трябва лично да разузна обстановката вътре. Не е зле да погледне и втори човек, нали разбирате.

Стрелнах го с поглед. Той сви рамене.

— Недей да се дразниш. Няма нищо лошо човек да си харесва работата.

Дилайла бръкна в чантата си и извади детектора на Хари.

— Заповядай. Да не го забравя.

— Може да ти потрябва утре вечер... — започнах аз.

— Не, вече си свърши работата. И то много добре. Задейства се във вестибюла и от камерата в мазето срещу аварийния изход, през останалото време мълча. Сега разбирам защо ти е сантиментален спомен.

Взех детектора и поклатих глава.

— Друг път ще ти разкажа тази история.

Тя кимна и разтърка очи.

— Трябва да дремна.

— Права си — съгласих се. — Утре можем да довършим планирането. Защо не поспиш, докато можеш? Обади ни се, като станеш.

— Добра идея — отвърна тя и се изправи.

Аз също станах.

— Ще те изпратя до хотела.

Дилайла поклати глава.

— Засега по-добре да стоим настрани един от друг.

Отново не знаех какъв е истинският мотив — личен или професионален, но не беше нито времето, нито мястото да го обсъждаме.

— Добре — кимнах.

Докс също стана. Протегна ръка и Дилайла я стисна.

— Чудесно е, че те поканиха да се върнеш утре, и не съм изненадан — каза той. — Наистина чудесно се справи тази вечер, на непознат терен и без сериозна подготовка, това е факт.

Тя се усмихна мило.

— Благодаря, Докс.

— Нашият славен водач също мисли така — добави той. — Както споменах и преди, не е твърде приказлив за тия неща.

Усмивката на Дилайла посърна и тя колебливо кимна, сякаш казваше: „Хайде да не подхващаме тая тема, бива ли?“ Аз бях по-прямо и му хвърлих поглед в стил: „Стига глупости!“ Но той не мирясваше.

— Да, ако можеше да го видиш първия път, когато го прегърнах. Беше толкова напрегнат, че се уплаших да не припадне. Втория път го понесе малко по-леко. И да пукна, ако не почна да му харесва някъде

след четвъртия-петия път. Сега се вкисва, ако минат няколко дни, без да му пусна ръка.

Дилайла закри устата си с длан и наведе глава. Няколко секунди стоя съвсем неподвижно, после избухна в смях. Погледнах Докс, наполовина смаян, наполовина вбесен от непрестанните му щуротии, но той дори не забеляза, защото също се смееше.

Нищо не можех да сторя, освен да стоя така, докато смехът им ставаше все по-силен. Докс бършеше насълзените си очи и повтаряше: „Извинявай, извинявай“, а Дилайла беше прегърнала раменете си и цялата се тресеше.

След като трая неприятно дълго, смехът им стихна. Дилайла дълбоко си пое дъх на няколко пъти, после ми каза:

— Утре ще ти се обадя.

Кимнах.

— Да. Разбрано.

— Лека нощ — пожела й Докс и усетих, че още се мъчи да сподави смеха.

Тя успя да излезе, без отново да се разсмеят, но имах чувството, че едва е удържала до асансьора. Погледнах Докс.

— Извинявай, мой човек, извинявай — рече той. — Просто в теб има нещо, което ме предизвиква!

— Мисля, че това се нарича „прехвърляне на вината върху жертвата“.

— Добре де, посмей ми се и ти, задето хванах травестита Тиара, ако от това ще ти олекне.

— Не, на теб ще ти олекне. Затова няма да го направя.

— А, много си жесток, Джон Рейн, много жесток — поклати глава той и този път нямаше как да се удържа.

Избухнах в смях.

34.

На другата сутрин минах набързо покрай „Шепот“ — обикновен жител на квартала, излязъл за ранен крос с маратонки, спортен екип и ниско нахлупена шапка в хладното утро.

Притичах по една от уличките зад клуба. Като знаех работното им време, не ми се вярваше някой от служителите да е наоколо толкова рано, но и да ме видеха, никой не би обърнал внимание на човек по анцуг, търсец къде да пусне една вода.

В подкрепа на това прикрытие, аз спрях и почнах да разкопчавам долнището, като същевременно се оглеждах за камери. Не видях нищо, освен глуха бетонна стена с аварияен изход отляво — гладка стоманена плоча без дръжка или някакво друго приспособление.

Оправих долнището и се приближих до вратата. Както очаквах, пантите бяха от външната страна. Един стоманен лост, забит отдолу под ъгъл, би свършил работа.

Продължих сутрешния си крос и спрях в парка Аояма да се обадя на Тацу в болницата. След няколко сигнала чух глух глас, почти стон:

— Хай.

— Аз съм — казах. Господи, гласът му звучеше ужасно. — Извинявай, че те безпокоя.

Той дълго мълча и усещах, че се мъчи да си поеме дъх. Накрая изхъхри:

— Да ме безпокоиш ли? Точно тия обаждания чакам. И посещенията на внука си.

— Имаш ли нови вести за срещата довчера?

— Да, информаторът току-що потвърди. Нищо чудно, че ме боли, не ме оставяте да поспя. Срещата е в десет вечерта.

— Добре. Приключихме с началното проучване. И довчера наистина ще имам човек вътре.

— Какво друго ти трябва от мен?

— Както ти казах миналия път, някой с правото да спре тока по мой сигнал.

— Искаш лампите да изгаснат?

— Да.

— А резервният генератор?

— Въпросът е уреден.

— Имам човек, който може да ти помогне. Но... ще трябва да действаш бързо.

— Какво искаш да кажеш?

— От подстанцията, до която има достъп моят човек, няма как да изключи тока в отделни сгради. Само в целия квартал. А ако електроснабдяването в цял токийски квартал спре за повече от две минути, правилникът изисква произшествието да се разследва.

— Не можеш ли просто...

— Това е работа на градската управа. Аз съм държавен служител. Повярвай ми, не ни трябва разследване. Ще подложим на риск добри хора. Можеш ли да свършиш работата за по-малко от две минути?

Замислих се.

— Май се налага — казах накрая.

— Добре. Довечера ще имам на място човек с ясни инструкции.

— Ще ми трябва номерът на мобилния му телефон. Искам да поговоря лично с него, да се убедя, че разбира плана. А и трябва да мога да му подам сигнал довечера, когато бъда готов да вляза.

— Ще му поръчам да ти се обади.

— Добре. Превъзходно.

Помълчахме.

— Крепиш ли се? — попитах след малко.

Ново мълчание.

— Гледай да свършиш довечера — каза той накрая.

Кимнах с мрачно спокойствие и обещах:

— Ще свърша.

35.

По-късно същата сутрин Дилайла ми се обади. Върнахме се в хотелската стая на Докс. Пак донесох храна от закусвалнята.

— Ето какво съм си наумил — подех, докато се хранехме. — Ще поддържаме комуникациите както снощи. Но този път Дилайла ще си спусне косата и ще носи слушалка. Северно от входа на клуба има строеж. Докс, провери ли го?

Той кимна.

— Снощи, както се уговорихме. Мога да вляза без проблеми, а вътре има добри позиции и прикрития. Проблемът е в ъгъла. Ще бъда на сто метра от входа, но само на три метра височина. Това силно повишава риска от появата на непредвидени движещи се препятствия.

— Искаш да кажеш други хора — обади се Дилайла.

Докс сви рамене.

— Може да са хора, може да е кола. Трудно е да се каже. Знам, че няма да е като да стрелям от кулата на Тексаския университет. Но онази пътека, дето се отклонява от улицата, върви направо пет метра, преди да завие зад стената. Това ще ми даде време, ако не се появи пречка.

— Ами какво ще кажеш за бронезилетка? — попита Дилайла. — Нали разправяте, че Ямаото бил параноик. Сигурен ли си, че няма да е с жилетка?

Докс поклати глава.

— Повечето бронезилетки, предвидени за носене под дрехите, не могат да спрат високоскоростен куршум от карабина. Някои могат, но тежат по десетина килограма и са неудобни. Определено не стават за носене под елегантен костюм.

— Вижте — намесих се. — Ако нещата вървят добре, щом Ямаото пристигне, Докс го надупчва и всички отиваме да пием бира. Ако нямаме този късмет, Докс остава като резервен план, в случай че Ямаото успее да се измъкне от клуба въпреки всичките ми усилия вътре. А ти, Дилайла, при възможност огледай Ямаото и ако смяташ,

че носи жилетка под дрехите, обади ни се. Въпроси или коментари дотук?

Двамата поклатиха глави.

— Дилайла, ти пристигаш преди десет. Искаме да си там преди Ямаото, за да видиш къде ще отиде, когато влезе...

— Ако влезе — добави Докс.

Кимнах.

— Ако влезе. Но важното е, че трябва да знам къде точно е Ямаото. Би било полезно да съм наясно и с кого е. Както и потвърждение за броя и позициите на клубната охрана и външните телохранители. С малко късмет ще видиш Ямаото и Куро, когато влязат, и ще можеш да разбереш къде точно отиват. Не чакай. Щом уточниш позицията на Ямаото, съобщи ми и върви да изключиш генератора. Или още по-добре...

— Да го изключа преди идването на Ямаото — довърши тя. Кимнах.

— Да, добра идея. Никой няма да забележи, преди да е станало късно. А щом той влезе, това ще ни е последната грижа.

— Но как ще изключим централното електроснабдяване?

— Моят приятел ще прати човек в местната подстанция. Но има един проблем. Той може да ни даде само две минути тъмнина, дори по-малко. Надхвърли ли този срок, градските власти ще проведат разследване, а моят приятел не иска да се стига дотам.

— Две минути... — повтори Дилайла.

— Достатъчни са. Преди да се обадя на нашия човек и лампите да угаснат, ти вече ще стоиш до аварийния изход, за да ме пуснеш вътре. Трябва да бъдеш.

— Защото щом токът спре, главният вход няма да работи. Той има електронна ключалка.

— Именно. И същевременно не можем да използваме аварийния изход преди спирането на тока — иначе алармата ще ни издаде.

Тя кимна.

— А камерата е насочена към изхода.

— Камерата вече ще е изключена, когато ме пуснеш. Не знам дали водят видеозапис, но след като токът спре, няма да има значение.

— Ами вътре в клуба? Дори да изключиш осветлението, няма да бъде съвсем тъмно. Хората имат запалки, клетъчни телефони...

— Идеално — казах. — Трябва ни точно толкова светлина, колкото хората да не изпаднат в паника и да не хукнат насам-натам. Малко светлина ще им помогне да запазят спокойствие и да останат на място две-три минути, докато чакат токът да дойде отново. Така или иначе, със запалки и клетъчни телефони, преди очите им да са привикнали с мрака, ще виждат само на две-три крачки. Аз ще имам прибор за нощно виждане и пистолет със заглушител. Ще вляза и ще изляза за по-малко от две минути. Никой няма да разбере какво е станало, преди лампите отново да светнат, а дотогава ние ще сме изчезнали.

Дилайла кимна. Помълчахме, докато тя обмисляше думите ми.

— Настани ли се в нов хотел? — попитах.

Тя използваше едно и също име в „Льо Меридиен“ и „Шепот“, в случай че някой от клуба реши да я провери. Очевидно след тази вечер това трябваше да се промени.

Дилайла пак кимна.

— В „Ню Отани“. Близко до метростанция Акасака Мицуке. Под името Еме Акер.

— Добре, значи е уредено. Сега слушай. Ако нещо се обърка, ако ти потрябвам за каквото и да било, само кажи: „Тук е горещо“ и веднага ще дотичам.

— Как ще влезеш? — попита тя.

— Мисля, че пистолетът е добър аргумент при необходимост.

Тя се разсмя.

— И аз ще дойда — вметна Докс, — но понеже съм по-далече, ще ми трябва повече време.

Дилайла се усмихна.

— Не вярвам да ми трябва помощ от кавалерията.

Погледнах я.

— И аз не вярвам. Знам, че си свикнала да действаш без подкрепления, но довечера ще ги имаш. Запомни, сигналът е „Тук е горещо“. Използвай го, ако се наложи.

Дилайла кимна, но усещах, че го прави по-скоро за да ме успокои, отколкото от истинска убеденост. Е, нямаше какво друго да сторя, освен да я уверя, че може да разчита на нас. Така или иначе, тя вероятно бе права. Сигналът едва ли щеше да ни потрябва.

36.

В девет и половина вечерта Дилайла стигна до клуба. Беше облякла пурпурната рокля със сатенено бюстие, която си купи този следобед. Предната вечер бе забелязала, че много от компаньонките носят черно, и смяташе, че не е зле да изпъква. Е, червеният сатен подходеше идеално за целта. Щеше да хваща мекото осветление в клуба по най-подходящия начин. Аксесоарите също бяха на място: черни обувки с високи токчета и закрити пръсти; старинна ръчна чантичка, изплетена от сребърни нишки; набрана сребриста наметка за по-впечатляващо. На лявата си китка носеше една-единствена диамантена гривна, която да хвърля отблясъци; на ушите — малки диамантени обици, избрани точно с обратната цел. Никакви обици не биха подходили на сегашния тоалет, а и не искаше нещо да привлича излишно внимание към ушите ѝ, след като в едното носеше слушалка. Слушалката беше малка, с телесен цвят, освен това спуснатата коса я прикриваше, но защо да рискува?

Докато завиваше по улицата към клуба, тя леко наведе глава и изрече:

— На позиция ли сте?

— Тук съм — отговори Рейн. Намираще се на една уличка южно от клуба, близо до мястото, където бяха паркирали вана.

— Разбрано — обади се и Докс. — Виждам те ясно като посред бял ден. И, скъпа, гледката е прелестна.

Тя се усмихна. Ако в Хонконг не бе виждала Докс в действие, би си помислила, че е прекалено голям шегаджия, за да му се довери в операция. Но не бе срещала по-хладнокръвен агент от него през онази нощ. Рейн ѝ каза, че Докс си е такъв — вечно щурее, докато не дойде моментът да повали някого с карабината. Когато стреля, бе обяснил Рейн, Докс е невъобразимо тих и неподвижен. Ако му кажеш нещо, ще отговори, но сякаш е някъде другаде. Или по-скоро сякаш е тук дотолкова, че в момента преставаш да бъдеш реалност за него.

— Добре, започваме — заяви тя.

Продължи напред и пред нея отново се появиха двамата служители, застанали неподвижно като живи градински статуи. Когато тя зави по пътеката, те се поклониха едновременно. Дилайла им кимна, продължи напред и след малко се озова вътре по същата процедура, при същите двама охранители. Този път служителките отвъд дивана я познаха. Те се поклониха, едната от тях вдигна телефонната слушалка и каза няколко думи на японски.

Киоко се появи иззад вратата и заобиколи дивана. Стисна ръката на Дилайла и я огледа, явно доволна от видяното. Вероятно бе споменала на Куро за находката си и се радваше, че Лора ще направи добро впечатление.

— Куро-сан още не е тук — уведоми я Киоко, — но скоро ще дойде. Тази вечер има малко работа и не съм сигурна кога ще се освободи, но те очаква и се надявам, че ще можеш да изчакаш, както се уговорихме.

— Разбира се — отговори Дилайла.

— Да ти предложим ли нещо за пиене?

Дилайла кимна.

— Може би чай?

— Разбира се. Мляко? Лимон?

Дилайла се усмихна.

— Само чай.

Киоко кимна и посочи кожената скамейка.

— Заповядай. Настани се удобно. Ако ти трябва още нещо, просто кажи на някое от момичетата.

Дилайла седна и Киоко се върна в кабинета. Дотук добре; след малко щеше да отиде да изключи генератора. Тогава, ако Ямаото пристигнеше по разписание, можеше да види къде ще го настанят и да уведоми Рейн. С малко късмет всичко можеше да приключи съвсем скоро.

Една от японските сервитьорки ѝ донесе чай в изящна керамична паничка върху бамбуков поднос. Дилайла благодари и поседя няколко минути, отпивайки от ароматната течност. Никой не слезе надолу по стъпалата и никой не се качи — достатъчно време, за да е сигурна, че тоалетните са празни.

Тя се изправи и се обърна към служителките.

— Извинявайте, тоалетната...

По-близката японка се усмихна и посочи към стълбището. Дилайла кимна и тръгна надолу.

Повтори процедурата от предния ден. Този път обаче изключи генератора, преди да напусне сервизното помещение. И за по-сигурно откачи кабелите. Когато свърши, отиде в дамската тоалетна.

— Генераторът е извън строя — съобщи тя.

— Добре — каза Рейн. Докс добави:

— Страхотна си, скъпа.

Тя използва тоалетната, после се върна горе, седна и продължи да пие чай, като се чувстваше само съвсем леко напрегната — по онзи приятен начин при започването на операцията, когато всичко върви като по вода.

Двайсет минути по-късно чу в ухото си гласа на Докс:

— Добре, Големия Лю току-що пристигна. Заедно с двама телохранители и някакъв съдружник, доколкото мога да преценя. В момента служителите откарват колата им.

— Ясно — тихо каза Дилайла.

— Скоро трябва да дойде и Ямаото — обади се Рейн. — Бъдете готови.

— Разбрано — отговори Докс.

След малко звънецът избръмча. Служителките кимнаха на охранителя, който отвори вратата и се поклони. Влязоха четирима мъже. Дилайла разпозна Големия Лю по снимките, които ѝ бе показал Рейн. Другите двама бяха по-млади, в добра физическа форма и също тъй свирепи на вид. Тя ги огледа внимателно. Отдясно имаха еднакви издутини под дрехите си и десните крачоли на панталоните им леко провисваха. Пистолети в кобури на колана — телохранители. Четвъртият изглеждаше малко по-спокоен и властен — човек от началството. Всичко потвърждаваше предположението на Докс.

Японките заобиколиха дивана и поеха палтата на гостите. Големия Лю се огледа с усмивка, после забеляза Дилайла. Усмивката му стана още по-широка и заприлича на сладострастна гримаса. Е, Рейн бе споменал, че човекът харесва блондинки.

Една от служителките ги въведе в общата зала. Докато минаваха през летящата врата, Лю се озърна към Дилайла, продължавайки да се усмихва.

Две минути по-късно служителката се върна. Но вместо да заеме предишното си място зад дивана, тя влезе в кабинета. Дилайла се запита какво става.

Отново чу в ухото си гласа на Докс:

— В момента пристига Ямаото. Движи се много бързо и телохранителите ми попречиха да се прицеля. Ще ги видиш след секунда, и Куро е с тях.

— Разбрано — отвърна тя.

— Добре — прозвуча гласът на Рейн. — Всъщност не очаквахме да го ликвидираме на влизане. Ще се справим вътре.

След секунда звънецът забръмча. Охранителят отвори вратата, поклони се още по-ниско и във вестибюла с бърза крачка влязоха четирима японци в костюми. Дилайла разпозна първите двама от снимките на Рейн. Ямаото беше по-възрастен, крачеше начело с вирната глава и излъчваше властност, която се долавяше дори от другия край на стаята. Костюмът му стоеше превъзходно и тя веднага разбра по изисканата кройка и по движението на плешките му под плата, че не носи бронирана жилетка. Куро изглеждаше по-мекушав, с намазана с брилянтин коса и приличаше по-скоро на бизнесмен, отколкото на гангстер. Вървеше на половин крачка зад Ямаото. Другите двама, с издути мускули под костюмите и шарещи наоколо погледи, докато бързаха да не изостанат от шефовете, бяха типични телохранители. Също като китайските си колеги, имаха издайнически издутини под саката.

Служителката заобиколи квадратния диван и се зае да поема палтата. Вратата на кабинета се отвори и Киоко излезе с другата японка. Докато младите жени помагаха на мъжете, Киоко обсъди на японски нещо с Ямаото и Куро. От време на време двамата мъже и Киоко хвърляха погледи към Дилайла, после продължаваха разговора.

Този път Киоко лично въведе гостите вътре. Дилайла искаше да стане и да погледне къде са се настанили в общата зала, но това би привлякло вниманието към нея. Трябваше да изчака друга възможност.

— Няма жилетка — прошепна тя.

— Разбрано — отвърна веднага Докс.

След минута Киоко се върна. Пристъпи към Дилайла и заговори:

— Получи се... интересна ситуация.

Дилайла вдигна вежди, като си мислеше, че може би се досеща какво става. Още не бе сигурна дали е изгоден шанс или проблем. Може би по малко и от двете.

— Един от нашите гости — продължи Киоко — е заплепен от теб. И никоя друга не го интересува тази вечер.

— Но ти му кажи... аз не на работа още. Само дошла да провери.

Рейн и Докс сигурно се чудеха какво става, но след малко щяха да схванат. Киоко кимна.

— Изглежда, това те прави още по-привлекателна.

— Кой гост?

— Китайският джентълмен. Мистър Лю.

— Мистър Лю иска бъда негова компаньонка?

Киоко се разсмя.

— Точно това иска. Виж, положението е необичайно. Още не си провела предварителен разговор, да не говорим за обучение. Но мистър Лю е важен гост. А двамата господа с него, Ямаото-сан и Куро-сан, искат да остане доволен.

Ако откажеше, щеше да изглежда странно. Начинаеща кандидатка като Лора би използвала незабавно шанса да се сближи с важни хора преди разговора с началството. Но ако се съгласеше, нямаше представа в какво ще се забърка. Вярно, щеше да знае къде точно е Ямаото и какво става около него, но не беше сигурна как да се измъкне, когато дойде моментът. Е, все щеше да измисли нещо.

— Киоко — поколеба се тя, — мислиш ли, че трябва да отида при тях?

Киоко въздъхна.

— Куро-сан ще приеме присъствието ти вместо предварителния разговор, за който си дошла. А ако мистър Лю бъде щастлив, просто няма начин да не получиш работата.

— Тогава с удоволствие ще им правя компания. Значи имената им са Лю, Куро и Ямаото?

Ако още не бяха разбрали, Рейн и Докс вече трябваше да са наясно.

— Точно така. Виж, те са уведомени, че си само кандидатка, затова няма да очакват от теб да знаеш всичко за нашия клуб, процедурите и тъй нататък. Затова недей да се плашиш. Ела, ще те запозная с тях.

Киоко отведе Дилайла в общата зала. Вътре бе по-оживено, отколкото предната вечер, може би поради по-късния час или просто в събота вечер имаше повече клиента. Около шейсет души, прецени Дилайла, две трети от тях компаньонки.

В отсрещния ъгъл, в едно сепаре до аварийния изход седяха Големия Лю, неговият съдружник, Куро и Ямаото. Това я изненада — беше очаквала да са в някоя от стаите за гости. Но не, разбира се. Големия Лю беше развратник; предпочиташе да седи там, откъдето ще може най-добре да се наслади на красавиците наоколо. А Ямаото явно искаше да му угоди, да използва апетитите на китаеца, за да отклони вниманието му от отстъпките, които се надяваше да изкопчи от него. В края на краищата именно затова се срещаха тук.

Двама от телохранителите, един японец и един китаец, седяха един срещу друг на най-външните места в съседното сепаре. Всеки от тях оглеждаше внимателно залата и колегата си. Напълно разбираемо при дадените обстоятелства. Организациите им бяха на ръба на войната и ако тази вечер Ямаото и Големия Лю не стигнеха до споразумение, срещата можеше да завърши със сблъсък. Дилайла плъзна поглед из залата и забеляза другите двама в отсрещния край, откъдето имаха друг наблюдателен ъгъл и удобна позиция за стрелба.

Когато Киоко и Дилайла наближиха масата, Големия Лю стана и се усмихна. По дяволите, тоя тип изгаряше от нетърпение.

— Господа — каза Киоко, — това е Лора. Тя дойде тази вечер да проведе разговор за постъпване на работа, но е толкова поласкана от любезното ви внимание, че с удоволствие ще ви направи компания за едно питие.

— Да, моля — отвърна Големия Лю и стисна ръката на Дилайла доста по-енергично, отколкото предполагаше добрият тон.

Той се обърна към своя съдружник и изрече няколко думи на китайски. Онзи невъзмутимо стана и отиде да се настани при телохранителите. Е, личеше си кое е най-важното за Големия Лю тази вечер.

Китаецът отново насочи вниманието си към Дилайла.

— Аз съм Лю — представи се той и повторно стисна ръката ѝ. — Но, моля ви, наричайте ме Големия Лю.

— Да, Големи Лю — отвърна Дилайла със силен парижки акцент. — Enchantee.

— А, вие сте францужойка — изненада се Големия Лю.

— Да, францужойка. Мой английски... моля, извинете. Аз още уча...

— Аз също! — възкликна Големия Лю и енергично размаха ръце, после се разсмя, сякаш това бе най-забавното нещо на света.

Дилайла се обърна към Ямаото и Куро. Двамата кимнаха за поздрав. Дилайла протегна ръка на Ямаото.

— Вие сте... господин Ямаото? — попита тя.

— Ямаото — потвърди той и небрежно се ръкува с нея.

Дилайла усети, че той търпи присъствието ѝ само за да угоди на Големия Лю. И вероятно да го разсее. Извърна се към Куро и отново протегна ръка.

— А вие сте господин Куро?

— Хай — каза той и стисна ръката ѝ.

— Благодаря, че ме поканихте на вашата маса — изрече тя не толкова за тях, колкото за Рейн и Докс.

— Моля, моля — намеси се Големия Лю и посочи скамейката.

Дилайла седна срещу Куро и по диагонал срещу Ямаото, а китаецът се настани до нея.

Киоко се поклони и си тръгна. Дилайла се усмихна и си помисли: „Започваме“.

37.

Като разбрах за напредъка на Дилайла в клуба, бях едновременно доволен и разтревожен. Доволен, че при новия развой на събитията тя можеше да докладва точно за позицията на Ямаото. Но разтревожен, че е по-близо до него, отколкото трябваше. Определено бе загубила свободата да маневрира. Вярно, можеше да се извини и да отскочи до тоалетната, но ако нещо я задържеше по пътя? Или ако Големия Лю решише да я придружи, за да си поговори с нея насаме, може би дори да ѝ пусне ръка? Имаше десетки възможности този неочакван развой да ни създаде проблеми.

Всъщност вече ги бе създал, защото Дилайла не можеше повече да говори свободно и да ни дава информацията за положението, която очаквах. Справяше се добре и ни подаваше сведения под формата на разговор със събеседниците си, но не можеше да излиза извън определени граници.

Е, тя знаеше къде е Ямаото в момента и можеше скоро да ми съобщи. Междувременно исках да задвижим нещата.

— Дилайла — казах, — сега ще залостя аварийния изход на общата зала. Ще използваме вратата в мазето, както е според плана. Ако си съгласна, изкашляй се.

Тя се изкашля.

— Добре — продължих. — Тръгвам. Ще се обадя пак след няколко минути.

Взех единия лост и тръгнах. Бях облечен с тъмносин костюм, синя риза и тъмносиня вратовръзка. Комбинацията от тъмни цветове не е връх на елегантността, но сега облеклото ми служеше на две цели. Навън щеше да убеди всекиго, че съм почтен и заможен гражданин, носещ може би нещо за изхвърляне. Разбира се трябваше да прикривам от наблюдатели дясната си страна, за да не разваля това впечатление с издутината от кобура с пистолета със заглушител, но при слабо осветление никой нямаше да забележи. А по-късно, в клуба, с тъмните дрехи щях да бъда много по-малко забележим сред мрака.

Кларковете с гумена подметка на краката ми никога не биха застрашили законодателите на модата в областта на обувките, но бяха стабилни и безшумни като маратонки. И удобни.

В края на уличката спрях да огледам и да се послушам — пълно спокойствие, — после се промъкнах зад сградата. Опрях края на лоста в една от пролуките между бетонните плочи на пътеката, после внимателно притиснах другия край към вратата на височина около метър. Изпробвах различни ъгли и посоки, докато лостът се намести идеално, после го натиснах надолу, за да се залости. Опитах да го издърпам, но желязото не помръдна. Добре. Тръгнах обратно към позицията си.

— Аварийният изход е блокиран — рекох в микрофона. — Сега всичко зависи от теб. Очаквам твоя сигнал. Ако ме чуваш, изкашляй се и ще бъда в готовност.

38.

Докато Дилайла седеше с Големия Лю, Куро и Ямаото, цяла върволица сервитьорки донесе горещи влажни кърпи, някакви непознати за нея закуски и бутилка шампанско „Тетинже“. Куро разговаряше със сервитьорките на японски. Дилайла се преструваше, че и английският на мъжете е почти също тъй неразбираем за нея.

— Е — попита я Големия Лю, докато им наливаха шампанско, — какво мислите за „Шепот“?

— Да шепнем? — отвърна тя със смутена усмивка.

Ако си разиграеше ролята както трябва, щяха да решат, че не само не знае английски, но е и глуповата, а винаги е желателно да бъдеш подценяван от хората, които манипулираш.

— Говоря за клуба — обясни Големия Лю със снизходителна усмивка и размаха ръка наоколо.

— А, разбира се! Клуб... много красив, да.

Сервитьорката сложи бутилката шампанско в сребърната кофичка с лед върху масата, поклони се и отстъпи назад. Ямаото вдигна чашата си.

— Е, за добрите сделки. Всички се чукнаха и отпиха.

Дилайла чу в ухото си гласа на Рейн да обяснява, че вратата е залостена и трябва да се изкашля, ако го чува. Изкашля се.

Хвърли поглед из залата. Наздравицата и очевидното добро настроение на компанията не бяха успокоили телохранителите в съседното сепаре, които все още седяха като на тръни. Рейн искаше да действат веднага, но тя реши, че при това напрежение на охраната, ако лампите в залата угаснеха, можеха да последват неочаквани действия. По-добре би било да им дадат малко време да се отпуснат, преди да се случи нещо необичайно. Дилайла реши да изчака съвсем малко. Когато тревогите им се уталожеха, щеше да отскочи до тоалетната, да съобщи на Рейн, че идва, и да го пусне, след като токът изгасне.

Няколко минути мъжете начело с Големия Лю се опитваха да я увлекат в разговор как й се струва Токио, но нейният измъчен

английски скоро им омръзна. Заговориха помежду си, отначало със сдържани намеци за бизнеса, но постепенно намеците взеха да стават все поясни — шампанското им помагаше да се отпуснат пред нея. Това не я изненада. Бяха убедени, че тя така или иначе нищо няма да разбере.

По някое време Рейн, явно разтревожен, че все още няма сигнал от нея, я помоли да каже нещо, или поне да се изкашля, ако е добре. Моментът се оказа подходящ. Големия Лю тъкмо бе пресушил чашата си.

— Още шампанско? — попита тя и наля на всички.

Рейн каза, че разбира, и че няма да ѝ досажда повече, но трябва да приключат час по-скоро.

— Както споменах по телефона — говореше Ямаото, — убеден съм в невинността на моите хора. Но без съмнение някой ни е предал. Някой, знаещ къде и кога се провежда сделката, и за какво точно става дума. Трябва да уточним кои хора са имали достъп до тези сведения от двете страни и да започнем оттам.

Дилайла хвърли поглед към Куро. Лицето му изглеждаше твърде съсредоточено. Може би не владееше много добре английски и се притесняваше, че не може да участва в разговора.

— Аз не знае всички подробности — каза Големия Лю. Беше се привел напред и отсечено жестикулираше при всяко изречение. — Но поръчал на мои хора направи списък. Те разпитва хора от списъка. Разпитва силно.

Ямаото кимна.

— И аз ще сторя същото.

Той се обърна и заговори на японски с Куро, чието участие в разговора се ограничи до няколко енергични „Хай“, всеки път придружени с рязко привеждане на главата.

— Канех се да спомена още нещо — продължи Ямаото. — Твоят човек в Ню Йорк, Цзян. Не ми се е обаждал повече от седмица. Веднъж вече възникна този проблем и ти обеща, че няма да се повтори. Боя се, че този път той проявява неуважение и към двама ни.

Ah, merde, изруга наум Дилайла. На идване от аерогарата Рейн ѝ бе обяснил какво е станало. Точно сега беше най-лошият момент Ямаото и Големия Лю да заговорят на тази тема.

— Ммм, Цзян — поде Големия Лю. — Има... проблем с него. Трябва замени.

— Моля? — навъси се Ямаото.

— Цзян скарал с редник Уонг. Уонг луда глава. Убива Цзян, после изчезва.

Ямаото се навъси още повече.

— Кога стана това?

— Станало преди седмица. Сега хора на Голям Лю търси Уонг. Като намери, той много съжالياва.

— Намери ли Уонг, или още го търсиш?

Големия Лю пак размаха ръка.

— Не намерил. Търси. Опитва намери. Ще намери. Но... Уонг убил човек, който наблюдава за Ямаото. Затова няма доклад. Трябва добър заместник.

— Чакай малко. — Ямаото се приведе напред. — Да не би да казваш, че човекът, който наблюдаваше Мидори Кавамура, е изчезнал преди седмица, след като е убил своя шеф?

Позата и тонът на Ямаото ставаха все по-прями, дори агресивни и Дилайла разбра, че на повърхността изплува скритата му личност. Беше далеч не тъй изискана, както досегашната.

Големия Лю кимна.

— Уонг лош човек. Ненадежден.

Ямаото поклати глава, сякаш не можеше да повярва.

— Как го е убил? Какво знаеш?

— Убил с нож. Намерили Цзян, той много намушкан.

— Защо не ми каза досега?

— Голям Лю... срамува от ненадежден човек. Мисли, по-добре първо намери заместник и тогава казва на Ямаото.

— Да, но не разбираш ли? Цзян е убит и Уонг изчезва точно преди засадата в Уаджима! Мислиш ли, че е съвпадение?

Merde, изруга отново Дилайла. Трябваше да си тръгне по-рано. Ако се опиташе да стане точно сега, можеше да тласне Ямаото към догадка, която трябваше да избегне на всяка цена. Налагаше се да импровизира.

Явно объркан, Големия Лю погледна Куро. Куро понечи да преведе, но Ямаото го прекъсна:

— Моите хора ми докладваха, че в Уаджима двама мъже ги нападнали от засада. Точно след твоя проблем в Ню Йорк. Не вярвам в съвпадения. Това е работа на Джон Рейн. Човекът, за когото трябваше да си отваряш очите.

При изричането на това име Дилайла осъзна, че всичко, което Рейн се надяваше да постигне, е на път да се провали. Ямаото току-що зарази Големия Лю с подозренията си. Засега китаецът не изглеждаше склонен да приеме неговата теория, но ако Ямаото умреше тази нощ, възгледите му със сигурност щяха да се променят. Щеше да разбере, че Рейн е убил най-малко петима от неговите хора. А хората на Големия Лю наблюдаваха Мидори в Ню Йорк. Знаеха къде живеят тя и детето. Можеха да се насочат срещу тях — все едно дали за отмъщение, или за да изкарат Рейн на светло.

Имаше само един начин да се предотврати това. Никой от тримата не биваше да излиза жив. Трябваше да предупреди Рейн и Докс, но нямаше как да го стори, докато не напусне масата.

Големия Лю се беше навъсил — може би от тона на Ямаото или просто защото не разбираше. Ямаото кресна няколко японски думи на Куро, който преведе.

Сега и тримата се бяха съсредоточили върху своя разговор. Изглеждаше, че напълно са я забравили. Но тя усещаше как може да се промени положението. И колко бързо.

Големия Лю помълча, после отсъди:

— Ню Йорк... много далече от Уаджима. Изглежда...

— Изобщо не е далече. Рейн сигурно е отишъл в Ню Йорк да види жената и детето, както се надявахме. Засякъл е вашия наблюдател и го е отстранил — случайно или нарочно. А после Уаджима...

Ямаото не довърши, облегна се назад и замълча с приведена глава, разтривайки брадата си. Дилайла усещаше, че е само на крачка от опасния извод. Или щеше да го види, или да го отмине. Шанс петдесет на петдесет.

— Разбираш ли — заговори той, сякаш сам на себе си, — Рейн трябва да е имал достъп до човек с информация за Уаджима. А... — Ямаото погледна Дилайла, като че едва сега я виждаше за пръв път. — Има хора, които знаят както за Уаджима, така и за нашата среща. Тази вечер.

Големия Лю понечи да каже нещо, но Ямаото рязко вдигна длан срещу него и продължи да гледа Дилайла.

— Ти дойде в клуба снощи, нали... Лора? А тази вечер дойде за разговор с господин Куро, така ли е?

Тя разбра, че Ямаото знае или поне се досеща. Но не показа тревогата си. Горещо е тук, мина ѝ през ума, но искаше да бъде сигурна, преди да го изрече.

— Наистина удивително съвпадение — продължи той с ледена усмивка.

Допълнителният коментар подсказа на Дилайла, че Ямаото не е съвсем сигурен. Изпробваше почвата, опитваше се да я накара да реагира и да потвърди подозренията му. Тя усети, че има шанс да се измъкне с блъф.

Усмихна се и приведе глава, сякаш се мъчеше да осмисли казаното с оскъдните си познания по английски.

— Благодаря. Много се радвам да бъда тук.

Ямаото кимна и започна да се обръща към Големия Лю. Сетне ненадейно се хвърли напред през масата и сграбчи предницата на роклята ѝ. Дръпна силно към себе си и презрамките се скъсаха, разголвайки гърдите и корема на Дилайла. Тя тихо ахна от неочакваната атака. Преди да реагира, Ямаото я сграбчи за косата и блъсна лицето ѝ в масата. Пред очите ѝ избухна бял блясък, после усети как пръстите на Ямаото тършуват в ушите ѝ. Тя извъртя глава и се дръпна, но вече бе твърде късно. Ямаото измъкна слушалката и отхвърли Дилайла назад.

— Какво става, по дяволите? — извика Големия Лю. — Какво става?

Ямаото поднесе слушалката пред очите му.

— Тя е свързана с някого!

Телохранителите бяха скочили на крака и трескаво се оглеждаха в търсене на заплахата. Бяха пъхнали ръце под дрехите си, готови да извадят оръжие всеки момент.

Дилайла дръпна нагоре предницата на роклята и я притисна към тялото си. Естествена реакция при дадените обстоятелства, но тя не мислеше за разголеното си тяло. Микрофонът бе прикачен към горнището на бюстието, а нямаше да предаде сигнал, ако не е близо до устните ѝ.

— Тук е горещо — изрече тя.

39.

Дилайла беше вътре вече от половин час и тревогата ми ставаше непоносима. От време на време я чувах да разговаря и доколкото разбирах, все още беше на масата. Навярно имаше основателна причина да се бави, но не си представях каква. Генераторът бе изключен, Дилайла знаеше точно къде е Ямаото, трябваше само да стане, да ми подаде сигнал и да приключим с тази проклетата история.

На няколко пъти си мислех дали да не я подканя, но се отказвах. Първо, не исках да я разсейвам. Имаше много грижи и трябваше да се съсредоточи, да играе безупречно ролята си. Пък и бе склонна да се дразни, когато ѝ се струваше, че я уча как да си върши работата, а макар че не бих го признал, приказките на Докс за командването ме бяха засегнали. Така или иначе, няхах какво ново да ѝ кажа.

Разкърших врат и подскочих няколко пъти, за да се поддържам във форма. Стоях тук по-дълго от планираното, а беше студено.

Гласът на Дилайла изрече в ухото ми:

— Тук е горещо.

Сърцето ми застина. Усетих как кръвта се оттегля от кожата по лицето и ръцете ми.

— Мамка му! — изругах. — Идвам.

Втурнах се покрай дясната страна на сградата. Приборът за нощно виждане подскачаше около врата ми.

— След малко идвам и аз — обади се Докс.

— Не, стой на позиция! Прикривай ме, влизам през главния вход.

— Но...

— Недей да спориш, направи го!

Няхах време за размишления, но някъде дълбоко в себе си осъзнавах на колко страшна заплаха трябва да е подложена, за да поиска помощ. Дявол да го вземе, аз я вкарах в това положение. И сега ставаше безполезна дори утехата, която през цялото време носех в дъното на съзнанието си — че ако загина, то това поне ще сложи край

на заплахата за Мидори и моя син. Дори да се самоубиех пред Ямаото, нямаше да спася Дилайла.

Изскочих на улицата, водеща към пътеката отпред. Точно както бе съобщила Дилайла, двамата служители стояха отпред и ме гледаха как се приближавам.

— Повали служителите — наредих на Докс. — Веднага.

Ако имаше друг начин, бих го използвал. Но нямаше да губя нито секунда по пътя си към Дилайла. А не можех да рискувам тези двамата да предупредят някого по радиото.

Главата на предния служител избухна и той се свлече на земята. Другият нямаше време дори да се изненада, преди да падне до него.

Без да прекъсвам тичането, извадих подарения от Докс нож и го отворих с палец. Наведох се над едно от телата, прерязах верижката около врата му и взех магнитната карта.

Прибрах ножа обратно в джоба си. Умът ми крещеше да вляза, но се нуждаех от още секунда. С трепереща ръка извадих клетъчния телефон и натиснах бутона за запаметения номер на човека на Тацу.

Той отговори от първия сигнал.

— Хай.

— Готов ли сте да изключите захранването? — попитах на японски.

— Да, готов съм.

— Направете го точно след трийсет секунди. Разбрахте ли?

— Гледам часовника — каза той. — Двайсет и девет, двайсет и осем...

Затворих телефона и го пуснах в джоба си. Поех си дълбоко въздух, после още веднъж и тръгнах по пътеката към входа.

40.

Ямаото сграбчи Дилайла за китката, дръпна я от скамейката и едва не я повали върху масата. Стискаше адски силно.

— Какво е това? Какво е това? — крещеше и размахваше слушалката.

— Cest ip appareil! — изпищя тя. — Слухов апарат, гадино!

— Защо каза „Тук е горещо“? Защо го каза?

Големия Лю и Куро изглеждаха ужасени от поведението на Ямаото. Навярно си мислеха: „Може наистина да е слухов апарат, това обяснява затрудненията ѝ с разговора, не е било от езика...“

Ямаото отново се вкопчи в горнището на бюстието и дръпна. Дилайла сложи ръка върху преподавателя и затегли дрехата към себе си — твърде силно. Платът се разкъса и преподавателят се откачи. Чу го как падна на пода.

— Къде е Рейн? — изрева Ямаото. — Казвай, курво, къде е!

Продължавайки да играе ролята, Дилайла вдигна със свободната си ръка остатъците от роклята и извика:

— Aidez-moi! Помогнете ми, моля ви!

Всички телохранители бяха обкръжили масата. Вече бяха извадили оръжието си, но не разбираха нищо. Нямаха представа дали да се съсредоточат върху масата, върху някое друго място в клуба или един срещу друг.

Дилайла се озърна. Всички в клуба гледаха и се мъчеха да разберат какво става. Приблизително половината бяха станали на крака.

Големия Лю се изправи.

— Ямаото... — започна той.

— Млъквай! — изкрещя Ямаото.

После също се огледа и сякаш за пръв път осъзна каква суматоха е предизвикал. Обърна се към Куро и кресна нещо на японски. Дилайла имаше чувството, че знае какво — искаше да я отведе някъде,

където ще владее положението, където може да стане груб и да изкопчи исканата информация без да изплаши клиентите.

Тя не посегна към ножа на бедрото си. Беше в капан и ножът нямаше да ѝ помогне. Но когато се опитаха да я изведат, щеше да има възможност и беше готова да я използва.

Ямаото все още я държеше за китката.

— Дръпни се от пътя — нареди той на Големия Лю.

Но китаецът не помръдна.

— Ти върши лоши работи — рече той. — Това мило момиче. Ти много груб човек.

После подвикна нещо на съдружника си, който скочи и веднага дотича.

Още изнервени клиенти и техните компаньонки ставаха на крака. Някои отстъпваха към летящата врата. На Дилайла се стори, че чува глух женски вик откъм входа, но не беше сигурна.

Явно полагайки усилие да се успокои, Ямаото отговори:

— Това мило момиче е заплаха, както ще разбереш след малко. А сега, ако обичаш...

И тогава светлината изгасна.

41.

Завих надясно по пътеката и се отправих към входа. В дясната си ръка държах магнитната карта, в лявата прибора за нощно виждане, пистолетът беше в кобура на бедрото ми. Представих си как служителките ме гледат в момента на екрана и се мъчат да проумеят. Кой е този с костюма? Защо не го познаваме? Пазачът вероятно стоеше до входа — сравнително спокоен, докато вратата не се е отворила.

С разгуптяно сърце изкачих стъпалата, пристъпих право към магнитния четец и размахах картата пред него. Ключалката щракна. Пъхнах картата в джоба си, извадих пистолета и го скрих зад гърба си, докато вратата почваше да се отваря.

Охранителят беше там, точно до входа. Когато ме видя, се навъси — очевидно очакваше да види някого от слугите, след като вратата се отвори сама. Докато прекрачвах покрай него, той възкликна: — *Ой! Хей!*

Озърнах се наляво, дочувайки нелепите за момента звуци на някаква тиха техно музика. Там беше вторият охранител. Завъртях се надясно. Служителките ме гледаха зяпнали и се мъчеха да проумеят какво става. Зад тях стоеше трети мъж — един от слугите, които описа Дилайла.

— *Ой!* — повтори първият охранител и пристъпи към мен.

Очевидно не разбираше същността на заплахата. Навярно си мислеше, че има работа с обикновен натрапник, когото може да стресне със свиреп поглед и няколко крясъка. После забеляза, че държа ръка зад гърба. Очите му се разшириха и той бръкна под сакото си.

Насочих пистолета и го застрелях с два куршума в гърдите и един в главата. Всичко стана съвсем тихо — само трикратно свистене и шумът от падането му на земята.

Завъртях се към втория охранител. С разширени очи той посягаше под сакото си. Повалих го с един изстрел в главата.

Пак се озърнах. Жените бяха замръзнали, вероятно изпаднали в шок. Прислужникът също.

После светлината изгасна. Музиката замлъкна. В клуба внезапно настана зловеца тишина.

Една от служителките изпищя в тъмното. Надянах прибора и прекрачих през летящата врата към общата зала.

Не знаех къде е Дилайла. А разполагах само с две минути тъмнина, за да я открия.

42.

В мига, когато изгаснаха лампите, Дилайла пусна бюстието и бръкна под роклята си. Пъхна пръсти в дръжката на скрития нож, измъкна го от ножницата и замахна към китката на Ямаото. Острата като бръснач керамика проряза като масло кожата и мускулите и стигна до костта. Той изрева в мрака и пусна Дилайла.

Тя блъсна Големия Лю с всичка сила, той изхвъркна от сепарето и се стовари върху телохранителите. Дилайла усети как Ямаото опипва да я хване и отново замахна с ножа. Вече от всички страни на залата долитаха викове, писъци и ругатни на хора, които се блъскаат в тъмното.

Дилайла се покатери на скамейката, прекрачи приведена до края и скочи долу. Започна да се промъква покрай стената.

После някой я дръпна за глезена и тя падна.

43.

В зеленото сияние на прибора за нощно виждане гледката напомняше сцена от филм на Джордж Ромеро: десетки хора се щураха насам-натам с изкривени от страх лица и протегнати ръце, блъскаха се един в друг и крещяха в мрака.

Тръгнах надясно, въртейки едновременно пистолета и главата си. Паниката в залата беше почти осезаема. Още малко и щеше да настане пълна суматоха.

Придържах се с гръб към стената и продължавах надясно, към стаите за гости. Предполагах, че Дилайла и Ямаото трябва да са там.

Стигнах до ъгъла на залата и продължих. Тук-там припламваха светлинки, най-хладнокръвните гости палеха запалки и включваха клетъчни телефони. Хайде, хайде, помислих си. Времето ми изтичаше.

Стигнах до първата стая и натиснах дръжката на вратата. Тя се отвори. Празно.

Отпред долетя мъжки глас:

— Аварийният изход е залостен! Женски писък:

— Ами ако има пожар?

Повече не им трябваше. Всички побягнаха, повечето напред, но някои, объркани в тъмното, тръгнаха в погрешна посока и се сблъскаха с другите. Хората се препъваха, падаха един върху друг. Ритани и настъпвани, падналите се разпищяха и това засили паниката.

Чух в ухото си гласа на Докс:

— Добре ли си, мой човек? Дилайла, можеш ли да говориш?

— Добре съм, вътре съм — съобщих аз в движение. — Остани на позиция и наблюдавай входа.

— Разбрано — отвърна той.

От Дилайла нямаше нито дума.

Добрах се до втората стая. Празна като първата.

Сепаретата, сепаретата, помислих си. Продължавах да се движа колкото можех по-бързо, без да отлепвам гръб от стената. Знаех, че в

залата има четирима телохранители, и непрестанно се оглеждах за тях, но не можех да ги забележа сред хаоса.

Един мъж се зададе насреща ми с несигурна крачка, размахвайки ръце пред себе си. Блъснах го настрани и той с вик се сгромоляса на пода.

Блокираният аварийен изход беше точно пред мен, вляво от него имаше сепарета покрай стената. Продължавайки да се оглеждам, аз пристъпих натам. На пода пред по-близкото сепаре имаше някаква купчина и...

Двама телохранители стояха с пистолети в ръцете и слепешком се озъртаха за заплаха.

Завих наляво към най-близкия ред седалки около бара, като заобикалях крещящите, препъващи се клиенти и непрестанно оглеждах залата. Скочих на една от долните скамейки, за да имам прикритие, ако някой забележи проблясъка на изстрелите и отвърне на огъня. Подпрях ръце върху облегалката и насочих лазера към главата на първия телохранител.

Пуффф. Човекът залитна и се свлече на пода.

Заглушителят скри пламъчето на изстрела. Другият не видя нищо или дори да бе видял, не разбра какво става. А тихият пукот бе заглушен от крясъците наоколо. Онзи просто стоеше, озърташе се и навярно дори не разбра, че партньорът му вече лежи мъртъв на пода.

Пуффф. Повалих и него с втори изстрел в главата.

Пролазих към другия край на скамейката, в случай че някой е забелязал пламъка на изстрелите. Оставаха още двама телохранители плюс Ямаото, Куро, Големия Лю и неговия съдружник.

Но къде? Огледах залата от ляво на дясно. Хората все още се щураха във всички посоки. Искаше ми се да извикам: „Дилайла, къде си?“

Пред ъгловото сепаре припламна светлина. Погледнах натам. Беше Ямаото. Държеше клетъчен телефон и се мъчеше да види какво става.

Ето го негодника! Тъглчетата на устните ми се извиха нагоре. Вдигнах пистолета и насочих лазера към челото му.

Зеленото сияние на прибора потъна в ослепителен бял блясък. Замижах и неволно отметнах глава.

Веднага разбрах какво е станало. Токът беше дошъл. Приборът имаше автоматичен прекъсвач за силно осветление и това ме спаси от заслепяване, но все пак изгубих няколко секунди, докато привикна със светлината. Приклеках зад седалката и смъкнах очилата. Когато отново надникнах и вдигнах пистолета над седалката, Ямаото беше изчезнал.

По дяволите. Огледах се.

Ето го, движеше се отляво. Прицелих се в гърдите му.

Бам! Един куршум се заби в облегалката на сантиметри от главата ми. Завъртях се надясно и видях единия от телохранителите, коленичил на пода пред сепарето.

Бам! Нов куршум разкъса облегалката. Не разсъждавах. Просто стиснах дръжката на пистолета, прицелих се в гърдите му и натиснах спусъка. Изстрелът го улучи в гръдната кост. Той отхвъркна назад и аз го прострелях още два пъти, преди да докосне пода.

Отново се завъртях към Ямаото. Той вече тичаше и всички тичаха заедно с него, бягаха от стрелбата. Завъртях пистолета, прицелих се.

— Лягай! — чух зад себе си вика на Дилайла.

Проснах се и над главата ми профуча куршум, след част от секундата последва трясък на изстрел. Пролазих надясно и надникнах над облегалката. Беше четвъртият телохранител. Той завъртя пистолета към новата ми позиция и пак стреля. Пропълзях към края на скамейката, а в главата ми се въртеше идиотската мисъл: „Май не ни потръгна добре, нали?“

Подадох пистолета иззад седалката. Телохранителят ме видя и пак се прицели.

Бам! Бам! Бам! Пак пистолетни изстрели, но не откъм него. Тялото му подскочи и се свлече на пода. Озърнах се. Дилайла стискаше пистолета на един от повалените телохранители.

Извадих нов пълнител, изхвърлих стария и презаредих. Прибрах използвания и казах в микрофона:

— Докс, Ямаото излиза в момента — не знам дали от предния изход или откъм мазето.

— Да, много народ изскача и от двете места — потвърди той с онова свръхестествено спокойствие, което проявяваше, когато гледаше през оптичския мерник. — Чакам го, чакам го.

Обърнах се към Дилайла. Роклята ѝ беше раздрана до кръста, но тя сякаш не забелязваше това. Държеше пистолета на телохранителя с две ръце и оглеждаше залата за заплаха.

— Добре ли си? — подвикнах ѝ.

Тя продължаваше да се оглежда.

— Бягай! Трябва да ликвидираш Ямаото, той знае, че онова в Ню Йорк е твоя работа!

Без повече приказки прескочих скамейката и хукнах към летящата врата. Надникнах през процепа в средата — наляво, надясно. Служителките и прислужникът бяха изчезнали. Прекрачих във фойето, като въртях едновременно главата си и пистолета. Диванът. Вратата на кабинета. Стълбището.

— По дяволите! — обади се Докс. — Улучих го, но не смъртоносно!

— Къде е?

— Излезе от мазето и отива на запад. Изкачи се по стъпалата заедно с още много народ и имах само секунда. Нямах възможност за прицел в главата. Надупчих го отстрани и той падна, но се изпречи хора и пак стана, преди да повторя.

Тръгнах към стъпалата.

— На запад, към „Кото-дори“?

— Да, залита, все още можеш да го догониш.

Изтичах надолу, прескачайки през две стъпала. Ненадейно чух изстрели откъм общата зала. Там беше Дилайла. Спрях и се озърнах. После отново погледнах надолу. Още няколко крачки и щях да бъда на изхода, близо до Ямаото.

Направих още една крачка и пак спрях.

— Къде си, човече? — обади се Докс. — Побързай или ще го изпуснем.

Пак прекрачих надолу. Чух собствения си стон. После изтичах обратно нагоре, откъдето бях дошъл.

— Изстрели от общата зала — съобщих му. — Там е Дилайла.

— Мамка му! Добре, аз поемам Ямаото, ти върви ѝ помогни.

— Тичам — отвърнах.

Втурнах се през фойето, пак надникнах през процепа на вратата и влязох.

Видях Дилайла да стои пред едно от сепаретата. Предпазливо пристъпих натам, готов за стрелба. Залата беше пуста.

Приближих се. Под масата в сепарето имаше нещо.

Застанах до нея и погледнах. Долу лежаха Големия Лю и неговият съдружник, зяпнали от изненада, с широко разтворени очи. Върху челото на всеки от двамата се червенееше дупка от куршум.

Дилайла ме погледна.

— Видя ли Куро?

Поклатих глава.

— Трябва да го намерим — заяви тя. — Ямаото му каза, че Ню Йорк и Уаджима са твоя работа. Не мисля, че Куро му повярва, но сега ще повярва.

Посочих Големия Лю.

— Искаш да кажеш...

— Не можеш да го оставя жив — обясни. — Ямаото му каза и цялата тази история щеше да бъде доказателство. Триадите щяха да подгонят Мидори и сина ти. Те не биха имали никакъв шанс.

Но Ямаото се беше измъкнал. Знаеше, че всичко е мое дело, и можеш да си представя какво ще направи сега. Трябваше да се измъкна отгук и да позвъня на Мидори, да ѝ кажа да вземе Коичиро и да бяга, да се укрие. Вече никога нямаше да ме види, но поне щяха да са в безопасност.

„Съсредоточи се — заповядах си. — Първо оправи сегашното положение, после можеш да предупредиш Мидори. Нищо няма да стане толкова бързо. Разсъждавай.“

Чух от другия край на залата гласа на Докс:

— Влизам, не стреляй.

Обърнахме се и видях едрия снайперист да идва към нас, нарамил карабината с цевта надолу. Като видя голотата на Дилайла, само леко повдигна вежди.

— Ямаото изчезна — съобщи той. — Видях как шофьорът му го прибра. Прострелях гумите, но те са специален модел, и спукани вършат работа. Той обаче е ранен. Видях кръвта му по улицата. Здравата съм го надупчил.

Чух отвън вой на сирени. Млъкнахме и се ослушахме.

— Най-почтително предлагам да си плюем на петите — каза Докс.

— Куро избяга ли? — попита Дилайла.

— Не го видях — отговори Докс. — Но имаше много народ, а аз гледах за Ямаото. Защо, трябваше ли да застрелям и него?

— Ще ти обясня после — прекъснах го. — Хайде, да вървим.

— Може все още да се крие някъде тук — предложи Дилайла. — Би трябвало...

Поклатих глава.

— Ти свърши достатъчно, дори повече от достатъчно. Трябва да се измъкваме.

Свалих сакото си, наметнах Дилайла и тримата изтичахме към изхода от мазето.

Сирените приближаваха. Завихме покрай източната страна на сградата и по една тясна уличка изскочихме южно от клуба, където бях паркирал вана. Качихме се и потеглихме. Дилайла седеше до мен, Докс отзад. След малко се движехме на юг по „Ниреке-дори“ и спокойното улично осветление и затворените бутици изглеждаха нереални след всичко преживяно преди минути.

— Какво стана с Ямаото? — попита Дилайла.

Докс ѝ разказа. Усецах, че се чувства виновен заедно с него за убийството.

— Било е страхотен изстрел — похвалих го. — В движение, само за секунда, сред всичките тия хора в паника...

— Да, но...

— Никакво „но“. Ранил си го тежко, никой не би се справил по-добре.

— Не чак толкова тежко, колкото ми се иска, но куршумът беше с кух връх, тъй че сега има хубава дупка някъде в гърдите. Само адреналинът и невероятният късмет му помогнаха да се добере до колата. Дано наблизко да няма болници.

Болници, помислих си аз. Разбира се.

Извадих клетъчния телефон и се обадох на Тацу.

44.

Разказах подробно на Тацу за станалото преди малко. Той беше зле и стенеше от болка, но умът му изглеждаше остър както винаги.

— Не се тревожи за Куро — каза, когато приключих. — Ще се справим с него. Ямаото ни е грижата. А доколкото разбрах, той много скоро ще бъде или в болница, или в моргата. Ще разбере къде е и ще ти се обади.

Затворих.

— Моят човек ще заръча на хората си да проверят всички болници в района — уведомих Докс и Дилайла. — Ако Ямаото бъде приет в спешното, веднага ще разберем.

Карахме около час и се редувахме да обясняваме, всеки от своята гледна точка, какво е станало в клуба. Тацу не се обади.

Когато приключихме, минаваше полунощ и нямаше какво друго да правим, освен да чакаме вест от Тацу. Подкарах към Акасака и оставих Докс близо до хотел „Акасака Принс“, където си беше резервирал стая. След операцията за всички ни бе най-добре да се преместим. Дилайла отвори вратата и той се измъкна покрай нея, после се завъртя лице към нас.

— Щом чуете нещо, обадете се на секундата.

Кимнах.

— Непременно.

— Сериозно говоря. Недей да действаш сам както в Ню Йорк.

— Добре.

Той ме изгледа с нескрито съмнение, после се обърна към Дилайла.

— Би ли му набила малко ум в главата? Страда от комплекса на вълка единак.

Тя се усмихна.

— Ще се помъча.

Докс я потупа по коляното.

— Дилайла, винаги бих ти се доверил да ми пазиш гърба. И ти разчитай на мен за същото.

Тя пак се усмихна.

— Тая вечер май си се нагледал на гърба ми.

Докс примигна и бузите му пламнаха.

— Исках да кажа...

Тя се приведе и го целуна по бузата.

— Знам какво искаше да кажеш. И ти благодаря.

Той ме погледна и подхвърли:

— Да знаеш, имам хубави черти.

После затвори вратата и се отдалечи. Подкарах напред.

— Има още нещо — каза Дилайла. — Не исках да го казвам пред Докс, защото усещам, че се чувства зле задето не е довършил Ямаото.

— Какво?

— По някое време Ямаото ме сграбчи и аз му срязях ръката на два пъти с ножа. Не знам, може това да обяснява част от кръвта по улицата.

Кимнах мрачно.

— Е, скоро ще разберем.

— Да.

Паркирах на една тиха улица близо до новия ѝ хотел „Ню Отани“.

— Ще те изпратя — казах, — но все пак трябва да внимаваме да не ни виждат заедно. Особено сега.

Тя понечи да отговори, но после един от нас, а може би и двамата се приведохме напред и изведнъж почнахме да се целуваме като удавници, зинали за последна глътка въздух.

Тя ме дръпна отзад в каросерията, където още лежеше матракът на Докс. Сакото ми лесно се смъкна от раменете ѝ. А роклята беше изчезнала наполовина. Вдигнах остатъка до корема ѝ, докато тя ме целуваше, и разкопчах панталона си. Задъхвахме се, в главата ми биеха барабани и когато я докоснах и усетих колко е влажна, забравих всичко останало. Тя ме блъсна по гръб на дивана и вече нямаше време да смъквам бикините ѝ, затова просто напънах и те се разкъсаха. Тя се приведе и ме възседна, сетне бях вътре в нея и никога не ми е било тъй хубаво. Мамка му, не пак без презерватив, мина ми през ума, ала това бе най-мимолетната и излишна мисъл в живота ми.

Беше колкото бързо, толкова и яростно. Опипвахме се навсякъде и не спирахме да се целуваме. Когато свърши, тя изстена нещо на иврит, изстена го право в устата ми и аз свърших заедно с нея.

Отпуснах се на матрака, напълно опустошен. Тя остана над мен, с ръце върху раменете ми. Гледаше ме.

— Харесва ми, когато го правиш — казах, като я гледах в очите. В полумрака на вана изглеждаха сиви.

— Кое?

— Говориш на иврит.

Тя кимна.

— Ти ме заставяш.

Гледах я. Последния път, когато я бях видял да убива човек, после имаше нервна криза. Но тогава ѝ беше за пръв път. След това става по-лесно.

— Добре ли си? — попитах.

Тя кимна.

— Сигурно не би трябвало, но съм добре.

Посегнах и я погалих по бузата.

— Не мога... не знам как да ти благодаря за онова, което направи тази вечер. За всичко.

Тя мълчеше.

— Не знам какво ще стане — продължих. — Знам обаче, че не искам да те загубя.

Тя наведе очи.

— От теб зависи. Винаги е зависело от теб.

Останахме така още минута. Пак си помислих за Мидори. Можех да ѝ позвъня и да разкажа всичко, да я накарам да разбере колко е лошо положението, да я убедя да се скрие някъде с Коичиро, поне докато уредя нещата.

Но тогава с нас щеше да бъде свършено. Знаех. Крехката възможност да се сбlijим, за която бе намекнала в Ню Йорк, щеше да изгасне като въгленче под тока на ботуш.

А сега Ямаото беше ранен, нали? Дявол да го вземе, можеше дори да е издъхнал от загуба на кръв отзад в лимузината си. Или лежеше нейде на операционната маса. Всеки момент можех да получа от Тацу вест къде да го търся. Засега нищо нямаше да се случи с Мидори и Коичиро. Можех да изчакам още малко, да видя как ще се

развие ситуацията с Ямаото. Ако узнаех, че е прескочил трапа, ако нямаше начин да го довърша, тогава щях да предупредя Мидори.

Облякохме каквото бе останало от дрехите ни.

— Много хора те видяха в клуба — казах. — След смъртта на Големия Лю и раняването на Ямаото ще настане пълна суматоха. Но Куро още е жив. Трябва да внимаваш.

Тя се усмихна.

— Знам.

— Извинявай. Аз просто...

— Знам — повтори тя и ме целуна.

Слезе от колата и аз гледах подир нея, докато зави зад ъгъла. После потеглих да си търся нов хотел.

45.

Настаних се в един хотел за клиенти средна ръка в Шинджуку. Пуснах си душ, после дълго лежах в горещата вана. Това не ми помогна да се отпусна. Непрестанно размишлявах и мислите не бяха добри.

Ами ако Ямаото не беше в болница? Какво би означавало това? Толкова могъщ човек би трябвало да си има свои доктори — хора, способни да закърпят огнестрелна рана, без да замесват властите. Може би някой от тях в момента отиваше да се погрижи за него. Но според Докс Ямаото щеше да се нуждае от много повече грижи. Антишоков екип, операция и кръвопреливане.

И все пак... ако оцелееше и кажеше на своите хора и хората на Големия Лю какво се е случило в клуба? При цялата вражда помежду им китайците можеше и да не му повярват, но един куршум в гърдите е убедително доказателство. А каквото и да си мислеха китайците, хората на Ямаото щяха да изпълнят неговите заповеди. Ако имаше шанс да ги прати срещу Мидори и Коичиро...

Озърнах се към телефона, оставен върху мивката, на една ръка от ваната.

Обади й се, казах си. Обади се веднага.

Само още малко. Мога да се добера до него. Мога да приключя това. Трябва само да разбере къде е.

Телефонът извънтя. Едва не изхвъркнах от ваната, за да го взема. Погледнах екрана. Беше Тацу. С разтуптяно сърце разгънах телефона.

— Да.

— Няма да познаеш къде е нашият приятел.

— Кажете ми.

— Тук, в болница „Джикей“. В хирургичното отделение. Моите хора се позабавиха, докато го открият. В Токио има много болници, а Ямаото е настанен под фалшиво име.

Стисках телефона с всичка сила и се мъчех да се отпусна.

— Ще оцелее ли?

— Лекарите изглеждат оптимисти. Имал е късмет. Доколкото разбрах, само още един сантиметър и не би имало начин да го спасят.

— Как да се добера до него?

— Няма начин, докато е в операционната. А след това поне още двацет и четири часа ще бъде под постоянно наблюдение в интензивното. Трябва да изчакаш, докато го прехвърлят в общото отделение.

— Не мога да чакам дотогава — отвърнах. Искаше ми се да крещя, да блъскам с юмрук по стената, да троша. — Той може да предприеме нещо срещу Мидори.

— Не вярвам. Сега се бори за живота си. Нищо друго. Няма сили за повече.

— Ами когато излезе от интензивното? Няма ли да го охраняват?

— Вече го охраняват, и то доста народ. Не бой се. Имам грижата.

— Ами Куро. Как е той?

— Остави Куро на мен. Ти се съсредоточи върху Ямаото.

Озърнах се, сякаш можех да намеря изход.

— Дявол да го вземе, дръж ме в течение — казах накрая.

— Науча ли нещо ново, ще ти се обадя веднага.

Затворих и върнах телефона на мивката.

Пак си помислих да предупредя Мидори. Но дори и да го сторех, тя можеше да не ме послуша. Мразеше престъпния ми живот и не искаше да бъде част от него.

Осъзнах, че може би си търся оправдание, но реших да изчакам още съвсем малко.

Знаех обаче, че ако сбъркам, после перспективата да отнема живота си ще ми се струва като шанс от небето, който глупаво и самонадеяно съм пропилял. Тогава вече нямаше да имам избор. Щях да съм използвал всички възможности — за да се обрека на вечни мъки.

46.

Тази нощ почти не мигнах. На сутринта се подложих на един час тежко физическо натоварване. Правих индийски лицеви опори, индийски клякания, упражнения за врата и корема. Накрая направих двайсет набирания, като се държах само с пръсти за рамката на вратата, и след това сто лицеви опори на пръсти. Когато свърших, снощната ми тревога бе отслабнала само съвсем леко.

Остатъкът от деня беше тежък. Все си представях Мидори и Коичиро в Ню Йорк, мислех си колко лесно ще е да ги нападнат пред онзи апартамент в Гринич Вилидж или в парка, на път към магазина, където и да било.

Всички медии гърмяха за клуб „Шепот“. Носеше се слух, че бил собственост на якудза, и преобладаваше теорията, че е бил нападнат от хора на „Обединен бамбук“ заради избухнала гангстерска война. Трима от убитите бяха тайвански граждани, а единият, на име Големия Лю, се славеше като ръководител на организирани престъпни групи. Полицията разпитваше служителите. Но характерът на клубната дейност и връзките с организираната престъпност явно замъгляваха спомените за станалото снощи.

Съобщих на Докс и Дилайла, че съм разговарял с Тацу, но иначе запазих дистанция. Казах им, че от оперативна гледна точка ще е по-добре да не се събираме без крайна необходимост. Но имаше и нещо повече. Чувствах се като пред пропаст. Ако нещата се развиеха по един начин, щях да остана на сигурна почва. Ако тръгнеха в друга посока, щях да рухна в бездната. Въпреки случилото се с Дилайла във вана, не можех да споделя чувствата си с никого. Трябваше да ги понеса сам.

Тази нощ трима членове на „Обединен бамбук“ бяха застреляни пред един техен клуб в Шинджуку. Медиите отново гръмнаха, обявявайки престрелката за поредната улична битка във войната между якудза и етническите банди. Тацу ми се обади и попита:

— Нямах нищо общо, нали?

Гласът му беше толкова немощен, че сърцето ми се сви.

— Не — отговорих. — Току-що научих.

— Тогава новината е добра. Значи Ямаото не им е казал, че ти стоиш зад станалото в „Шепот“. Иначе хората му нямаше да си отмъщават на китайците. Казах ти, засега Мидори и синът ти са в безопасност.

— Не и ако Ямаото оцелее.

— Той все още е в интензивното. Но състоянието му се подобрява.

— Великолепно.

— Не, само добро — отвърна той също тъй саркастично. — Утре може да го прехвърлят в общото отделение.

— Добре. Нека ти кажа какво ще ми трябва.

Продиктувах му списъка.

— Няма проблеми — каза той, когато свърших. Гласът му ставаше все по-слаб.

— Как си? — попитах.

— Ами... крепя се.

Стиснах зъби.

— Не се предавай, моля те.

— Добре.

Исках да кажа още нещо, но не измислих друго, освен:

— Защо не поспиш? Ако узнаеш нещо, ще ми се обадиш.

— Добре — повтори той и затвори.

47.

На другата сутрин отново се подложих на натоварване и това ми помогна малко да се успокоя. Пуснах си душ и се избърснах, закусих добре в един съседен ресторант, после излязох да се разходя.

Беше студено и ясно слънчево утро. От ресторанта тръгнах на изток покрай забързаните човешки потоци около гарата Шинджуку и накрая стигнах до парка Шинджуку Гъоен, където хризантемите бяха навлезли в краткия си период на цъфтеж. Поскитах из градините и за кратко успях да се разсея сред малките езерца от жълти, розови и лилави цветове.

Докато излизах от парка, телефонът ми извъня. Беше Тацу. Разгънах апарата.

— Да.

— Преместили са го тази сутрин. Състоянието му е стабилно, но го държат под упойка. Каж ми, когато бъдеш готов.

— Вече съм готов. Колко души го наблюдават, кои и къде се намират?

— Седем. Трима в стаята, по двама в двата края на коридора.

— И сестрите ги търпят?

— Ако ги видиш, и ти няма да спориш.

Замислих се. Многослойната защита беше умно решение. Нямах как да се добера до пазачите в стаята, без първо да вляза в сблъсък с една от групите в коридора. В най-добрия случай това щеше да ме забави, давайки на онези вътре време да се подготвят, а другите двама да се притекат на помощ.

— Нали каза, че ще се погрижиш за това? — попитах.

— Да. Ще наредя да арестуват и седмината.

— Мислех, че не можеш... — започнах.

— Не съм казал, че ще ги задържа за дълго. И между другото, тази дребна волност ще ми струва работата. Само че ако искат да ме уволнят, ще трябва да побързат.

Той се разсмя, после почна да кашля. Кашлицата продължи доста дълго. Стори ми се, че отпи нещо и пристъпът отмина.

— Кога можеш да бъдеш готов? — попитах.

— Дай ми един час. Трябва да събера солидна ударна група. Хората на Ямаото може да се окажат... неотстъпчиви.

— Осигури ли каквото те помолих?

— Разбира се.

— Значи сме готови за действие. Тръгвам към теб.

48.

Час по-късно бях заел позиция на едно от стълбищата в хирургическото отделение на болницата „Джикей“, един етаж над Ямаото. Бях облечен със стандартен болничен халат. Нестандартен бе пистолетът със заглушител в кобура отдолу. Но го носех само за всеки случай и нямах намерение да си служа с него. Основното ми оръжие се състоеше от две спринцовки в книжна торба. Първата беше пълна със сто милиеквивалента калиев хлорид. Втората съдържаше същото количество обикновен солен разтвор.

Солният разтвор може да се набави навсякъде, но ако нямаш достъп до подходящите суровини и оборудване, за калиевия хлорид се иска рецепта. За щастие въпреки заболяването Тацу бе запазил способността си да набавя забранени стоки. Само преди няколко минути бях минал през стаята му и той наистина разполагаше с необходимото. Когато му обясних какво смятам да направя, остана доволен.

— Ще страда ли? — попита.

— Не — отговорих, малко смутен, че го разочаровам. — Същия препарат използват и в инжекциите при екзекуция. Предизвиква мигновен сърдечен удар. Ако искаш да страда, ще ни трябва повече време.

Той кимна.

— Ако се наложи, просто ще го застрелям — добавих аз. — Или ще му строша врата. Но инжекцията с калиев хлорид се засича трудно. Клетките отделят калий при естествения процес на разпадане след смъртта. А мисля, че в момента вариантът „естествена смърт“ е по-добър за нас. Той ще прикрие участието на твоите хора, моето участие и всичко останало.

Тацу вдигна вежди и невъзмутимо заяви:

— Ако не те познавах, бих си помислил, че си го правил и друг път.

— Не, просто бързо се уча.

Той се усмихна измъчено.

— Върви. Да свършваме час по-скоро.

И сега чаках за неговия сигнал, че хората му са прибрали пазачите на Ямаото в ареста като членове на якудза. Не бях казал нищо на Докс и Дилайла. Можех да се справя сам.

Клетъчният ми телефон забръмча. Беше Тацу.

— Тръгвай — гласът му беше слаб, но развълнуван. — Всички са закопчани и слизат с асансьора. Пратих други двама да разпитат сестрите извън дежурната стая, зад ъгъла. Ще разполагаш само с минута. Бързай.

Вече слизах по стъпалата.

— Тръгвам — казах и изключих телефона. Прибрах го, после извадих чифт хирургически ръкавици и хирургическа маска.

Когато стигнах до стълбищната площадка на етажа на Ямаото, спрях и бързо надникнах през вратата. Както обеща Тацу, всичко бе чисто.

Влязох и с енергична походка тръгнах по коридора. Стая 203, бе казал Тацу. Ето я. Вратата беше открената. Надникнах вътре. И тук всичко бе чисто.

Влязох и затворих вратата зад себе си. Ямаото лежеше, подпрян на възглавници. Беше блед и клепачите му трепкаха. Гърдите му бяха превързани след операцията, а изпод бинтовете излизаха две тръби, чиято цел навярно бе да поддържат дробовете разширени. Към шията му бе прикрепена венозна система, подаваща направо в сънната артерия антибиотици, а вероятно и морфин.

Пристъпих към леглото. За всеки случай дръпнах бутона за повикване настрани от ръката му. После извадих от книжната торба спринцовката с калиевия хлорид и свалих предпазителя от иглата.

Очите на Ямаото трепнаха и се отвориха. Той ме погледна, но не каза нищо. Вероятно не ме позна зад хирургическата маска. Или беше твърде замаян, за да разбере какво става. Все едно.

Още няколко маркуча от системата влизаха в различни точки на тялото му. Изключих ги. Не исках калиевият хлорид да се разрежда. По-добре да стигне наведнъж до сърцето.

Пъхнах спринцовката в една клапа на венозната система.

Ямаото се усмихна.

— Не е свършено — избъбри той.

Погледнах го в очите. Радвах се, че е в съзнание и разбира кой съм.

— Не, свършено е — отвърнах. — Свършено е още откакто уби моя приятел Хари. Просто не си разбрал. Е, сега ти го казвам.

Натиснах буталото на спринцовката, изпращайки калиевия хлорид към сърцето му. После извадих спринцовката със солен разтвор и повторих процедурата още по-бързо.

Ямаото ме гледаше. Усмивката му не трепваше. Пуснах втората спринцовка в торбата при първата и вдигнах очи към монитора на кардиографа.

След секунди острите зъбци на нормалния сърдечен ритъм изведнъж се замениха с дълги, извити синусоидни вълни. Калиевият хлорид унищожаваше системата за предаване на електронни импулси в мускула и сърцето вече не се свиваше.

Погледнах Ямаото.

— Какво казваше? Че не е свършено ли?

Но очите му вече се замъгляваха. После се извъртяха нагоре и в същото време изчезна усмивката. Устата му се отпусна и главата му клюмна настрана.

Чух как в дежурната стая тревожно задрънча звънец, предупреждаващ сестрите, че един от пациентите е получил сърдечен удар. Пристъпих до вратата и надникнах в коридора. Беше все тъй пуст. Бързо се върнах на стълбищната площадка и спрях там, наблюдавайки коридора през леко откренатата врата. Все още нямаше никого.

След малко една сестра дотича и се вгледа в мониторите, за да разбере къде е проблемът. Вдигна телефона да повика спешен екип, но вече бе късно. Колкото и бързо да дойдеха, би им трябвала чудовищна доза противоотрова, за да неутрализират действието на калиевия хлорид. А всяка отминала секунда тласкаше Ямаото все по-близо до смъртта или поне до необратимо мозъчно увреждане.

Пуснах вратата да се затвори и тръгнах надолу към фойето. С Ямаото бе свършено. Но все още оставаше Куро.

49.

Върнах се в стаята на Тацу. Като ме видя, той въпросително вдигна вежди. — Свърши се — съобщих, придърпвайки стол до леглото.

Той се пресегна, стисна ръката ми и прошепна дрезгаво:

— Благодаря ти. Благодаря.

— Само че има нещо. Може да е дреболия, но...

— Какво?

— Преди да загуби съзнание, той каза: „Не е свършено“. Може би само се перчеше, но... Куро все още липсва. А Ямаото му каза в клуба, че аз стоя зад събитията в Ню Йорк и Уаджима.

— Казах ти, недей да се тревожиш за Куро.

— Защо?

— Първо, защото кръвната вражда на Ямаото срещу теб не бе нищо повече от лична омраза. Тя не засяга другите членове на организацията му. Без неговите заповеди никой няма желание или интерес да посяга на теб. Или на семейството ти.

Кимнах, но не бях съвсем убеден.

— Има ли и втора причина?

— Да. Куро е моят осведомител.

Погледнах го и усетих как лицето ми се разтяга в усмивка.

— Дявол да те вземе. Нищо чудно, че информацията беше толкова точна.

— Куро беше много недоволен от мен след станалото в Уаджима. Мислеше, че Ямаото ще разбере откъде е изтекла информацията и ще го убие. А след стрелбата в клуба едва не получи сърдечен удар. Но се надявам вече да се е съвзел. Няма по-подходящ кандидат от него за мястото на Ямаото.

— Колегите му няма ли да заподозрат, че стрелбата е негова работа?

— Възможно. Досега точно този страх винаги го възпираше да предприеме каквото и да е срещу Ямаото въпреки настойчивите ми

съвети. А разбира се, и страхът от последствията, ако ударът не успее. Сега го изправихме пред свършен факт. Какво друго да стори, освен да предприеме енергични мерки за заздравяване на властта?

— А китайците?

— Куро винаги е бил връзката на Ямаото с тях. Ако не им каже, че ударът е твое дело, няма откъде да разберат. А дори и да им каже, ще му повярват ли? Най-вероятно ще решат, че си измисля плашило, за да отклони вниманието от отговорността на якудза за касапницата в Уаджима и „Шепот“. Не, подозирам, че Куро ще намери начин да сложи край на войната, като прехвърли колкото се може по-голяма част от вината върху Ямаото.

Кимнах и се замислих. Звучеше логично. Но навярно щеше да мине доста време, докато се убедя.

— Виждаш ли? — погледна ме Тацу. — Сега можеш да се върнеш при Мидори и сина си. Няма какво да те спре.

— Може би — съгласих се аз.

Но истината бе, че в момента Мидори и Коичиро ми се струваха по-далечни от когато и да било.

— Само не забравяй да наминеш пак, преди да напуснеш града. Много ще ми липсваш.

— Засега не се каня да заминавам. Бих искал да поостана при теб, ако не възразяваш.

Той стисна ръката ми.

— Чудесно. Обещавам да не те задържам много.

Тръснах глава.

— Престани с тия приказки.

Той ме изгледа втренчено.

— Трябва да ги говоря. Иначе не бих издържал. А и не можеш да не се съгласиш, че е по-достойно, отколкото да хленча.

— Донякъде.

Думите ми предизвикаха кратък смях, който премина в кашлица. Подадох му вода и той отпи със сламка.

Клетъчният ми телефон иззвъня. Погледнах екрана и видях код, започващ с 212. Трябваша ми една-две секунди, за да осъзная откъде е и кой се обажда.

— Мидори е — казах и се изправих.

Тацу се усмихна.

— Може би е съдба.

Отидох до прозореца и разгънах телефона. Сърцето ми биеше лудо.

— Здравей — промълвих.

— Джун, двама мъже ме заплашиха пред един клуб. Имаха снимки на Коичиро и бавачката в парка, адреса ни, моята работа, всичко. Казаха, че ще ни причинят зло, ако не им кажа къде да те намерят.

Стомахът ми се сви и имах чувството, че ще повърна. Дълбоко си поех дъх.

— По-бавно. Казаха ли кои са? — попитах.

— Не. Бяха японци, по поведението и говора приличаха на хора от якудза. Мръсно, какво си направил?

— Вземи Коичиро. Тръгвай веднага и го отведи някъде, където няма да ви открият. Не използвай клетъчни карти, не използвай клетъчния си телефон.

— Няма да променям живота ни заради теб!

— Мидори, трябва...

— Не!

Замислих се.

— Добре, всичко ще бъде наред. Пристигам и ще се погрижа.

— Не идвай тук, по дяволите. Стой колкото се може по-далече от нас!

— Това няма да разреши проблема — изтъкнах, изненадан от спокойствието в гласа си. — Нека първо отстраним опасността, после можеш да правиш каквото си искаш. Каза ли им нещо? Как да ме открият?

— Какво можеш да им кажа?

— Добре, сега ще проверя нещо и след петнайсет минути пак ще ти се обадя.

Затворих, без да чакам отговор. Тацу вече бе пребледнял от чутото. Когато му казах какво се е случило, стана бял като платно.

— Какво става, по дяволите? — попитах. — Ти току-що ми каза...

— Казах ти, че Куро още не владее положението. Никой дори не знае, че Ямаото е мъртъв.

— Да, но кога би могъл Ямаото да...

— Може би по време на бягството с лимузината. Преди да попадне в болницата. Дай ми време да проверя.

Тацу взе телефона и набра номер. Зададе въпроси. Изслуша отговора. Пак зададе въпроси. Пак се вслуша.

— Отзови ги — каза.

Изслуша новия отговор, после изруга и затвори. Погледна ме.

— Да, изглежда Ямаото се е обадил по пътя към болницата. Пратил е двама души в Ню Йорк. Да притиснат Мидори и детето, за да се доберат до теб.

— А ако натискът не подейства?

Той не отговори. Беше излишно. Виждах отговора в очите му.

— Ти каза на Куро да ги отзове. Какво отговори той?

— Не може. Тия двамата са преторианската гвардия на Ямаото, личните му убийци, верни само на него. Куро може да се справи с всички останали. Но тези двама не са свързани с Куро и не приемат заповеди от него. Дори и след смъртта на Ямаото.

Стомахът ми отново се сви. Задигнах дълбоко и стегнах мускулите на гърлото си. Обадох се на Мидори.

— Знам какъв е проблемът. И мога да го уредя. В момента тръгвам за аерогарата. Ще хвана вечерния полет. Пристигам на летище „Кенеди“ — погледнах часовника си — утре вечер по твое време. Щом кацна, ще ти позвъня на секундата.

Мълчание. После тя каза:

— Мразя те.

Кимнах.

— Знам.

50.

Втурнах се към хотела да си взема паспорта, като попътно звънях на авиолиниите да проверя какви полети има. Първият, който можех да хвана, беше на японските авиолинии. Излиташе в седем и пет вечерта и кацаше в Ню Йорк в пет следобед същия ден. Запазих си място.

Освободих хотелската стая и върнах вана, преди да хвана влак за аерогарата. Можех да помоля Докс да свърши работата, но имах чувството, че ако нямам задача, ще експлодирам.

По пътя за аерогарата телефонът ми извъня на два пъти — веднъж се обади Докс, веднъж Дилайла. Не отговорих.

Мислех как да намеря двамата наемници, които заплашваха Мидори. Не очаквах да е трудно. Сигурно в момента я наблюдаваха и чакаха да се появя. А аз непременно щях да се появя. Само че не където и когато очакваха.

Но тогава най-сетне заговори един вътрешен глас, който бях доловил още след разговора с Мидори. Той повтаряше две простички думи: Мразя те. Но досега не исках да се вслушвам в него.

Както и да се обърнеха нещата, Мидори вече никога нямаше да повярва на уверенията ми, че мога да скъсам с предишния си живот. Тази възможност бе отминала. Сега можех само да се надявам да върна предишното положение. Всичко друго, за което се борех, което желяех, бе станало недостъпно.

Нямах апетит, но спрях в една закувалня на аерогарата и се заставих да ям. Тялото ми искаше да се впусне в главоломен бяг, но все още бе твърде рано. Трябваше да запазя спокойствие. Докато дойде времето да не бъда спокоен.

Когато обявиха качването в самолета, намерих едно тихо ъгълче встрани от опашките и позвъних на Докс. Той отговори незабавно.

— Хей, човече, къде беше? Получи ли съобщението ми?

— Видях, че си се обаждал. Извинявай, досега не успях да се свържа с теб.

— Наред ли е всичко?

— Ямаото е мъртъв. Сърдечен удар в болницата.

Мълчание.

— Знаех си, че ще се впуснеш в солова акция — каза после Докс.

— Наистина си непоправим, готин. Но добре си се справил, поздравления.

— Да.

— Все пак трябваше да ми се обадиш.

— Извинявай. Не искам да те подлагам на повече рискове.

— Какви ги дрънкаш? Забрави ли, че сме партньори?

— Слушай. Нямам време за разговори. След малко излитам за Ню Йорк.

— Ню Йорк? Какво става?

Разказах му за обаждането на Мидори.

— Дявол да те вземе, човече, защо не ми каза? Веднага пристигам на летището.

— Самолетът излита след малко. Няма да успееш. Дори и да дойдеш, аз вече ще съм заминал. И докато пристигнеш в Ню Йорк, всичко ще е свършило. По един или друг начин.

— Дявол да те вземе, Джон, ти си глупак! Имаш приятели, човече, хора, готови да ти помогнат.

— Не ми трябва вашата помощ.

— Друг път! Явно не разсъждаваш нормално. Чакай, задръж, тук прием кафе с Дилайла. Тя иска да те чуе.

След кратка пауза Дилайла изрече:

— Джон, какво става?

Разказах ѝ за обаждането на Мидори.

— О, Боже — ахна тя. — Защо не ни се обади?

Опашката пред изхода намаляваше.

— Битката не е ваша — отвърнах.

— Наша е.

Не отговорих. Имаше ли смисъл да спорим? Не е ваша — наша е.

— Докс ми каза защо не си тръгнал след Ямаото, когато той избяга от клуба — продължи Дилайла. — Върнал си се заради мен.

Отново не отговорих. Станалото в клуба вече нямаше значение.

— Джон, нека да ти помогнем. Моля те.

— Виж, благодарен съм ви. Наистина. Но трябва да тръгвам.

— Така си го нагласил. Изчакал си, за да се обадиш, когато е твърде късно. Да не би да се страхуваш, че ще те убедим да помогнем?

Обявиха последно повикване за моя полет.

— Самолетът излита — казах.

— Чакай. Искам да ти кажа нещо за Ню Йорк... — започна тя.

— Не сега. Ще имаме друга възможност.

— Но...

— Обещавам — казах и затворих.

51.

Дванайсетте часа полет до Ню Йорк бяха истинско мъчение. Не можех да спя, но не бях и съвсем буден. През повечето време зяпах навън в мрака и се мъчех да не мисля. Чувствах се като котката на Шрьодингер, затворена в стоманен сандък, нито жива, нито мъртва, очаквайки намесата на някакво външно събитие да разреши веднъж завинаги неопределеното ми положение и да ме освободи от това чистилище.

Излязох от граничния контрол и тръгнах през чакалнята, влачейки подир себе и пътната чанта. Оглеждах тълпата, сякаш бях най-обикновен пътник, слязъл от самолета и търсец къде да хване такси. Наляво, средата, надясно, няма проблеми отпред. Сега по-надалече...

Ето! Едър японец със зализана коса, черно кожено яке и заплашителна усмивка ме гледаше с подчертано безразличие. Типичен човек на якудза, точно според описанието на Мидори.

Дори не спрях поглед върху него. Щеше да остане с чувството, че изобщо не съм го забелязал.

Продължих напред, като се оглеждах все тъй небрежно. И ето че в отсрещния край на залата зад групичка посрещачи се прикриваше друг японец със зализана коса, по-висок и по-грозен от първия. Някои хора са създадени за потайност, други за сплашване. Тези двама очевидно бяха от втората категория.

Откъде знаеха, че трябва да ме чакат тук? Навярно не знаеха със сигурност. Но се бяха досетили, че Мидори ще се свърже с мен веднага след заплахата. Тя твърдеше, че не им е казала нищо, но в уплахата можеше да е споменала за Токио, колкото да им даде нещо. Оттам те можеха да съобразят, че ще хвана първия пряк полет от „Нарита“ до „Кенеди“, и да чакат на изхода за пристигащи пътници. Ако не дойдех с този полет, щях да пристигна със следващия.

После се замислих. Но защо да не останат при Мидори? Там е най-сигурната позиция. Може би са си мислили, че тук имат по-добър

шанс да ме изненадат. Или...

Стига! По-късно щях да размишлявам. В момента бе важно само какво ще стане сега.

Изкачих се с ескалатора към зоната за заминаващи, като се движех така че на няколко пъти създадох възможността незабелязано да погледна назад. Двамата приятели не изоставаха. Добре.

Не вярвах да ме нападнат тук. Имаше твърде много камери. Но в тоалетната? Би било твърде добра възможност, за да я пропуснат. Господи, надявах се ножът още да е там.

Минута по-късно влязох в тоалетната, където бях скрил ножа, преди двамата с Докс да потеглим за Токио. Знаех какво си мислят онези: Току-що слезе от международен полет и носи само ръчен багаж, няма начин да е въоръжен. А за разлика от останалите места по аерогарата, в тоалетната няма камери. Можем да свършим работата и да отлетим за Япония преди полицаите да разберат кого да търсят. Даваме му минута да се разкопчае, да седне, така ще е най-безпомощен. И тогава ще го очистим.

Откъде знаех? По дяволите, точно така бих постъпил и аз.

Влязох и вратата се затвори зад мен. Имаше шест кабинки. Всички бяха свободни. Освен една. Същата, където бях скрил ножа. По дяволите. Почти без да мисля, изрекох с властен тон:

— Сър, трябва да напуснете незабавно. Никакъв отговор.

— Сър, вие в кабинката. Трябва незабавно да напуснете тоалетната. Веднага.

Изад вратата долетя глас:

— Какво?

— Сър, провежда се антитерористично учение. Ако до десет секунди не напуснете кабинката и тоалетната, ще наредя да ви арестуват. Едно. Две.

На три чух шума на вода. А преди да стигна до седем, човекът изхвъркна от кабинката, като с едната ръка се мъчеше да закопчае колана си, а с другата мъчнеше пътна чанта.

— Какво става, по дяволите? — попита той, докато минаваше край мен.

— Секретно е, сър — подхвърлих, когато той стигна до изхода.
— Но ви благодаря за съдействието. Приятен полет.

Влязох в кабинката, паднах на колене и опипах зад тоалетната чиния.

Ножът беше изчезнал.

Хайде, помислих си аз. Хайде, хайде...

Знаех, че съм в същата кабинка — третата откъм входа. Дори напипвах следи от лепенката върху порцелана. Но ножа го нямаше.

Може би някой го бе намерил случайно. Или охраната на летището проверяваше редовно обществените места за контрабанда. Нямаше значение. Важното беше какво да предприема сега.

Станах и бързо минах в кабинката за инвалиди. Тя беше последна, най-далече от входа, и за разлика от останалите вратата се отваряше навън, а не навътре. Затворих я зад себе си, но ключалката не я задържа. Когато я пуснах, тя бавно се отвори навън.

Мамка му! Откъснах тоалетна хартия, смачках я на топче и го притиснах с ръба на вратата. Този път тя остана затворена.

Измъкнах от чантата си чифт обувки и панталон. Сложих обувките пред тоалетната чиния и надиплих панталона отгоре. Отвън щеше да изглежда съвсем нормално, поне на пръв поглед.

Чух как външната врата се отвори. Гореща вълна от адреналин плъзна из гърдите и слабните ми.

Седнах на тоалетната чиния, хванах скобите от двете страни на кабинката и вдигах крака напред.

Изостреният ми от напрежението слух ясно долови далечното щракване на сгъваем нож. После още едно.

Стъпки отляво. Безшумно дишах през устата. Стъпките се приближиха. Още.

Спряха точно пред мен. През процепа на вратата зърнах неясен силует. Силуетът започна да се привежда, искаше да надникне отдолу.

Нададох боен вик и блъснах вратата с крака. Тя изхвъркна навън и се стовари върху лицето на бандита. Той падна по гръб и нещо изтрака на пода.

Излетях от кабинката. Другият бандит беше отляво с нож в ръката. Преди да превъзмогне изненадата от моя вик и падането на партньора си, аз изревах отново и сграбчих с две ръце китката му.

Четвърт век бях тренирал джудо в знаменития токийски клуб „Кодокан“. Четвърт век всекидневни упражнения за хващане и извиване на тежките памучни джудо-ги. Напоследък в Рио се бях

увлякъл от бразилското джиу-джицу. А отгоре на всичко редовно правех упражнения за китките и пръстите. Без излишна скромност мога да кажа, че хватката ми е като капан за мечки.

Стиснах с всичка сила и бандитът изрева. Ножът му издрънча на пода. Пристъпих напред, сграбчих го отдолу за топките и стиснах отново. Той изпищя и се прегъна надве.

Другият бе коленичил и опипваше за ножа под мивките. Хванах го за кожата яке и дръпнах назад. Той се опита да ме ритне, но аз очаквах това и стоях отстрани. Ритникът профуча край мен. Заобиколих откъм главата му, хванах го за гърба и забих коляно в лицето му. Той отхвъркна назад. Паднах долу, стиснах ножа, претърколих се и скочих на крака.

Другият се тътреше към изхода, все още превит надве. Хванах отдолу крачола на панталона му и го дръпнах към себе си. Той се просна по очи. Притиснах гърба му с коляно, блъснах лицето му в пода и пъгнах ножа под шията му. Забих острието, после дръпнах назад и нагоре.

Раздаде се влажен, бълбукащ звук, нещо средно между задавен вик и кипнала течност. Отскочих, за да не ме опръска кръвта, и се завъртях към партньора му. Той бе седнал и се влачеше заднишком. Лицето му беше смазано и обляно в кръв — не знам дали от вратата или от удара с коляно.

Опря гръб в стената и опита да се изправи на крака. Ритнах го в топките и той със задавен стон се прегъна напред. Минах зад него, притиснах с пръсти очите му и дръпнах главата назад. После завъртях ножа и почти го обезглавих. От зейналата рана шурна кръв и аз го блъснах настрани. Той с трясък се удари в една от кабинките и падна на пода.

Погледах се в огледалото. Целият бях оплискан с кръв. Но якето ми беше тъмно и петната нямаше да личат. Закопчах го догоре. Изплакнах треперещите си ръце на един от крановете, сгънах ножа и го пъгнах в джоба на панталона си. После се наплисках с вода, навлажних си косата и така едновременно избърсах кръвта и промених външността си.

Външната врата се отвори. Хвърлих поглед натам. Негър с костюм се канеше да влезе. Когато видя гледката, той застина.

— Бях нападнат — заявих с висок, изплашен глас, като го гледах в краката, за да не вижда добре лицето ми. — Потърсете полиция. Моля ви.

Той отстъпи назад. Сега трябваше да побързам.

Изтичах до кабинката за инвалиди и натъпках в чантата обувките и панталона. Когато излязох, наложи се да прескоча кървавата локва по плочките. Искях да избърша всичко, което съм докосвал, но просто нямах време. Излязох навън. Всичко беше спокойно. Приведох глава и се отправих към стоянката за таксита.

Десет минути по-късно седях в такси и пътувах към Манхатън. Усещах, че почва да ми се вие свят. През главата ми мина безумна мисъл: Дявол да го вземе, какво ли не прави човек, за да си набави нож в Ню Йорк, и едва не се разсмях.

С Ямаото най-сетне бе свършено. Току-що бях приключил последната си задача. Мидори и Коичиро бяха в безопасност.

52.

От таксито се обадох на Мидори да съобщя, че идвам. Но тя не вдигна. С брауъра на телефона проверих нейния уебсайт. Имаше концерт в Уест Вилидж, в някакво заведение, наречено „Детур“. Обадох се там. Жената отсреща ми каза, че Мидори няма да свири там тази вечер. Отменила концерта.

— Знаете ли защо? — попитах.

— Не, съжалявам. Личен проблем, само това знам.

Заръчах на шофьора да ме откара до ъгъла на Седмо авеню и Блийкър в Гринич Вилидж. Оттам щях да продължа пеш до апартамента ѝ.

Когато слязох от таксито, вечерното раздвижване във Вилидж беше в разгара си. Гледах как край мен минават весели, доволни младежи с протрити кожени якета и скъпи обувки. Имах чувството, че съм попаднал в сцена от някакъв сюрреалистичен филм.

Предпазливо тръгнах към сградата на Мидори. Тацу бе казал, че са само двама, но предпазливостта беше станала моя втора природа.

Когато се уверих, че няма да се натъкна на други посрещачи, се насочих към входа. Портриерът бе същият както миналия път.

— Идвам при Мидори Кавамура — казах.

— Тя очаква ли ви?

— Би трябвало.

Той кимна и влезе. Усещах, че е редно да изчакам, но го последвах. Човекът не възрази. Вдигна слушалката на телефона и набра номер. След малко каза:

— Здравейте, госпожо Кавамура. Имате посетител. Казва, че го очаквате. — Помълча и ме погледна. — Как ви е името?

— Джун — отвърнах.

Той повтори името ми по телефона. После пак ме погледна.

— Тя не може да слезе — уведоми ме.

Грабнах слушалката от ръката му. Той отскочи стреснато. Вдигнах я до ухото си и заявих:

— Или ще слезеш, или аз ще се кача.

Кратко мълчание, после тя отговори:

— Чакай.

Оставих слушалката. Портиерът ме гледаше гневно, явно се чудеше как да постъпи.

— Трай си — посъветвах го и го изгледах студено. — Не ти трябва да се замесваш.

След малко той кимна. Излязох навън и огледах улицата.

Две минути по-късно Мидори се появи. Беше облечена с черни джинси и сив пуловер. Държеше на ръце Коичиро, увит в синьото одеялце. Държеше го с гръб към мен, но той извърна главица и ме погледна. Когато зърна лицето ми, се усмихна. Усетих как нещо се къса в гърдите ми.

— Не ме интересува какво изпитваш към мен — казах. — Дойдох само да ти кажа, че всичко свърши. В безопасност сте.

Тя се озърна наляво, после надясно. Господи, колко беше напрегната. Като никога досега. Е, нищо чудно.

— Разбираш ли какво казвам? — продължих. — Онези хора няма повече да ти досаждат. Никой няма да ти досажда.

Коичиро изрече:

— Ину! Куче.

Тя говори с него на японски, мина ми нелепата мисъл. Дявол да го вземе, в нея имаше нещо странно, сякаш едва се удържаше да не избухне.

— В безопасност сте — повторих.

Тя пак се озърна.

— Ямаото също е мъртъв — добавих. — Никой няма... Погледнах я и изведнъж разбрах. Просто разбрах.

— Няма да дойдат тук — казах и гласът ми сякаш долиташе от много далече. — Престани да се оглеждаш. Те ме чакаха на аерогарата.

Тя ме гледаше втренчено и мълчеше.

Умът ми знаеше, че е истина, но сърцето отказваше да повярва. Наклоних глава настрани и погледнах Мидори, сякаш я виждах за пръв път. И в известен смисъл, може би в най-важния смисъл, наистина беше така.

— Ти знаеше, че ще дотичам, ако откажеш да се укриеш — бавно изрекох, като че разсъждавах на глас. — Знаеше, че това ще ме накара

да хвана първия полет от Токио. И когато направих каквото очакваше, когато ти съобщих, че идвам, ти им каза. Каза им точно къде да ме чакат.

Продължавах да я гледам, опитвайки да осъзная всичко. Беше ми заложила капан като истинска професионалистка. Мъчех се да съчетая това ново разбиране на какво е способна с досегашната си представа за нея, но не успях.

— Знаеш ли какво щяха да ми сторят? — попитах и помислих: „Може би не е знаела, не може да е знаела...“

Тя кимна и най-сетне проговори.

— Знам.

Поклатих глава, мъчейки се да проумея.

— Заради баща ти ли?

— Не — отвърна тя и притисна Коичиро към себе си. — Заради сина ми.

Помълчах, после казах:

— Но аз уредих всичко. Онези двама бяха последните, а сега вече ги няма. Приключих. Оттеглям се, както ти обещах.

Тя се разсмя грубо.

— И обвиняваш мен, че си затварям очите? Това, което вършиш, е като битка с хидра. За всеки убит изникват нови двама. Ако не го разбираш, значи си луд.

Не отговорих. Мислите ми се влачеха като охлюви. Чувствах се замаян като след удар по главата.

— Ину! — изрече пак Коичиро.

Извърнах глава и опитах да се съвзема.

— Знаеш ли кой се появи тук след теб? — чух гласа на Мидори. — Някаква руса кучка, която твърдеше, че те познава. Каза ми, че си заплаха за Коичиро и мен, и ме предупреди да не се виждам с теб. И знаеш ли какво? Беше абсолютно права.

Погледнах я.

— Тя... е дошла тук?

Мидори раздражено тръсна глава.

— Защо се правиш на изненадан? Ти влачиш отровна диря, Джун. И тя залива всяко пристанище, в което спреш.

Облизах устни и потърсих отговор. Не ми хрумваше нищо.

— Просто си върви — каза след малко тя. — Върви си и не се връщай.

Погледнах Коичиро. Той не разбираше нищо и се усмихваше.

— А Коичиро? — попитах.

— Когато порасне, ще му кажа, че си мъртъв. Така или иначе това възнамерявах да сторя. А ти наистина си мъртъв. Наистина.

Без да каже нищо повече, тя се завъртя и влезе вътре. Дълго стоях, гледах сградата и мислех, че може пак да излезе, за да ѝ обясня, или тя да ми обясни, или по някакъв начин да продължим, сякаш нищо не се е случило. Не съм убивал баща ѝ, не съм навличал заплаха над нея и сина ѝ, тя не ме е предавала на хората, които преди два часа се опитаха да ме заколят в тоалетната на аерогарата.

Но тя не излезе. И всичко това се бе случило.

За да ги защита, бях готов на всичко, дори на самоубийство. Трябваше да разбера, че и Мидори е не по-малко решителна.

Още дълго се вирах в сградата. По някое време ме побиха тръпки. Накрая се завъртях и си тръгнах. Странно бе да си мисля, че синът ми е тъй близо и в същото време безкрайно далече.

53.

Хванах влака за Вашингтон и прекарах няколко безсънни часа в един тамошен мотел. Бях почти сигурен, че нюйоркската полиция има мои снимки от наблюдателните камери на летището. Нямах да са много качествени, но не исках да рискувам. За известно време летищата в Ню Йорк ставаха забранена територия.

На другата сутрин отлетях за Лос Анджелис, а оттам за Токио. Връщах се само за да видя Тацу. И за парите от Уаджима.

Когато самолетът излетя, бях толкова изтощен, че успях да заспя. Спах почти през целия полет. Така беше много по-добре, отколкото да остана насаме с мислите си.

Кацнахме привечер. Смрачаваше се и имах чувството, че започвам живот във вечна нощ.

Когато излязох от митницата, включих японския си клетъчен телефон. Имах три съобщения. Господи, трябваше ми секретарка!

Първите бяха от Докс и Дилайла, които опитваха да се свържат с мен. Третото беше от Канезаки. Неговото гласеше само: „Обади ми се.“

Не исках, но можеше да е нещо служебно. Набрах номера.

— Хей — изрече той след първия сигнал. Беше видял от кой номер му звънят.

— Търсил си ме — казах.

— Да. Докс ми върна екипировката. И докладва. Добра работа.

— Ако ще ми напомняш, че ти дължа услуга — отбелязах със застрашително спокойствие, — не си избрал момента.

— Не е това. Обаждам се заради Тацу.

Стиснах зъби.

— Какво има?

— Днес отидох да го посетя, както ми заръча. Не е добре.

— Ама че новина!

Той помълча, после попита:

— Ще ми кажеш ли какво те прихваща?

Неволно се усмигнах на тарикатския му тон.

— Бих ти казал, но историята е дълга.

— Така или иначе, затова те търсех. Знам, че знаеш и сигурно ще го посетиш, но реших да ти се обадя за всеки случай.

Кимнах.

— Добре. Благодаря.

— Има и още нещо. Вероятно си чул.

— Какво?

— Нашият стар приятел Ямаото Тоши умря. От усложнения след операция на огнестрелни рани.

— Не може да бъде.

— Да. Все се чудя дали някой не му е помогнал.

— Знам ли? Той имаше много врагове.

Канезаки се разсмя.

— Трябва да поговорим. — Помълча, после добави: — Без ангажименти.

Да, бе.

— Скоро — отвърнах. — Но не сега — и затворих.

Хванах експрес „Нарита“ до гара Токио. Настаних се в невзрачен хотел, където се изкъпах, избърснах и преоблякох. Потърсих магазин за напитки, после отидох при Тацу.

Телохранителят ме пусна да вляза. Дъщерята на Тацу отново седеше с внука му до леглото. Имаше и една симпатична възрастна жена, навярно съпругата му.

Тацу спеше. Дъщерята ме поздрави и представи другата жена — наистина се оказа съпруга му.

— Той заръча да го събудим, ако дойдете — каза дъщерята. — Но сега не съм сигурна.

— Не, оставете го да поспи — възпрях я. — Нуждае се от сън.

В същия миг Тацу отвори очи.

— Вече никой не ме слуша — рече и ни изгледа.

Разсмях се. Хитрец до последно.

— Можеш ли да поостанеш? — попита ме той.

Кимнах.

— Докато ме търпиш. Тацу погледна двете жени.

— Защо не се приберете? Цял ден стоите тук и знам, че сте изморени. Ще си побърбя малко с моя приятел и после смятам да

поспя. Бива ли?

Жените станаха. Също като първата вечер, когато го посетих, Тацу целуна внука си за сбогом и му прошепна нещо, преди да си тръгнат. Този път му беше по-трудно и на два пъти изстена от болка, но се справи.

— Чух за Ню Йорк — каза, когато останахме сами. Зачудих се как може да е разбрал за Мидори, после осъзнах, че говори за станалото преди това на аерогарата.

— Куро? — попитах.

Той кимна.

— Не е недоволен. Онези хора бяха безполезни за него и можеха да представляват заплаха. Куро няма нищо против теб.

— Добре, омръзна ми от вражди.

— Видя ли Мидори и сина си?

Кимнах.

— И успя ли да й обясниш?

Пак кимнах.

— Да, така ми се струва. Мисля, че всичко ще бъде наред. Може би ще трябва време, но ще стане.

Той се усмихна. Сега разбирах колко е изтощен и смазан от битката с болестта, щом можеше да се хване на лъжата ми.

— Донесох ти нещо — казах и извадих бутилката, която бях купил.

Подадох му я, но той беше толкова слаб, че трябваше да му помогна да я задържи. Огледа бутилката.

— Шейсетгодишен „Лагавулин“. Ох, как ми липсваше хубавото уиски.

— Искаш ли да го помиришеш?

— Да, а ти пийни заради мен, бива ли?

— Добре.

Налях по един пръст в две пластмасови чашки. Чукнахме се.

— *Канпай*.

Пресуших моята на един дъх. Тацу вдъхна дълбоко и се усмихна.

— Дребните неща правят живота, нали?

— Да. Май си прав.

— Знаеш ли, днес Канезаки ме посети.

— Нима?

Той кимна.

— Трябва да поддържаш връзка с него. Ние... работехме заедно над нещо. Може да те заинтересува.

Зачудих се дали е свързано с „услугата“, която Канезаки рано или късно щеше да поиска.

— Да — отбелязах. — Подозирах, че си сътрудничите повече, отколкото показвате.

— Той е добър човек.

Разсмях се.

— Просто виждаш себе си в него.

Той се усмихна.

— Знаеш ли, синът ми щеше да е на неговите години.

— Липсва ти, нали?

Тацу кимна.

— Всеки ден. Но скоро ще го видя.

Не исках да споря дали ще е скоро и кого ще види. Личеше си, че не му остава много. А кой можеше да каже какво го чака отвъд?

Няколко минути седяхме мълчаливо.

— Хайде, налей си още — подкани ме той. — Аз още се мъча с моето.

Налях си и пак се чукнахме. Отпих, той вдъхна и пак поседяхме.

— Искам да те помоля за нещо — каза Тацу.

— Дадено.

— На горната лавица в гардероба има пакет. Ще го извадиш ли?

Станах и го взех. Беше опакован с кафява хартия и завързан с канап. Понечих да го подам, но той поклати глава.

— Хайде, отвори го.

Развързах канапа и разгънах хартията. Вътре имаше шишенце калиев хлорид и спринцовка. Погледнах го и той кимна.

— *Онегай шимасу*. Моля те.

Изведнъж осъзнах защо беше попитал дали Ямаото е страдал. Поклатих глава.

— Не ме моли за това, Тацу. Моля те.

— След като с Ямаото е свършено, вече нямам върху какво да се съсредоточа, за да прогоня болката. Не издържам. А не искам последните ми дни да минат в морфинова мъгла.

— Тацу, не мога.

— Това съсипва и близките ми. Жена ми седи до мен и я чувам как плаче, когато си мисли, че съм заспал.

— А внукът ти? Нали каза...

— Небесата да са ми на помощ, вече не е достатъчно.

— Но ти разговаряш с него. Видях те как му шепнеше.

— Да. Тази вечер му казах сбогом. И обещах, че ще се опитам да бдя над него.

Огледах се, търсейки убедително възражение. Посочих гърдите му.

— Виж сега, те са те свързали с монитор. Ще дотичат и ще те съживят. Не искам...

— Ако ми кажеш, че няма начин това да се преодолее, ще бъда много разочарован.

Мълчаливо поклатих глава.

— Има ли начин? Рейн-сан, моля те.

Затворих очи и кимнах.

Той посегна и хвана ръката ми.

— Тогава го направи.

Дълго чаках и го гледах в очите с надеждата да се разколебае. Напразно.

Разкопчах двете горни копчета на ризата си, посегнах и хванах лепенката над сърцето му. Погледнах го. Той кимна.

Дръпнах лепенката и я притиснах към гърдите си. Около минута седяхме неподвижно. Гледах монитора и виждах ударите на сърцето си. Биеше бързо и силно. Сестрата подаде глава през вратата.

— Ишикура-сан, добре ли сте?

Тацу се усмихна.

— Много добре.

Седях с гръб към нея. Тя не видя, че проводникът влиза под ризата ми. Сестрата кимна.

— Сигурно е имало срив в един от апаратите. Извинявайте за безпокойството.

— Няма нищо. Бихте ли повикали моя човек отвън? — помоли Тацу.

Тя кимна и излезе. Телохраниителят влезе след миг.

— Късно е. Защо не се прибереш? — предложи му Тацу.

— Господине, смяната ще е чак след трийсет... — възрази телохранителят.

— Няма нищо. Моят приятел ще ме пази дотогава.

— Господине...

Тацу го погледна и за момент си възвърна предишната свирепа строгост.

— Не ме карай да те моля отново.

Телохранителят кимна отривисто и излезе.

Тацу се отпусна на леглото и изстена. Усилието да си върне за миг предишната личност го бе изтощило.

— Добре — каза той и посочи венозната система на ръката си.

Напълних спринцовката и я пъкнах в една от клапите. Сълзите, с които се борех, бликнаха от очите ми.

— Винаги съм се чудил как си вършиш работата — отбеляза Тацу.

Погледнах го.

— Обикновено не плача.

Той се разсмя безсилно.

— На никого няма да кажа.

Изключих системата над клапата и стегнах тръбата с канапа от пакета. Бяхме готови. Но все още се колебаех.

— Рейн-сан, какво чакаш?

Стиснах ръката му и го погледнах.

— Ти ми беше добър приятел. Благодаря.

Той се усмихна.

— И ти на мен. Нямахте кого друго да помоля. Знаеш това, нали?

Кимнах, но не казах нищо.

— Сега се погрижи за семейството си — каза той. — Няма нищо по-важно. Грижи се за момченцето.

Кимнах отново и сълзите бликнаха още по-силно.

— Дълго чаках да видя сина си — продължи Тацу. — Моля те, помогни ми да ида при него.

Стиснах ръката му още по-силно и натиснах буталото.

Той ме гледаше, после изведнъж погледът му мина през мен и се насочи към нещо невидимо. Или към някого. Натискът на пръстите му отслабна, после съвсем изчезна.

Издърпах спринцовката, прибрах я в пакета и развързах системата. Затворих очи и останах да седя до него. Стисках ръката му и се чувствах опустошен, нещастен и сам.

След няколко минути се наведох и го целунах по челото.

— Бъди със сина си — изрекох.

Дълбоко въздъхнах, върнах сензора на гърдите му и станах.

След малко сестрата дотича.

— Нещо не е наред — казах аз. — Мисля, че не диша.

Тя бързо се втурна към леглото и започна да го преглежда тъй напрегнато, че дори не забеляза кога излязох.

54.

Отидох в един бар, който харесвах — „Хартман“ в Гинза. „Хартман“ е старо, но елегантно заведение, цялото в махагонова ламперия, с меко осветление, а барманите са с официални ризи и папийонки. Имат сериозно отношение към коктейлите и разполагат с превъзходен избор от малцови уискита. Точно това ми трябваше в момента.

Когато стигнах там, позвъних на Докс и му казах къде може да ме намери, ако желае.

— Как мина в Ню Йорк? — поинтересува се той.

— Добре. Всички са мъртви.

Нещо в гласа ми навярно му подсказа да не разпитва повече.

— Ще се обадиш ли на Дилайла? — попита. — Още е тук.

— Не искам да я виждам. Ако ще идваш, ела сам.

Изкачих се с асансьора до шестия етаж и влязох.

Двамата бармани се поклониха и ме поздравиха с тихо „Ираша имасе“. Поисках място до прозореца и единият ме придружи дотам. Обикновено „Хартман“ се оживява след полунощ и сега разполагах с цялото заведение.

Поръчах си шестнайсетгодишен „Лагавулин“. Чист. Пих и гледах улицата под себе си. Съсредоточих се върху вкуса, аромата, усещането в гърлото. Мъчех се да не мисля.

Докс се появи след четирийсет и пет минути. Тъкмо си бях поръчал четвъртия „Лагавулин“. За щастие почвах да се замайвам.

Той седна отсреща.

— Да си поръчам ли същото, или е лекарство?

— А, лекарство е — рекох.

Той е обърна към сервитьора.

— За мен двойна „Столичная“ с лед. Не, тройна. Мисля, че имам да наваксам.

Преведох, после казах:

— Не вярвах да те заваря в Токио.

— А къде очакваше да бъда?

Свих рамене.

— Не знам. Където живееш. Където и да е.

— В момента се готвя да се преселя на остров Бали. Харесва ми там. Онзи малък удар в Уаджима ще улесни нещата. Но мисля първо да остана няколко дни в Ропонги. А и се надявах да дойдеш, та да се видим.

Сервитьорът донесе напитките и се отдалечи.

— Наздраве — вдигна чаша Докс.

Чукнахме се. Докс изгълта две трети от водката и въздъхна доволно. Облегна се назад.

— Ще ми кажеш ли какво стана в Ню Йорк? — попита.

Разказах му всичко. Докато говорех, се чувствах някак откъснат от думите, сякаш слушах чужда реч. Навярно от пиенето.

— Дявол да го вземе, мой човек — промърмори, когато свърших.
— Съжалявам. Наистина.

Кимнах и изпразних чашата си. Докс стори същото и кимна на сервитьора за още.

— Но знаеш ли — продължи той, — сега те са в безопасност. И ти също, след като Ямаото е мъртъв.

— Да — потвърдих. — В безопасност са.

— Искам да кажа, дай им време. Ти си баща на детето и нищо не може да промени това. Рано или късно Мидори ще се осъзнае. Уплашила се е, нормално, но това няма да трае вечно. Кръвта е могъща сила, готин. Разсмях се мрачно.

— Странно, тя каза същото.

Сервитьорът донесе напитките. Взе празните чаши и се отдалечи.

Докс отпи глътка.

— Знам какво става с теб и Дилайла, мой човек — поде той.

Погледнах го.

— Какво знаеш?

— Че недоразуменията помежду ви станаха доста.

— Така ли го наричаш? Знаеш ли какво е направила? Отишла в Ню Йорк да подплаши Мидори. Бива си я — успяла е.

— Знам. Каза ми. Чувства се ужасно заради това. Опитала се да ти каже, когато заминаваше за Ню Йорк, но ти не си я изслушал.

— Какво има за казване? Стореното си е сторено.

— Сбъркала е и толкоз. Сама го разбира.

— Тъй ли? Майната й.

— Извинявай, готин, но не е ли възможно да се окажеш малко неблагодарен?

Отпих глътка уиски и го изгледах свирепо. Той не извърна очи.

— Знаеш, че тя долетя от другия край на света и рискува живота си, за да ти помогне. Уби един човек, който се опитваше да те очисти. И уби още двама, щом осъзна, че ако останат живи, ще посегнат на семейството ти.

— Знаеш ли защо дойде? Чувстваше се виновна заради онзи фокус с Мидори зад гърба ми. Заради който Мидори откачи и ме вкара в капана.

— Какво значение има защо е дошла? Тази жена се е посветила на теб, мой човек, ама ти бързаш да се върнеш към старото „сам съм против целия свят“ и заради тия глупости не желаш да я приемеш.

Погледнах го.

— Какво искаш от мен, Докс?

— Искам да не се превръщаш в жалък отшелник, както явно желае една част от теб.

— Искаш да ти кажа, че съм наранен? Че се чувствам предаден? Е, няма. Не ми трябва рамо, на което да плача.

— Трябва ти, готин. Нуждаеш се от някого.

— Грещиш.

— Виждам какво правиш. Наранен си, защото вярваше. И сега си казваш: „Видя ли? Правилно не вярвах на никого, ето до какво води доверието. Край, вече на никого няма да вярвам“.

— Сам ли измисли тая глупост, или Дилайла ти помогна?

— И тя го разбира. Но това няма значение. Ти си толкова прозрачен, по дяволите.

— Знаеш ли, като се разбирате двамата тъй добре, защо просто не я вземеш? Както усещам, доста общувате.

— А, сега пристъпваш към обвиненията и оскърбяваш приятеля, за да се махне и да не бъдеш принуден да си признаеш, че като пълен глупак си го прогонил.

Опрях лакти на масата и закрих лицето си с длани.

— Между нас с Дилайла няма нищо — заяви той — и ти го знаеш. Но между вас двамата има. И ако сега му обърнеш гръб, значи по-голям тъпанар не съм виждал в живота си.

Погледнах го.

— Тя те е пратила да ме увещаващ, нали?

— Не, глупако, помниш ли, че ми заръча да не я каня? Дори не знае, че си в Токио и се тревожи за теб. Ще ѝ се обадя да я успокоя, та да не ставам съучастник в детинщините ти. Но ако си умен, ще ме изпревариш.

Допих уискито и станах.

— Прави каквото искаш — хвърлих няколко банкноти на масата.
— Аз дойдох само за да си взема парите.

55.

Върнах се в Рио. Не беше дом, просто място, където живеех в момента. Но нямах къде другаде да отида. Будувах до късно, спях до късно и много се разхождах. Изчетох няколко книги за справяне с трудни психологически ситуации. Някоя нямаше търсеното от мен заглавие: „Десет стъпки за премахване на съвестта у убиец“ или „Как да живеем добре след измяна“, с две думи, нещо от сорта. Но все пак намерих няколко добри съвета.

Отдавах се най-вече на тежки тренировки по джиу-джицу. Отначало си мислех, че имам лека мания — както например някои хора страдат от мания за ядене. После реших, че може би се опитвам да отрека идването на старостта, защото щом можеш да тренираш два часа в задушна зала през декемврийското лято в Рио, значи си безсмъртен.

Но когато тренировките станаха все по-напрегнати и доведоха до няколко дребни травми, аз осъзнах какво става всъщност. Опитвах да се накажа. Защото дълбоко в себе си разбирах, че всичко казано от Докс в „Хартман“ е истина.

Понякога си мисля, че стремежът да вярваме на собствения си мироглед е най-могъщата интелектуална повеля — мисловен еквивалент на храненето, битките и секса. Хората усърдно изкривяват фактите до неузнаваемост, за да ги пригоят към своите предположения. Пренебрегват очевидното, избират незначителното и го втъкават в килим от самоизмама само за да оправдаят една идея, независимо колко е немощна или пагубна.

Точно това правех. Как го нарече Докс? Моето „сам съм против целия свят“. Това беше. И за да подкрепя тази глупост, се самозалъгах за редица неща.

Първо, прекалено надценявах спомена за Мидори. Да, между нас имаше привличане. А когато Ямаото ни гонеше в Токио, имаше и сблъсъци, тъй че искрите бяха неизбежни. Но след като се разделихме, исках да вярвам, че онова между нас е уникално, че никога няма да се

повтори. Защото ако е изключително, трябва да бъде изключение, може би изключението, което потвърждава правилото. А правилото е да бъдеш винаги сам и да не се доверяваш на никого.

Но моето партньорство с Докс не пасваше на правилото. А връзката ми с Дилайла подсказваше, че Мидори също не е единствена. И сега някаква извратена част от мен се мъчеше да превърне Докс и Дилайла в нови изключения, за да може пак да възкликне: „Видя ли? Казах ти!“

Всъщност съсипвах себе си. Крайно време беше да спра. Един ден се обадох на клетъчния телефон на Дилайла. Когато отговори, я попитах:

— Дали ще е добре, ако дойда да те видя?

— Не знам. Добре ли ще е? — каза тя след дълго мълчание.

— Не съм сигурен. Но бих искал да проверя.

Ново мълчание.

— Аз също.

— Къде си? В Париж?

— Не, върнах се в Барселона.

— Ново прикритие?

— Не. Просто ми трябва ново място за известно време.

— Как мина в работата?

— Анкетата приключи. Казаха, че ще ме накажат с официално мъмрене. Рекох им, че ако го сторят, могат да ми целунат задника и да си търсят друга да им работи. Сега преразглеждат случая.

— Какво ще правиш?

— Не знам. Хубаво би било да го обсъдя с някого.

— Идеята ми харесва. И аз трябва да обсъдя с някого много неща.

— Кога можеш да пристигнеш?

Помълчах, после казах:

— Хващам първия самолет, ако няма да ме изпъдиш.

Тя се разсмя.

— Добре, какво чакаш?

Усмихнах се.

— Нека да си приготвя багажа. Ще ти се обадя.

Същия ден в четири следобед имаше полет на „Иберия“. Запазих си място и позвъних на Дилайла, че идвам. После се обадох на Докс.

— Аз съм — казах. — Джон.

— Тъй ли? Кой Джон?

Усмихнах се.

— Добър опит. Скоро ще вземеш да ме питаш по телефона и за номера на социалната ми осигуровка. Но засега спри дотук.

Той се разсмя.

— Как я караш?

— Добре съм. Напоследък размишлявам.

— Звучи обещаващо.

— Да. Дължа ти извинение.

— Така си е.

Помълчах, после казах:

— Е, извинявай.

— Добре, приема се. Жалко, че не си тук, бих те прегърнал както обичаш.

— Да, и това ми липсва.

Отново помълчахме.

— Знаеш ли, ти ме нарече глупак — посочих след това.

— Ами такъв си беше. Не съм твърдял, че е неизлечимо. Зависи от теб. Ти май имаш напредък.

— Да, вече съм оздравяващ глупак.

Той пак се разсмя.

— Чувал ли си се с Дилайла?

— Днес ще я видя.

— Добре. Обади ми се как е минало, бива ли?

— Непременно.

Пак помълчахме.

— Къде си? — попитах аз. — На Бали?

— Да, строя си къща. Ела някой път да я видиш.

— Много ми се иска. А ако ти трябва почивка, защо не дойдеш в Барселона?

— Там ли ще се видиш с Дилайла?

— Да. Ела и ти. Знаеш ли, така и не успяхме да отпразнуваме победата в Токио. Сега си богат и един самолетен билет няма да ти натежи на бюджета.

Той се разсмя.

— Вярно. Знаеш ли какво, още днес идвам.

— Ъ-ъ-ъ... може би не е зле да поизчакаш...

Той пак се разсмя.

— Будалкам те бе, човек. Имате какво да си кажете двамата и не искам да ви преча. Пък и смятам, че ще ви трябва и малко време в леглото. Затова знаеш ли какво? Обади ми се след няколко дни или седмица и ако всичко е наред, с удоволствие ще дойда да пием шампанско.

Неволно си спомних за Тацу.

— Ти си добър приятел, Докс. Благодаря.

— Няма защо, мой човек. С нетърпение чакам да се видим, тук или там.

Хванах такси до летището. Гледах през стъклото как покрай мен преминават прославените плажове на града и с удоволствие си мислех, че след малко повече от половин ден ще крача по подобни плажове, но в Европа.

Мислех и за сина си. Нямах да имам с него връзката, на която се надявах. Не можех да бъда част от живота му. Но завинаги ли? Не ми се вярваше. Може би Докс имаше право. Кръвта има значение — не само в смисъла, който имаше предвид Мидори. Днес не можех да бъда със сина си, но след пет години? След десет? Не знаех. Тази неувереност не беше приятна перспектива, но все пак бе по-добра, отколкото да приема, че никога няма да го видя. По-добра, отколкото да не е съществувал. Чака ме труден път, помислих си, но в крайна сметка трябва да съм благодарен за него.

А Тацу ми бе заръчал да се грижа за детето. Това исках и аз. Не само заради Коичиро. И не само заради себе си. А и заради Тацу. Съдбата го бе лишила от живот със сина му и за него бе важно да имам различна участ. Щях да се постарая.

И все пак не упреквах Мидори за желанието да опази Коичиро от мен. Бях й казал, че Ямаото и двамата убийци в Ню Йорк са последните, че всичко е свършено и съм вън от играта. Но Докс още бе вътре, Дилайла навярно също и ако някой от тях поискаше помощ, само смъртта би ме спряла.

В добавка оставаше Канезаки и „услугата“, която му дължах. Не знаех каква е, но можех да се обзаложа, че няма да ме помоли да му наглеждам цветята, докато е в командировка.

Но защо да мисля за тия неща, когато отивам да се срещна с Дилайла? Барселона вече веднъж беше наша кратка интерлюдия. Можехме да повторим.

Не, не бях прав. Барселона не беше интерлюдия. Беше... примирие.

Но това не ме притесняваше. Примирието също е хубаво нещо. По-добро от войната. Можех да намеря път към ново примирие, после към друго и така да ги навързвам, додето един ден се превърнат в истински мир.

Един ден.

БЕЛЕЖКА НА АВТОРА

Местата в Барселона, Ню Йорк, Токио и Уаджима, където се развива действието в книгата, са описани, както съм ги видял. Не ми е известно дали базата на ЦРУ в Токио разполага с апаратурата, с която Канезаки снабдява Рейн и Докс. Доколкото знам, болницата „Джикей“ в Токио не разполага с отделение за онкоболни, но в нея свършиха невероятна работа, като ме закърпиха през 2001 година след падане от пет метра върху бетонна настилка в „Шибуя“.

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.